
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 161

I Legislatura

Any 1984 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 81

Tercera reunió,
tinguda dimecres 22 de febrer de 1984

SUMARI

La sessió, suspesa divendres passat al migdia, es reprèn a un quart i nou minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El punt quart de l'ordre del dia és **Discussió i votació del Dictamen de la Proposició de Llei de la Sindicatura de Comptes**. El M. H. Sr. President diu que a la tribuna d'invitats són presents els Excms. Srs. Don José M. Fernández Pirla, President del Tribunal de Comptes, i Josep Subirats, Conseller del dit Tribunal, als quals agraeix la presència, i demana als I. Srs. Diputats que els dediquin un aplaudiment (p. 5271). Posat a votació el **Dictamen**, s'aprova per 80 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per explicació de vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5271); Luna, del G. p. de Centristes (p. 5272); Vives, del G. p. del PSUC (p. 5272); García, del G. Socialista (p. 5273), i Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5274).*

*El M. H. Sr. President proposa una **alteració de l'ordre del dia**, que és acceptada pel Ple. Així el punt següent és **Presa en consideració de la Proposició de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a la creació d'una banca comercial pública a Catalunya**, presentada pel G. p. del PSUC. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Lucchetti (p. 5275). Per fixar la seva*

---

posició prenen la paraula els Diputats I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5276); H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 5277), i I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5278). El M. H. Sr. President diu que a la tribuna d'invitats són presents els Excms. Srs. Mohamed Aouad, assessor del Rei del Marroc, i Abdel Baraca, Diputat del Parlament del Marroc (p. 5279).

Posada a votació la **presa en consideració**, s'aprova per 85 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció (p. 5279).

El punt següent de l'ordre del dia és **Proposta de constitució d'una Comissió d'investigació sobre les valoracions dels serveis sanitaris traspasats de la Seguretat Social**. Per fixar la posició dels seus Grups prenen la paraula els Diputats I. Srs. Santiburio, del G. Socialista (p. 5279); Luna, del G. p. de Centristes (p. 5280); Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5281); H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 5281), i I. Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5281).

Pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5283). L'H. Sr. Armet, del G. Socialista, intervé per una qüestió d'ordre (p. 5283). Per replicar a l'H. Sr. Conseller pren la paraula el Diputat I. Sr. Santiburio, del G. Socialista (p. 5283).

El M. H. Sr. President surt de la sala i la I. Sra. Vice-presidenta Primera es fa càrrec de la Presidència. L'H. Sr. Conseller pren novament la paraula (p. 5284). Per una qüestió d'ordre intervé l'H. Sr. Armet (p. 5284). Posada a votació la **proposta**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 5285).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concerts en matèria sanitària**. La formula el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 5285). El M. H. Sr. President torna a ocupar la Presidència. Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5286). L'H. Sr. Diputat replica (p. 5288) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5288).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la posada en marxa dels hospitals de la Seguretat Social el 1984**. La formula el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 5289), i li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5290). L'H. Sr. Diputat replica (p. 5291) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5291).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions**. La formula el Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 5292), i li respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5293). L'I. Sr. Diputat replica (p. 5295) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 5295).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre presons**. La formula el Diputat I. Sr. Camps i Vallejo, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5296), i li respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 5297).

La sessió se suspèn a les dues i deu minuts del migdia i es reprèn a un quart i quatre minuts de sis de la tarda.

El punt dissetè de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció de la delinqüència juvenil i protecció i tutela de menors**. La formula el Diputat I. Sr. Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5298), i li respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 5299).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política relativa a les estacions esportives d'hivern**. La formula el Diputat I. Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5301), i li respon l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme (p. 5301).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la candidatura de Barcelona per als Jocs Olímpics de 1992**. La formula el Diputat I. Sr. Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5302), i li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 5303).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joventut**. La formula el Diputat I. Sr. Camp i Batalla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5304), i li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 5305).

El punt següent de l'ordre del dia, que era **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 100/I, sobre el trasllat de cadàvers a Catalunya**, és suprimit a proposta del M. H. Sr. President (p. 5307).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme**. La formula el Diputat I. Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5307), i li respon l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme (p. 5308).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració**. La formula el Diputat I. Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5309) i li respon l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme (p. 5310).

El punt següent de l'ordre del dia és **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Llei Orgànica del dret a l'educació**. La formula el Diputat I. Sr. Besa, del G. p. de Centristes (p. 5310). El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió de procediment (p. 5311). L'H. Sr. Conseller d'Ensenyament respon l'I. Sr. Diputat interpellant (p. 5312). El M. H. Sr. President intervé per a una altra qüestió de procediment (p. 5313). El Diputat I. Sr. Besa fa un torn de rèplica (p. 5313).

El punt següent de l'ordre del dia és el debat de la **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la intervenció en el procés de reordenació de SEAT**, presentada pel G. p. del PSUC. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. presentant (p. 5313). Per a la defensa de les esmenes presentades a aquesta Moció, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5315), Cigarrán, del G. Socialista (p. 5315), i Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5316). Per fixar la seva posició intervé el Diputat I. Sr. Guillén, del G. Mixt (p. 5317). Finalment, intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti per dir si accepta o no les esmenes defensades (p. 5317). El Diputat I. Sr. Vallvé demana votació separada de cada paràgraf (p. 5318).

Posada la Moció a votació separadament, els **paràgrafs primer i segon del punt primer** són aprovats per unanimitat dels presents (p. 5319).

El **paràgraf tercer del punt primer** és rebutjat per 30 vots a favor, 34 en contra i 15 abstencions (p. 5319).

El **punt segon** de la Moció és rebutjat per 29 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 5319).

*El punt següent de l'ordre del dia és el debat de la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la xarxa de benestar social**, presentada pel G. p. del PSUC. El Diputat I. Sr. Ribó, del Grup proponent, n'anuncia la retirada (p. 5319).*

*El punt següent de l'ordre del dia és el debat de la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'informació i assessorament a la població treballadora**, presentada pel G. Socialista. En fa la defensa i la retira el Diputat I. Sr. Guitart, del Grup presentant (p. 5319).*

*El punt següent de l'ordre del dia és el debat de la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports públics suburbans i estacions de transport de viatgers per carretera**, presentada pel G. Socialista. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Lorda, del Grup proponent (p. 5320), el qual demana de fer una **esmena tècnica** al text de la Moció i la Presidència l'accepta (p. 5320). Per a un torn en contra intervé l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5322). Per exposar la seva posició prenen la paraula els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5322), i Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5323). Posada a votació la **Moció**, és aprovada per unanimitat dels presents (p. 5324).*

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.

La sessió es reprèn a un quart i nou minuts d'onze del matí. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i de Comerç i Turisme.

Discussió i votació del Dictamen de la Proposició de Llei de la Sindicatura de Comptes

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Reprenem ara amb el punt 4 del primitiu ordre del dia: Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la Proposició de Llei de la Sindicatura de Comptes. Abans de començar el debat, però, voldria assenyalar a les senyores i als senyors Diputats que tenim l'honor de comptar amb nosaltres en la tribuna d'invitats amb l'Excel·lentíssim senyor Don José María Fernández Pirla, President del Tribunal de Comptes, i l'Excel·lentíssim senyor Josep Subirats, Conseller del Tribunal, President de la secció de Fiscalització.

Agradezco mucho, Excelentísimo señor Presidente, Excelentísimo señor Consejero, su presencia en esta sesión, por la cual el Parlamento se siente muy honrado, y que es una muestra del espíritu de colaboración que han tenido ustedes, de la comprensión que han tenido ustedes con nuestras tareas en la elaboración de nuestra Proposición de Ley sobre la Sindicatura de Cuentas.

Les agradecemos mucho, pues, que nos hayan querido honrar esta mañana con su asistencia a esta discusión, y para mí éste es el mejor augurio de la futura colaboración que existirá entre esta institución catalana y el ilustre Tribunal que usted preside. Por tanto, creo que interpreto el sentimiento de los señores Diputados rogándoles un aplauso hacia ustedes. *(Aplaudiments.)*

Bé, anem a començar, doncs, amb el debat. Es tracta d'una Proposició de Llei elaborada en ponència conjunta; per tant, no hi ha presentació per part del Govern, i la Comissió suposo que tampoc no ha designat cap dels seus membres per presentar el Dictamen.

Passem, doncs, directament a les esmenes; no hi ha esmena a la totalitat, hi ha només una esmena a l'article primer, del Grup parlamentari de Centristes. Pel Grup parlamentari de Centristes, senyor Luna?

El Sr. LUNA: Muchas gracias, señor Presidente. Desde el escaño, para indicar que el Grupo parlamentario de Centristas retira esta enmienda, así como la enmienda número 2.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Retirades, doncs, les dues úniques esmenes que hi havia en aquesta Proposició de Llei. Si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen inconvenient podem passar directament a la votació del conjunt de la Llei; és a dir, en aquest cas, doncs, del seu títol, de tots els articles i de la Disposició Final..., de les Disposicions Transitòries i de la Disposició Final. Recordo a les senyores i als senyors Diputats que aquesta Llei és de les que necessiten per a la seva aprovació definitiva majoria absoluta.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Llei de Sindicatura de Comptes, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Llei ha quedat aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. La majoria absoluta era en aquests moments de 66 Diputats; la majoria absoluta ha estat assolida, de manera que la Llei queda definitivament aprovada.

Bé, explicacions de vot. El senyor Fornas, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a membre de la ponència conjunta, i en nom del meu Grup parlamentari, d'Esquerra Republicana, em plau fer l'explicació de vot després de l'aprovació d'aquesta Llei de Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Creiem que ens hem de felicitar, tota la Cambra, per haver complimentat en aquesta primera legislatura el que disposa l'article 42 de l'Estatut de Catalunya, de promulgar una Llei nostra per regular l'organització i funcionament i establir les garanties, normes i procediments per assegurar la rendició de comptes, o, el que és el mateix, la fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable, del sector públic de Catalunya.

Com tots vostès saben, el procediment ha estat llarg i laboriós, però estem segurs d'interpretar el sentiment de tots els membres d'aquest Parlament que, tal com ha succeït en la tramitació d'altres lleis institucionals aprovades aquí mateix, la Llei de Sindicatura de Comptes és el resultat d'una coincidèn-

cia positiva de tots els Grups parlamentaris en aquesta legislatura que estem acabant.

Crec necessari assenyalar que dintre el marc jurídic en què ens hem mogut pel que disposen l'article 136 i l'apartat d) de l'article 153 de la Constitució, pel que fa a les atribucions que té el Tribunal de Comptes i el control de l'activitat dels òrgans de les Comunitats Autònomes en els aspectes econòmics i pressupostaris, ens sembla que hem aconseguit el sostre que ens permet l'Estatut i talment com està redactat, naturalment.

El problema més delicat que se'ns presentava en iniciar la redacció de la Proposició de Llei era la d'establir les funcions jurisdiccionals d'enjudiciament enfront de la Llei de l'Estat; d'aquí que l'article 1 de la Llei sigui en els seus tres apartats la clau de la resta dels articles que fan referència a les funcions que podien ser conflictives.

Si bé a propòsit de la fiscalització queda prou clar en les competències de l'Estatut, en relació amb l'enjudiciament dels fets que poden ser constitutius de responsabilitat comptable, i allò que fa referència a les corporacions locals i als seus organismes autònoms, com a sector públic de Catalunya, queda salvat amb la interpretació de les competències i l'àmbit d'actuació que determina aquest article 1 de la nostra Llei.

Si bé aquests són els límits en els quals ens hem mogut, voldria expressar, com altres vegades ho ha fet el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que aquesta actuació ens l'han dictat la prudència i la necessitat d'arribar als límits institucionals que ens permeten l'Estatut i la Constitució, però que per a nosaltres no omplen prou de contingut la llei que voldríem per a Catalunya.

Pel que fa als Títols 2, 3, i 4, la Llei crec que permet un funcionament més operatiu i més delimitador, contrastant amb la normativa del Tribunal de Comptes que el centra, fonamentalment, en el president i la comissió de govern.

Bé, abans d'acabar, senyores i senyors Diputats, voldria expressar el meu reconeixement als serveis jurídics del Parlament, i especialment al lletrat senyor Portabella, per la documentació i estudis i assistència que sempre ens ha facilitat. També voldria manifestar que les converses mantingudes amb els consellers del Tribunal de Comptes, tant a Barcelona com a Madrid, han estat profitoses, i esperem que en l'aplicació de la Llei hi haurà una bona col·laboració, tal com ha dit el President del Parlament, com fa esperar la presència en la tribuna d'aquesta Cambra del President del Tribunal de Comptes i del President de la Secció de Fiscalització del mateix Tribunal.

Constatar, també, que tots els membres de la Comissió hem fet un esforç per introduir les esmenes que tots els Grups vàrem presentar a la Proposició de Llei feta per la Ponència conjunta. I, finalment, expressar la satisfacció que el Dictamen del Consell Consultiu fos majoritàriament coincident amb la Llei proposada a aquesta Cambra i que avui hem votat per unanimitat.

Gràcies, senyors i senyores Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El Diputat senyor Luna, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señoras Diputadas, señores Diputados, muy brevemente, y solamente para señalar la satisfacción de nuestro Grupo parlamentario por la aprobación por unanimidad de esta Ley.

Satisfacción por dos motivos fundamentales: en primer lugar, por la institucionalización que esta Ley supone de la fiscalización de la gestión económica, financiera y contable del sector público de Cataluña a través de la Sindicatura de Cuentas y bajo la dependencia del Parlamento.

Esta misión de la Sindicatura de Cuentas tiende a la diafanidad, al control de la gestión pública catalana desde el punto de vista económico, y éste es un aspecto clave, señoras Diputadas, señores Diputados, en una organización democrática de la vida política y de la sociedad.

Pero, por otra parte, hay una segunda razón fundamental para que mostremos nuestra satisfacción por la aprobación de esta Ley. Esta Ley es un nuevo paso —como hemos dado otros dentro de esta misma sesión, aprobando el Instituto de Crédito Agrario— para la institucionalización de la autonomía de Cataluña. Buena prueba de la decisión unánime de la Cámara de ir cumpliendo estos pasos de institucionalización de nuestras instituciones ha sido el voto unánime en favor de esta Ley de todos los Grupos parlamentarios.

Para terminar, y mostrando también nuestra satisfacción por la presencia del señor Presidente del Tribunal de Cuentas y del señor Presidente de la Sección de Fiscalización del mismo alto organismo estatal, solamente esperamos que esta Ley sea una ley en donde se pueda manifestar, a través de su desarrollo, la colaboración entre ambas instituciones, y, por otra parte, que ayude —como esperamos que así será— a que haya una transparencia total en la Administración catalana, que, como decía, es fundamental en un Estado de carácter democrático.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Més explicacions de vot? El senyor Maties Vives, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, com han dit els Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, estem davant d'un torn d'explicació de vot que no pot ser o que no pot iniciar-se sense manifestar la satisfacció dels Grups parlamentaris que cadascú representa pel resultat final dels debats a l'entorn de la Llei de Sindicatura de Comptes; una Llei que, segurament, s'ha fet més fàcil —com deia el Diputat senyor Fornas— pel bon treball realitzat pels serveis de lletrats de la Cambra; una Llei que, segurament, s'ha fet més fàcil per la col·laboració que hem trobat en tot moment i en tot ordre amb la gent que avui ostenten la més alta responsabilitat a l'interior del Tribunal de Cuentas del conjunt de l'Estat, i una Llei que ens ha tingut ocupats, en Ponència i Comissió, des de juliol de l'any 81 fins a febrer de l'any 84.

Que estem davant un tema important, jo crec que no cal reiterar-ho; l'article 42 de l'Estatut li dóna aquesta categoria per si mateix, i estem —jo crec que cal dir-ho en aquest torn, quan no hi ha debat previ del conjunt d'articles de la Llei— davant la creació d'un organisme que permet assegurar i garantir la rendició de comptes de la Generalitat, que permet el control extern de la gestió econòmica, financera i comptable de tot el sector públic de Catalunya, que permet fiscalitzar l'activitat econòmico-financera, les subvencions, crèdits, avals, contractes, variacions patrimonials i transferències de crèdit pressupostàries del Consell Executiu, però que permet, més enllà d'això, emetre dictàmens previs o fins i tot d'orientació, que permet regular el control d'eficiència quant al treball fet des

del Consell Executiu, atenent el menor cost de la despesa per cobrir igual servei, o que permet —com recollia en una bona entrevista el senyor Fernández Pirla— establir per si mateix, per la pròpia creació de la Sindicatura de Comptes, un poder dissuasori sobre el Consell Executiu de la Generalitat perquè aquest ajusti el conjunt d'actuacions del sector públic al que li marquen l'Estatut, la Constitució i la Llei de pressupostos.

Jo diria, a més a més, que és un instrument absolutament necessari per a Catalunya. Temes com el debat a l'entorn de les actuacions en relació amb l'empresa Rània; temes com les controvèrsies sorgides arran de la concessió d'ajuts per vellesa i malaltia des de la Direcció General de Serveis Socials; picabaralles en relació amb determinades concessions d'aval, segurament s'hi hauria pogut obviar si Catalunya gaudís ja, en aquests moments, de la Sindicatura de Comptes. Però, més enllà d'això, jo crec que és un organisme que permet afermar l'autogovern, en la mesura que possibilitarà dibuixar el compte general de la Generalitat; en la mesura que permetrà mirar, sense minvar autonomia local, comptes de les corporacions locals per unir-los al conjunt de Catalunya, en tant que oferirà elements ordenats de debat a la gestió econòmica en el Parlament, en tant que permetrà controlar els diferents programes d'actuació de les diferents Conselleries i en tant que permetrà d'avançar un xic més en el terreny que hem iniciat —segurament inexplorat però, en qualsevol cas, interessant— de les empreses vinculades a casa nostra.

Hem procurat fer una llei que garantís que els membres de la Sindicatura de Comptes, que hauran de ser escollits per aquesta Cambra en la propera legislatura, siguin homes i dones d'una alta qualificació tècnica, professional i humana en el terreny que se'ls encomanarà, en el sentit d'establir unes condicions estrictes per accedir-hi i en el sentit d'establir, també —per què no?—, un volum important d'incompatibilitats per a la gestió del càrrec.

Jo diria que hem abordat i que hem resolt en la millor manera possible, Constitució i Estatut en mà, el tema de la fiscalització i l'enjudiciament, que hem salvaguardat en tot moment —i el Consell Consultiu així ens ho indica— les competències que la Constitució reserva per a l'Estat, les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat de Catalunya i les competències que la Llei Orgànica 2/82, de 12 de maig, atribueix al Tribunal de Cuentas; que hem estirat l'autogovern, Estatut i Constitució en mà, fins al sostre, sense excloure la nostra responsabilitat, absolutament i totalment solidària, en el control de la gestió econòmica, financera i comptable del conjunt de l'Estat, i que hem obert un enorme ventall de possibilitats, per obrir-ho des de la més estricta col·laboració amb el Tribunal de Cuentas, a fer de la Sindicatura un organisme útil per al control de l'acció de tot el sector públic a Catalunya, i, més enllà, per prestigiar la Generalitat en el conjunt de l'Estat i enfront d'Europa.

Crec, també, que hem abordat amb sensatesa, sense afectar l'autonomia local, però amb ple coneixement que les interrelacions entre govern municipal i govern de la Generalitat, en el terreny econòmic també, és un instrument *sine qua non* de la institucionalització autonòmica de Catalunya, el tema de les corporacions locals, que també, com diu el Consell Consultiu, queda ben resolt en la manera com ho hem abordat.

Per tant, i resumint, senyores i senyors Diputats, jo diria

que hem aprovat una bona llei; una llei de gran utilitat per al futur de Catalunya, i una llei que ha estat possible de portar a aquesta Cambra amb el vot unànim de tots vostès, de tots els Grups parlamentaris, a través del que jo crec que ha estat una decisió empresa ja en Ponència, de treball ferm, pacient, amb voluntat de diàleg. Jo diria que ha estat una de les ponències, sense cap mena de dubte, que ha tingut un esperit inequívocament constituent, com corresponia a aquesta primera legislatura del Parlament de Catalunya.

Segurament, podríem entrar aquí a dir que tant de bo això s'hagués fet amb la divisió territorial, amb la llei municipal, amb la llei electoral, amb les Cambres Agràries, amb la valoració de traspassos... Deixem-ho; crec que a l'altura que estem de legislatura, les crítiques que s'havien de fer a la voluntat política d'aquest sentit constituent del Consell Executiu ja estan totes fetes i que repetir-les aquí, malgrat ser certes, fóra, si més no, un xic reiteratiu. És aquella frase, molt coneguda, de quina bona legislatura constituent hauríem tingut si haguéssim tingut un Govern amb voluntat de tirar endavant per aquest camí.

No l'hem tingut, ens alegrem que aquesta Llei sí que surti des d'aquesta matriu de treball inequívocament constituent en el terreny de l'autonomia, lamentem que altres no hagin estat possible i desitgem, des d'aquesta constitució, llarga vida al Tribunal de Comptes, llarga vida a la Sindicatura de Comptes de Catalunya, en benefici del control de la gestió del conjunt del sector públic d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lluís García Sáez, en nom del Grup Socialista.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn d'explicació de vot en relació amb la Proposició de Llei de Sindicatura de Comptes, els ponents dels diferents Grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula han explicat i han posat en evidència quin ha estat el treball en Ponència i en Comissió, eficaç, el treball pacient, el treball de col·laboració que hem pogut desenvolupar per vertebrar una llei que, com s'ha dit, és una llei que desenvolupa i que aprofundeix l'autogovern de Catalunya, una llei tècnica, una llei extraordinàriament complexa des del punt de vista de les possibilitats de competències que ens dona l'Estatut, una llei que en el seu futur desenvolupament ha de possibilitar, realment, un dels instruments més important d'un Estat democràtic, instrument de control de la gestió econòmico-financera, en aquest cas, de la Generalitat.

Voldria ressaltar, com han fet els meus companys de ponència que m'han precedit en l'ús de la paraula, l'esperit que ha animat els diferents Grups parlamentaris en l'elaboració d'aquest text, esperit que ha vingut precedit per l'intent de trobar els mecanismes jurídics que permetessin tenir, dins de la legalitat, un bon instrument de control econòmic financer per a Catalunya, tenir una bona llei que permeti, des del punt de vista institucional, amb el seu funcionament, amb el seu desenvolupament pràctic, amb la seva actuació futura, prestigiar l'autogovern, prestigiar les nostres institucions.

És evident que una llei, per si mateixa, no ho fa tot; és necessari, doncs, en el futur, que els diferents membres que componguin en el futur la Sindicatura de Comptes, amb la seva

pràctica, amb la seva independència, amb la seva professionalitat, posin en marxa i prestigiïn la seva institució.

Hem tingut, vostès ho saben, al llarg de la història, extraordinaris exemples d'ineficàcies, en relació amb organismes molt semblants, a organismes que haurien de tenir aquesta funció i que no han estat suficientment pràctics, suficientment eficaços, en el compliment de la seva alta missió.

Estem segurs que aquesta Llei permet que la nostra institució, que l'autogovern, que el Consell Executiu funcioni des del punt de vista del compliment de la legalitat, des del punt de vista de l'eficàcia.

Nosaltres voldríem ressaltar, com a elements característics d'aquesta Llei, perquè ja s'ha fet per altres Diputats també, que aquesta Llei recull la doctrina més moderna i progressista que avui tenim arreu d'Europa, en relació amb òrgans de control i fiscalització. És una Llei que situa la seva dependència orgànica d'aquest Parlament, és una Llei que situa una estricta independència als seus membres, als membres del Tribunal de Comptes, és una Llei que estableix mecanismes de relació a través d'una Comissió mixta parlamentària Parlament-Sindicatura de Comptes.

Aquesta independència de què dotem a la Llei és la millor garantia de la seva eficàcia, és la millor garantia del compliment dels seus fins, és la millor garantia que el control, en definitiva, de la gestió econòmica fiscal de la Generalitat està en mans dels representants del poble de Catalunya, en mans d'aquest Parlament.

No voldria acabar, però, sense posar també de manifest, perquè crec que així s'ho mereix, l'extraordinària dificultat jurídica i l'esforç que s'ha fet des del meu Grup parlamentari —i, n'estic convençut, des de tota la resta de Grups parlamentaris— per trobar la fórmula jurídica que donés solució a una interpretació estricta —nosaltres creiem que extraordinàriament positiva— de les competències estatutàries. Estic parlant del tema, important tema, de l'enjudiciament de les responsabilitats comptables, que hem intentat resoldre en el marc de la legalitat estricta de la Constitució, la Llei Orgànica del Tribunal de Comptes i el nostre mateix Estatut.

Creiem que aquest esforç ha estat possible com a conseqüència de l'estret procés de col·laboració que s'ha fet, de l'extraordinària metodologia de treball que hem emprat, en relació —com ja s'ha dit— amb els il·lustres membres del Tribunal de Cuentas del Reino, que ha permès, si més no, trobar un mecanisme de solució a un problema molt important, com és el tema de la nostra Sindicatura de Comptes.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Raimon Escudé, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ja fa molt de temps, el portaveu —el que ho era en aquells moments— del nostre Grup, i actual Conseller de Governació, qualificava un debat que hi havia hagut en aquells moments d'«avorrit» i d'«ensopit», i deia que allò era bo, perquè era un signe que a Catalunya havia arribat la normalitat democràtica, la convivència democràtica en el nostre poble.

Jo estic totalment d'acord amb aquelles afirmacions que va fer, i crec que aquest Ple que ens ocupa en aquest dies és un bon exemple d'aquesta situació, perquè vostès recordaran

que, en iniciar-se la sessió la setmana passada, vam aprovar —entre d'altres lleis— una Llei sobre una pròrroga d'un termini per fer un aval a determinades empreses de transports; vam fer una Llei donant un suplement de crèdit per a la financiació d'uns serveis penitenciaris, i, realment, són lleis d'aquests tipus, no són lleis exaltants, però són símbols, són penyores d'aquesta activitat necessària, aquesta activitat bona, quotidiana de legislar en benefici de tots els catalans.

I, ara, ens trobem amb una llei aparentment similar, perquè realment es tracta d'una llei d'un contingut tècnic important —les senyores i els senyors Diputats en són conscients i, en tot cas, els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula han exposat el contingut de molts dels seus aspectes, dels mecanismes de control i fiscalització que conté la Llei. Ara, convinc amb ells que, en aquest cas concret, no es tracta d'una llei —podríem dir— secundària, sinó d'una llei bàsica, d'una llei importantíssima, una llei fonamental —podríem dir— per a l'ordenació, per a l'estructuració de les nostres institucions d'autogovern.

Els meus companys han explicat a tots vostès el contingut de la Llei i, per tant, jo, amb una afany de brevetat voldria limitar-me a explicar quines han estat les fites, quins han estat els objectius que han presidit la nostra actuació en aquest treball de ponència unitària llarga i fructífera.

Bàsicament, han estat tres: el primer objectiu nostre era donar compliment al precepte previst en l'article 42 de l'Estatut, de creació de la Sindicatura de Comptes, amb uns determinats condicionants; per tant, doncs, nosaltres hem treballat al màxim de les nostres possibilitats i capacitat d'actuació de diàleg per donar compliment a aquest precepte estatutari. En segon lloc, nosaltres hem intentat en tot moment, i crec que —i algun altre portaveu, en aquest tema, també n'ha parlat— en tot moment hem pretès que la nostra Comunitat Autònoma tingués la màxima capacitat d'actuació en aquests temes de fiscalització i control. I, com també s'ha dit, bàsicament hi havia dues pedres d'ensopec, el tema de l'enjudiciament i el tema del control de les corporacions locals —dotades, com saben, d'una capacitat d'autogovern propi—, i jo crec que amb la col·laboració de tots, i amb els contactes i converses que hi ha hagut amb les altes representacions del Tribunal de Cuentas ha estat possible assolir un sostre màxim respectuós amb la Llei Orgànica del Tribunal de Cuentas i amb la Constitució, però, al mateix temps, salvaguardant el màxim de possibilitats de la Generalitat d'actuar en aquest terreny. I, en tercer lloc, el nostre propòsit era —i crec que també ho hem aconseguit amb l'ajuda de tots— fer una organització, una Sindicatura de Comptes, que fos adient, que estigués adequada a les necessitats de la societat catalana, en aquest final del segle XX, amb una legislació que fos sòlida, que fos àgil, que fos eficaç, que fos moderna, que fos progressista. Realment, el temps dirà si ho hem encertat, però jo crec que sí, i, per això, no em resta més que donar les gràcies a tots els companys de ponència, per la tasca comuna que hem fet, a la representació del Tribunal de Cuentas, per la seva constant col·laboració i ajut a trobar el deslligador d'algunes qüestions tècniques difícils que se'ns havien plantejat i, *last but not least*, evidentment al nostre extraordinari senyor Oidor de Comptes, que, en la seva tasca feixuga de cada dia, ens ha donat una infraestructura tècnica jurídica de la màxima transcendència. I, per acabar, a tots vostès,

perquè unànimament han refrendat aquesta Proposició no de Llei que els hi hem vingut a portar.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi més explicacions de vot, continuem amb l'ordre del dia.

Modificació de l'ordre del dia

En l'última reunió de la setmana passada, recordaran les senyores i senyors Diputats que havíem proposat unes alteracions de l'ordre del dia, algunes de les quals ja no són necessàries. Però, tanmateix n'hi ha una que caldria efectuar, que és la inclusió en l'ordre del dia de la sessió d'avui, en la reunió d'avui, de la presa en consideració de la Proposició de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a la creació d'una banca comercial pública a Catalunya, que ha presentat el Grup parlamentari del PSU. Els proposo, senyores i senyors Diputats, d'alterar l'ordre del dia introduint aquesta presa en consideració com un nou punt, que podríem, doncs, situar ara mateix. És que hi ha alguna objecció que s'introdueixi aquest nou punt en l'ordre del dia? *(Pausa.)* Bé, no havent-hi cap objecció considero, doncs, acceptada per assentiment la meua proposta.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a la creació d'una banca comercial pública a Catalunya

Continuem, doncs, amb la presa en consideració de la Proposició de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a la creació d'una banca comercial pública a Catalunya.

No s'ha rebut cap document del Govern manifestant el seu criteri. No procedeix, doncs, procedir a cap lectura, i comencem immediatament el debat amb la intervenció del Grup que ha presentat la Proposició, en nom del qual parlarà el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. «Jo li vull dir i li vull afirmar amb tota claredat, amb tota rotunditat, que no hi hagi cap mena de dubte:» —dos punts— «el Govern de la Generalitat hauria preferit una solució pública catalana.» Aquestes paraules, senyores Diputades i senyors Diputats, van ser dites en aquest hemicicle per l'Honorable Conseller, senyor Cullerell, que jo lamento que avui no sigui aquí, perquè crec que aquest és un tema que m'hagués agradat, si més no, discutir amb ell; paraules que va refermar després, acabant la seva intervenció aquell dia dient: «La posició del Consell Executiu era que volia, descartada la solució caixa, una solució pública per al grup Banca Catalana, i que, en definitiva, a través, malgrat tot, de les mesures que he indicat, el Consell Executiu no descarta la possibilitat d'intentar optar, amb l'opció que encara té en aquests moments el Banc gestor, a fer algun tipus d'operació —evidentment negociant—, amb què la negativa total, tallant, del dia 24 de maig, que el Govern de la Generalitat com a tal no podia tenir cap mena de participació pública en el grup, encara sigui possible de ser reconsiderada.» Aquestes són paraules del Conseller Cullerell en un intent de mostrar un aspecte inèdit, almenys de la política econòmica del Consell Executiu, que és aquesta obertura a un sector públic financer aquí a Catalunya, cosa que

nosaltres, com recordaran vostès, vam aplaudir —no amb les mans, amb les nostres paraules— també des d'aquesta Tribuna.

Jo he volgut començar amb aquesta frase del Conseller Cullerell perquè crec que ens dona la raó avui, a l'hora de portar aquí aquesta Proposició. El Conseller ens deia també en aquell discurs que les quatre mesures que proposaven per ordenar el sector públic financer aquí, a Catalunya, el sector financer aquí, a Catalunya era: en primer lloc, la creació de l'Institut Català del Crèdit, cosa que no s'ha fet; un Projecte de Llei d'ordenació tècnica de les Caixes d'Estalvis, cosa que no s'ha fet —hi ha un decret però no s'ha fet cap Projecte de Llei, i no és d'ordenació tècnica de les Caixes d'Estalvis; hi ha, efectivament —això sí que s'ha fet—, la Caixa Rural de Catalunya, amb un altre nom, però és un Projecte de Llei que ja s'ha tirat endavant i, tampoc —que sapiguem nosaltres— que s'hagi reordenat o potenciat el Consell Assessor del Crèdit.

Nosaltres sabem també que, des de l'Administració central, hi ha resistències serioses a trobar solucions públiques a aquests problemes financers. Sabem que des d'aquí, des de la Generalitat, s'ha intentat —almenys així ens ho va dir el senyor Cullerell, que agraeixo la seva presència tot i que s'ha perdut una frase de les seves obres completes que jo acabo de llegir— *(rialles)*; des del Consell Executiu de la Generalitat s'ha intentat trobar aquesta solució pública, i avui, nosaltres, el nostre Grup, ve aquí amb una Proposició que modestament permet, pretén permetre obrir la porta de nou a una solució pública, a un problema financer que avui tenim al país, no només a Catalunya, sinó a tot Espanya.

Com totes les senyores Diputades i els senyors Diputats recordaran, el 23 de febrer de l'any passat —aviat farà, demà farà, si no ho recordo malament, un any— es va expropiar tot el patrimoni de RUMASA i, immediatament, segurament per no donar una sensació de mesura socialista, es va dir que tot aquest patrimoni es reprivatitzaria a curt termini, al més ràpidament possible.

Obviament, els bancs avui, com la immensa major part d'aquest patrimoni, encara estan pendents que el sector privat acudeixi a aquesta oferta, i els bancs avui es troben en un procés creixent de pèrdues acumulatives que poden fer que les solucions, sigui de reprivatització —que nosaltres, com vostès saben, no hi estem d'acord—, sigui de solució pública, es tardin a posar; la solució ja, sigui quina sigui, pot arribar a ser completament impossible. Nosaltres pensem que avui hi ha, fins i tot des de la mateixa Administració socialista, certs sectors que comencen a pensar ja en solucions públiques. Nosaltres pensem que aquesta seria la sortida millor, donada la poca receptivitat que el sector financer privat ha tingut en aquesta oferta de l'Estat, i sobretot tenint en compte que el sanejament de les empreses de RUMASA, sobretot de les empreses del sector financer —els bancs—, ha estat fet amb càrrec a l'erari públic, amb fons públics, amb càrrec al Tresor, en definitiva, en últim terme.

Nosaltres pensem, senyor Cullerell, que aquest és un moment important per a Catalunya per fer bones les paraules que vostè va dir aquí, que vostès eren partidaris d'una solució pública per als problemes financers que hi havia. I he dit abans una frase concreta que vostè va dir referida a Banca Catalana. Nosaltres entenem que hi ha dificultats pressupostàries, i no se'ns escapa

que la mesura que nosaltres oferim aquí és una mesura d'obrir simplement una porta, d'obrir una partida simbòlica i permetre al Consell Executiu, permetre a aquest Parlament, amb posterioritat, amb més calma, trobar, sigui a través d'emprèstits, sigui a través de deute públic, sigui a través de no sé on, perquè, la veritat, reconeixem la dificultat concreta d'instrumentar els mitjans financers per resoldre aquest problema que nosaltres plantejem, però volem deixar la porta oberta en els pressupostos de 1984 per trobar-hi una solució.

Nosaltres sabem també que les dificultats enguany són molt superiors fins i tot a les de l'any passat. Jo no sé si les senyores Diputades i els senyors Diputats tots ho saben —alguns sí, perquè estan, junt amb aquest Diputat que els parla, a la Comissió Mixta de Valoracions—, però el pressupost de 1984, amb les mateixes competències que les de 1983, tindrà uns ingressos inferiors als de 1983 aproximadament en una xifra lleugerament superior a 30.000 milions de pessetes corrents. Nosaltres pensem que això ja assenyalava un greu problema financer per a Catalunya, problema financer que nosaltres no assenyalarem només com un problema financer: nosaltres sabem que darrere els problemes financers d'aquesta mena hi ha seriosos problemes d'exercici de l'autonomia. Això vol dir, en definitiva, retallar l'exercici de les competències de la Generalitat aquí a Catalunya; això vol dir, en definitiva, retallar la iniciativa política autonòmica aquí a Catalunya. En el pressupost del 1984, senyores Diputades i senyors Diputats, els Diputats que tinguin el plaer de discutir-lo a la propera legislatura descobriran que quedarà molt poc més que per pagar personal i per a despeses corrents. I si això no és un atac directe, jo diria, i potent a la capacitat autonòmica de Catalunya... A mi m'agradaria que un altre dia en parléssim amb més calma, perquè avui no és el moment de parlar-ne.

Per tant, nosaltres som conscients d'aquestes dificultats pressupostàries, i amb aquesta Proposició de Llei nosaltres volem només obrir una partida —per això la dotem amb 1.000 pessetes, perquè la partida final avui és encara indeterminada—, perquè per a nosaltres l'important no és obrir aquesta partida, sinó la voluntat política que s'expressa en la Proposició no de Llei que també hem presentat en aquest Parlament i que es veurà el proper divendres a la Comissió d'Economia i Finances, amb la qual el nostre Grup demana, recollint les paraules del Conseller Cullerell d'aquell dia parlant de Banca Catalana, la constitució d'un sector públic financer a Catalunya, i demana que la Generalitat de Catalunya es faci amb el control del 51% de les accions dels principals bancs de RUMASA amb seu aquí a Catalunya, amb activitats aquí a Catalunya, com són el Banc Atlàntic, el Comercial de Catalunya i el Banc Condal.

Això, senyores Diputades i senyors Diputats, al nostre entendre, és fer-nos, per al Consell Executiu, per a la Generalitat de Catalunya, amb instruments de política econòmica. Moltes vegades venim aquí a queixar-nos que no tenim instruments de política econòmica aquí a Catalunya. Jo recordaria que això que nosaltres estem demanant ens ho permet l'Estatut d'Autonomia, l'article 54, que permet la creació d'empreses públiques aquí a Catalunya, i, per tant, nosaltres pensem que aquest instrument de política econòmica, que seria la constitució d'aquest sector financer públic aquí a Catalunya ens permetria si més no avançar en la solució de molts dels problemes que avui

tenim plantejats.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? Cap dels senyors Diputats no desitja efectuar un torn en contra d'aquesta proposta. Els Grups que no han participat en el debat desitgen intervenir? En nom del Grup de Centristes? No hi ha intervenció. En nom del Grup d'Esquerra Republicana? Té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una Proposició, presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat, que nosaltres amb tota humilitat volem qualificar de «proposició singular». Singular pel moment en què es presenta, singular pel seu contingut, singular pel seu abast.

Es presenta en un moment, aquesta Proposició, en què difícilment, tal com estan les coses —final de la legislatura—, pot arribar a concretar-se en una norma positiva. Es tracta, certament, i en aquest sentit la singularitat a què abans alludia, d'una presentació, no dic pas amb caràcter electoralista —això no ho dic—, sinó amb caràcter, diguem-ne, testimonial, i, en qualsevol cas, que indueix a una reflexió que pot ser prou important.

Singular, també he dit, respecte al contingut. En circumstàncies normals, és a dir, en legislatura viva, una Proposició d'aquesta mena, en un període substantivament constituent, com el que ha caracteritzat aquests quatre anys parlamentaris, una Proposició d'aquesta mena, en opinió del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, hauria de ser una proposta que gaudís de la iniciativa conjunta, perquè realment és una Proposició ambiciosa, ni més ni menys, que incideix en quelcom tan significatiu com assentar els fonaments d'un sector públic català, i, en aquest cas, especialment, un sector financer públic català. La cosa realment té com a contingut una gran ambició, que nosaltres celebrem, i que, ho reitero, si la legislatura hagués estat viva, en els seus moments de tràmit, amb més temps, amb més terminis, nosaltres hauríem demanat que aquesta iniciativa tingués com a fonament legislatiu la iniciativa conjunta.

I, en tercer lloc, també he dit que es tracta d'una Proposició singular pel seu abast. I en aquest sentit, és evident, difícilment es pot negar —fa un moment des d'aquesta tribuna es deia: «és un sector, són uns bancs que des de fa un any, demà farà un any, tenien un funcionament, i ara estan entrant en un procés de pèrdues progressives»—, no hi ha cap garantia que una empresa amb pèrdues si passa al sector públic deixi de tenir pèrdues. Més aviat l'evidència empírica assenyalava que una empresa amb pèrdues, quan passa al sector públic, continua tenint més pèrdues; el que passa és que les paguem entre tots, que és un altre tema.

Però, en qualsevol cas, l'abast d'aquesta Proposició és complicat i discutible, perquè si hom atén el substrat jurídic, ens trobem que es vol fer una banca comercial pública a Catalunya, on el 49% del seu capital social ha de ser negociat al mercat secundari de capitals, i el 51% adquirit per iniciativa governamental. Però, en el fons, es tracta d'unes societats, jurídicament parlant, que tenen el qualificatiu de «pública», atesa la titularitat majoritària del seu capital, però que es regeixen per la Llei de Societats Anònimes. És un tema complex i discutible.

Pel que fa al seu substrat operatiu, funcional, aquest sector,

o aquesta banca comercial pública a Catalunya, que ha de gestionar el Govern, ¿quines garanties pot oferir el mateix Govern, de tutela directa, si no tenim competències en matèria de política monetària? ¿La gestió s'ha de fer amb competència amb la resta del sector privat? ¿No hi ha garanties addicionals per modificar les rendibilitats, les rendibilitats alternatives dins del mateix sector? ¿No hi ha garanties addicionals per introduir un finançament adequat que no sigui el dels mateixos recursos pressupostaris? Perquè —i amb això nosaltres no hi estariem en cap cas d'acord— intentar crear un sector públic català finançat amb deute públic és quelcom realment heterodox, per no dir una altra paraula.

En definitiva, el substrat operatiu pel que fa a l'abast d'aquesta llei és certament complicat i molt discutible.

De totes passades, senyors i senyores Diputats, es tracta d'una presa en consideració. Habitualment nosaltres, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, dóna llum verda a les preses en consideració. Per tant, el nostre vot, en aquest sentit, serà positiu —que es tramiti la proposta—, però és evident, pel que acabo de dir, per raons relatives al moment de la presentació d'aquesta Proposició de Llei, relatives al seu contingut, relatives al seu abast, tant pel que fa al substrat jurídic com al substrat operatiu, nosaltres tenim un cert escepticisme, possiblement creixent a mesura que es vagi reflexionant sobre el tema en comissió. I per tant, també, si des d'aquí anunciem que ara votarem positivament aquesta presa en consideració, és obvi que també diguem que en els treballs corresponents, si s'hi arriba, les observacions que nosaltres farem respecte a això seran abundoses.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup de Centristes desitja intervenir en el debat? Perdó, el Grup de Centristes ja hi ha intervingut. El Grup Mixt desitja intervenir en el debat? Aleshores, el Grup Socialista? El Diputat senyor Armet té la paraula en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una Proposició de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a la creació d'una banca comercial pública de Catalunya. Jo crec que ens trobem al final de la legislatura i convindria fer un repàs de quines han estat les actuacions en relació amb aquest tema.

Vostès recordaran que en el programa d'actuació econòmica presentat pel Govern el 1980 va haver-hi un debat en aquesta Cambra en què el Grup Socialista demanava la creació de l'Institut de Finances Públiques de Catalunya. És a dir, a principi de la legislatura es parlava d'un instrument que podia facilitar determinades actuacions en el camp financer per al Govern de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres sabíem perfectament la importància que tenia la separació de bancs i caixes, tractament específic en el tema de caixes, i la creació de l'Institut, començant precisament amb la legislatura que teníem damunt de la taula. Jo recordaré que vaig dir que era perfectament conscient de les dificultats que hi havia en aquells moments en el mercat financer, de l'inici de participacions accionàries de les caixes en determinades banques a nivell de Catalunya, i tots sabem que al llarg d'aquest període de quatre anys hi ha hagut una crisi bancària important a Catalunya que ha fet que bancs amb seu a Catalunya anessin desapareixent. I una crisi singular i

d'una gran importància, des del punt de vista de resultats econòmics, des del punt de vista emotiu, des del punt de vista d'implicació indirecta del Consell Executiu en el tema, que ha estat concretament la crisi de Banca Catalana. Això situant el Consell Executiu davant de la passivitat en aquest camp. El Consell Executiu no va poder dur a terme una política d'incidència en el sector financer, perquè anaven passant els mesos, anaven passant els anys, i el retardament en la solució de la crisi de Banca Catalana impedia òbviament al Consell Executiu llançar qualsevol tipus d'iniciativa.

Crec que això convé tenir-ho molt present per entendre que la crisi bancària que s'ha produït a Catalunya no ha trobat solució des del Govern de Catalunya perquè no es tenien els instruments adequats.

En segon lloc, recordar que el mes de juliol, concretament, va parlar finalment el Conseller d'Economia i Finances que faria un institut de finances públiques, tema que estava, no solament en el seu programa, sinó que d'una manera o d'una altra els principals partits de l'oposició, en especial el Partit Socialista, havíem reclamat com a instrument idoni d'actuació en relació amb el sistema financer a Catalunya. I, això, ho saben vostès perfectament, perquè és evident que necessitàvem un instrument, tant per a la política d'aval, tant per a la política creditícia, tant per a la política de coordinació amb entitats financeres, tant per incidir d'una manera efectiva en el mercat financer català. Si no teníem aquest instrument, difícilment nosaltres podíem incidir com a Govern de Catalunya, com a Generalitat en el seu conjunt, en el mercat financer català.

I ara ens trobem amb aquesta Proposició de Llei del PSUC, legítima, que parla de la creació d'una banca comercial pública a Catalunya, que diu que s'obri la partida pressupostària corresponent i que s'emeti deute públic per tal de finançar les despeses autoritzades en aquesta Llei.

Curiosament, el Consell Executiu, no dient res en els quinze dies de termini en què podia fer consideracions de tipus financer, aquí es dóna una solució que per la via del deute públic aniríem a la creació d'una banca comercial pública amb 51% de capital, quan sabem que en aquests moments el nivell d'endeutament de la Generalitat són 43.000 milions de pessetes en deute a mitjà i a curt termini; quan sabem perfectament que només amb una operació de tipus mixt a través de l'Institut en col·laboració amb altres entitats financeres es podria optar per alguns dels bancs de RUMASA amb seu a Catalunya, i que anar a una solució directa des d'aquesta perspectiva és una solució, evidentment, que des del punt de vista del cost financer, de la fórmula que es preveu de finançament, de la situació financera actual de la Generalitat, i situat això en el context del final de la legislatura, fa realment impossible poder trobar unes solucions operatives.

Però, aquí, com que del que es tracta —en última instància— és de l'afirmació de principi que direm «sí» a les preses en consideració, malgrat puguem fer les crítiques que sigui, nosaltres direm «sí» en aquesta presa en consideració. Hi ha quinze dies per presentar esmenes, discutirem aquest tema, acabarà la legislatura, la valorarem o no la valorarem. Però aquesta presa en consideració només té un sentit: que un Grup parlamentari expressa una voluntat determinada.

Però aquí hi ha una responsabilitat política, perquè sense l'instrument adequat, difícilment es poden dur a terme políti-

ques que tinguin èxit. Sense la creació d'un Institut de Finances Públiques des del primer moment, difícilment es pot dur a terme una política d'aquestes característiques; sense la voluntat que aquest Institut en funcionament, en coordinació amb altres entitats financeres poguessin fer una opció de compra, per tal de garantir que aquests bancs que són amb seu a Catalunya de RUMASA poguessin continuar amb seu a Catalunya. I sense haver fet tot aquest conjunt d'actuacions prèvies, difícilment podem assolir un èxit en aquesta operació, per no dir que és impossible fer un plantejament des d'aquesta perspectiva, ara.

I aquí hi ha una responsabilitat, que és la passivitat del Consell Executiu en fer una iniciativa justament quan aquesta iniciativa ja no té cap virtualitat efectiva després de la crisi bancària que s'ha produït en aquests quatre anys, i també el reconeixement de la impossibilitat del Consell Executiu, que estava absolutament condicionat per una situació que no era aliena a ell, que era una de les crisis bancàries més importants —com he dit sempre aquí— que s'ha produït a Europa en els darrers anys, i que, òbviament, no el situava en la força i en les possibilitats necessàries per endegar una política de coordinació del sector financer a Catalunya.

Per tant, no tenim els instruments; no els tenim. No tenim l'Institut; no hem endegat aquella política que permetria realment donar solució al tema, i avui se'ns proposa una solució des del punt de vista financer heterodoxa, des del punt de vista econòmic inviable —des del punt de vista econòmic inviable per la dimensió de les xifres—, i, lògicament, nosaltres, davant d'aquesta situació, simbòlicament, pel que significa de reconeixement d'allò que no s'ha fet, pel que significa de reconeixement d'un plantejament que jo voldria dir absolutament realista que nosaltres hem defensat, factible —i que l'hem defensat al llarg de la legislatura—, direm «sí» a aquesta presa en consideració, farem les esmenes que siguin. Sabem ben bé que no podem caure en elements de frustració i sabem molt bé que aquí hi ha una inviabilitat quant al plantejament d'aquesta solució.

Si es tracta ara que tots diguem que sí a aquesta presa en consideració, tots direm que sí a aquesta presa en consideració sabent exactament el valor que té. En aquest cas, hi donem un valor de símbol, perquè és evident —i jo ja ho vaig dir al seu moment— que la solució catalana de crisi de Banca Catalana podia haver-se solucionat si d'una manera o una altra tinguéssim els instruments i un govern que hagués estat al marge, absolutament, de la crisi que s'havia produït. Difícilment un govern que estava, d'una manera o una altra, condicionat històricament pel que havia estat la gran crisi bancària a Catalunya i amb la inexistència d'un instrument..., podíem trobar una solució catalana a la crisi de Banca Catalana. Avui no tenim l'instrument, avui se'ns proposa aquesta solució, que —com jo he dit— és heterodoxa des de la perspectiva econòmica i financer, però votem que sí pel simbolisme que té, i votem que sí perquè creiem d'una forma o una altra que ha estat un dels aspectes més negatius d'aquesta legislatura que no hagi estat duta a terme pel Consell Executiu una política financer que condicionés mínimament el sector financer a Catalunya, que col·laborés amb aquest sector financer i que pogués dur a terme una política dirigida a garantir que els centres de decisió econòmica de Catalunya restessin a Catalu-

nya. Això ha estat impossible per raons de tipus polític, clarament, i perquè el Consell Executiu en la figura, concretament, del seu titular, i amb la història clara i inequívoca de promoció d'una de les crisis més importants d'Europa, com he dit abans..., l'impedia absolutament dur a terme una política d'aquestes característiques.

Només amb un govern fort, una coincidència de les forces polítiques d'aquesta Cambra, una coincidència de tots els Grups parlamentaris en un gran objectiu, només amb la creació de l'instrument idoni i només amb una força de negociació única, unida, en relació amb aquest objectiu, hauríem pogut assolir, evidentment, resultats operatius. La resta és fer plantejaments utòpics que, d'una manera o d'una altra, embolcallen una frustració col·lectiva. I voldria dir que és frustració col·lectiva per a aquells sectors que sempre hem defensat això; en canvi, no és frustració col·lectiva per a representants de determinats partits, que sempre han trobat bé que la solució que les crisis bancàries quedessin en mans de la gran banca espanyola..., i això vostès ho saben perfectament.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats; he estat dubtant si fer aquesta meua intervenció des de l'escó, o bé pujar a la tribuna, i ho he estat dubtant perquè serà molt breu.

Ens trobem davant d'una Proposició de Llei a prendre en consideració que suposo que és evident pel Grup que la proposa que no té cap possibilitat de ser tramitada fins al final d'aquesta legislatura. Perquè la nostra actitud seria molt diferent en l'altre cas, en cas que sí que hi hagués aquesta possibilitat.

Interpreto, havent escoltat el senyor Lucchetti, al qual, a més a més, vull fer una recomanació, que és que, quan llegeixi les obres completes de l'Honorable Conseller, les llegeixi senceres. Perquè si hagués llegit una mica més, si hagués llegit una mica més de la frase que ens ha llegit en començar la seva intervenció, hauria vist que en aquella mateixa intervenció el Conseller feia referència que aquesta solució que ell volia no va ser possible precisament per l'actitud del Govern central i del seu Ministre senyor Boyer..., *(pausa)* ah, doncs si ho ha dit, llavors admeto que ha llegit almenys el tros de les obres completes que continuava essent rellevant en el tema.

Nosaltres trobem en aquest projecte no només les «pegues» que s'han esmentat, i que n'ha fet una llista i un comentari molt interessant el Portaveu d'Esquerra Republicana. Nosaltres, de fet, trobem les mateixes dificultats que ell troba, però ens sembla que en té unes quantes més.

Per exemple, el Grup parlamentari que fa la Proposició diu en l'exposició de motius que es justifica que es pugui fer aquesta Proposició perquè la Llei de Finances Públiques de Catalunya preveu que quan s'hagin de fer despeses que no puguin ajornar-se fins a l'exercici següent, llavors..., etcètera. Escolti, una cosa és que no es puguin ajornar i una altra és que no es cregui convenient ajornar; i a mi em sembla que és evident que això no és una necessitat peremptòria, fora de l'opinió que sigui convenient. Això per un cantó.

Per altre cantó, hi ha altres dificultats de caire jurídic com és, per exemple, l'emetre deute públic per fer una cosa que proba-

blement no es podria considerar inversions reals, i vostè sap que el deute públic només es pot emetre per fer inversions reals. I m'estic referint simplement a aspectes formals legals, no m'estic referint a la conveniència de finançar un sector públic català amb deute públic, l'heterodòxia de la qual cosa també ha estat remarcada des d'aquesta tribuna.

Per tant, en cas que aquesta llei es prengui en consideració —i després del que hem sentit, sembla que es prendrà en consideració—, segurament que aquesta curta llei de dos articles batrà tots els rècords de relació entre esmenes i articles. Jo li anuncio que nosaltres el que farem serà també no obstaculitzar que aquesta llei sigui presa en consideració, per les mateixes raons que han dit els que m'ha precedit i per alguna altra que ara li comentaré, però que serà fonament esmenada. Fins i tot farem una cosa a la qual nosaltres sempre ens hem oposat perquè creiem que no forma part del text legislatiu, però fins i tot esmenarem l'exposició de motius perquè tota ella està molt equivocada.

Per què, a més a més de les raons que han dit alguns portaveus, creiem que val la pena que se'n parli, d'això, és a dir, que es presentin esmenes, que els Grups manifestin la seva posició? Doncs, miri, perquè en aquesta Cambra estem sentint últimament dobles llenguatges, i no em refereixo a vostès. Em refereixo, concretament, al Portaveu del Partit Socialista, que jo li demanaria que procurés no tenir aquest doble llenguatge que habitualment el caracteritza, i que concretament sobre aquests temes es posés en contacte, no solament amb el Ministre Boyer, sinó també amb el senyor Suñol, i que es posessin d'acord, i que diguessin les mateixes coses aquí que les que diuen allà.

Bé, jo crec que amb el que he explicat n'hi ha prou, i simplement afegiré per acabar que nosaltres pensem que és molt fàcil anar brandant la bandera d'un sector públic català sense escatir les dificultats reals de crear-lo, i vostè també hi ha fet referència. I em sembla que la consideració d'aquest Projecte de Llei, donat que només ens donarà l'oportunitat de parlar-ne, ens permetrà —si em permeten l'expressió— punxar una mica el globus d'aquesta bandera que vostès han esgrimit sempre, perquè haurem de començar a fer una cosa —que segurament és bo que fem exercicis ja—, que és tocar de peus a terra. I tocant molt de peus a terra, parlem-ne, d'això. I veuran com és inviable, com la seva proposta és tècnicament incorrecta, etcètera.

I perquè tinguem l'oportunitat de veure tot això encara que no sigui en el Ple de la Cambra, sinó que sigui en Comissió, o sigui, si més no, parlant els uns i els altres, doncs, per això nosaltres també votarem la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, en aquest moment són presents a la tribuna fent l'honor d'assistir a aquesta sessió els Excel·lentíssims senyors Mohamed Aouad, assessor del rei del Marroc, i Abdel Baraca, Diputat del Marroc. En nom de tots vostès, voldria adreçar-los la benvinguda:

Excelentísimos señores, bienvenidos a este Parlamento. En nombre de todos los Diputados me complazco en saludarles muy cordialmente.

Bé, passem ara a la votació sobre la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb

la presa en consideració, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per 85 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

Proposta de constitució d'una Comissió d'investigació sobre les valoracions dels serveis sanitaris traspassats de la Seguretat Social

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la proposta de constitució d'una Comissió d'investigació sobre les valoracions dels serveis traspassats de la Seguretat Social, proposta que ha estat presentada pel Grup Socialista i pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

En nom d'aquests Grups, per al torn a favor, té la paraula el Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup va presentar aquesta proposta de creació de la Comissió d'investigació, no sobre les valoracions tal com diu a l'ordre del dia, «de les valoracions dels serveis sanitaris traspassats de la Seguretat Social», sinó una investigació perquè aquesta Comissió investigués l'existència d'un possible dèficit al si dels serveis transferits de la Seguretat Social.

Aquesta proposta va ser presentada conjuntament amb el Grup parlamentari del PSU i va néixer, fonamentalment, a partir de la nostra preocupació en la mesura que a diferents mitjans de comunicació i mitjans oficials va aparèixer la notícia que hi havia un possible dèficit en el si dels serveis sanitaris de la Seguretat Social i que aquest dèficit es xifrava, fonamentalment, al voltant de 20.000 milions de pessetes.

Després d'haver-ho estudiat amb intensitat hem arribat a la conclusió que hi ha prou indicis per parlar i per començar a parlar amb seriositat i amb tota la responsabilitat que hi ha un dèficit i que aquesta xifra de què parlen els diferents mitjans de comunicació no s'allunya massa de quina serà la xifra real del dèficit dels serveis sanitaris de la Seguretat Social.

Per tant, no solament perquè hi hagi un dèficit, sinó pel volum d'aquests 20.000 milions de pessetes, nosaltres vam presentar aquesta proposta de creació de la Comissió d'investigació.

Nosaltres voldríem explicar quins són els símptomes que hem detectat en estudiar aquest tema. Els símptomes són, fonamentalment, els següents: un, tota la política de concerts. És evident que la despesa de l'acció concertada dels serveis sanitaris de la Seguretat Social l'any 83 va créixer, respecte a l'exercici anterior, del 82, al voltant del 39%, quan a la resta del sistema de la Seguretat Social va créixer el 29%. Per tant, estan creixent deu punts per damunt. I, això, per què? Fonamentalment, per diferents polítiques posades en pràctica per la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social; fonamentalment, per la política de reclassificació, per la política de revisió de preus... En definitiva, l'aplicació de l'ordre de concertació, i, fonamentalment, l'article 17... En definitiva, hi ha una situació d'una política expansiva d'acció concertada que provoca, segurament, part d'aquest forat que, segurament, hi ha al si dels serveis sanitaris. És evident que tota aquesta política expansiva de l'acció concertada és un dels elements importants.

Hi ha un altre element important, que és fonamentalment

tot el que fa referència al capítol de despeses de personal. És evident que en aquest període, el capítol de personal ha estat incrementat en el 27%, quan en la resta del sistema de la Seguretat Social s'ha incrementat al voltant del 13%. Per tant, s'ha incrementat catorze punts per damunt de la resta del sistema; això significa que aquesta és una altra via d'aigua per on pot anar la possible existència d'aquest dèficit, i, en definitiva, ens demostra que ha estat un creixement per damunt del normal, d'aquests capítols.

Hi ha altres partides d'índole molt menor, inferior a aquestes, com pot ser el creixement de les despeses degudes, fonamentalment, a pròtesis o a lliurament per desplaçaments, però aquestes són partides inferiors; però, no obstant això, també poden ser elements a tenir en compte.

Hi ha un altre símptoma que nosaltres voldríem dir, i que és el següent: els pagaments dels proveïdors han estat constantment endarrerits i, per tant, s'ha produït un fenomen d'endarreriment dels pagaments al proveïdor, la qual cosa demostra que el nivell d'endeutament dels serveis sanitaris de la Seguretat Social ha augmentat. Això, què significaria? Significaria que, segurament, vostès poden dir: «El dèficit formal, el dèficit pressupostari no existeix, o és molt petit», però, si veiem, segurament, la comptabilitat financera i, per tant, tenint en compte quin és el nivell d'endeutament, segurament arribarem a la conclusió que aquest dèficit, segurament, és molt possible que sigui molt superior a aquesta xifra que donen els diferents mitjans de comunicació.

Per tant, aquí estem davant d'una situació que no la dic jo, simplement, sinó que ho diu també la mateixa Conselleria. La Conselleria, en un paper que porta la capçalera del Departament de Sanitat i Seguretat Social, arriba a parlar que en l'exercici del 82, al darrer paràgraf, «da lugar a pequeños déficits en el ejercicio del 82». Lo leo en castellano porque el documento está escrito en castellano.

Per tant, vostès mateixos reconeixen que en el 82 hi ha petits dèficits. Jo no sé si vostès entenen que «petits dèficits» són 4.000 milions de pessetes, perquè, evidentment, una de les dades fixes de tots aquests indicis és que, el 82, el cost dels serveis és de 182.000; per tant, hi ha, segurament, amb tota certesa, un dèficit de 4.000 milions de pessetes. Si això són «petits dèficits», doncs, segurament, estarem en presència d'un «petit dèficit» en el conjunt dels serveis sanitaris de la Seguretat Social.

Per tant, són tots aquests símptomes els que ens van animar a plantejar aquesta proposta de creació de la Comissió d'investigació dels serveis sanitaris de la Seguretat Social, però, fonamentalment, per a nosaltres hi ha hagut dues raons polítiques i institucionals que han motivat, fonamentalment, la presentació d'aquesta proposta. Aquestes dues raons són les següents: una, aquí estem davant d'una possible instrumentalització del mateix Parlament. Per què? Perquè, o bé quan es van presentar els pressupostos del 82 i del 83, aquests ja comportaven un dèficit inherent a aquests, o bé, els documents, els pressupostos que es van presentar no són reals i no tenen a veure res amb el cost real que tenen els serveis sanitaris durant el 82 i el 83. I, si això és cert, això vol dir que aquí s'han presentat documents públics absolutament falsos. I això és molt greu, des d'un punt de vista polític i institucional, fer aprovar a aquest Parlament documents públics falsos que no tenen res a veure

amb la realitat. Per tant, si això no és així, si això no és així, hi ha un dèficit. O bé hi ha un dèficit, o bé s'ha instrumentalitzat el Parlament. Per tant, jo crec que això serà un dels treballs que haurà de fer la Comissió d'investigació en el cas que es creï.

Segona raó, política i institucional, i per a nosaltres la més important, que és la que ha motivat el fet de presentar aquesta proposta: nosaltres creiem, i sempre ho hem cregut, que el procés de recuperació de l'autogovern a Catalunya no ha de comportar únicament i exclusivament un procés de recuperació dels nostres senyals d'identitat com a poble, sinó també que el procés d'institucionalització de l'autogovern a Catalunya ha de comportar una millora en la prestació dels serveis públics al ciutadà.

Per tant, que els catalans notin que l'autogovern els ha beneficiat d'una manera pràctica; és a dir, que els serveis públics que abans rebien de l'Estat i que ara reben de la mateixa Generalitat, els mateixos ciutadans notin que han millorat, aquests serveis.

Per tant, jo crec que sempre ha estat una de les idees fonamentals del catalanisme polític el fet que el procés de consolidació de l'autogovern a Catalunya passa fonamentalment per aquest element, i, per tant, la millor manera de salvar les nostres pròpies institucions és intentar millorar el nivell de prestacions de serveis públics als ciutadans.

Per tant, aquesta raó darrera, per a nosaltres és la fonamental, en la mesura que volem deixar molt clar que si aquesta Comissió d'investigació arriba a la conclusió que no hi ha dèficit, per tant estarà salvaguardat el prestigi de les institucions, que per a nosaltres és la raó fonamental, i, si hi ha hagut dèficit, s'han de delimitar les responsabilitats polítiques i administratives que se'n derivin. Per tant, nosaltres, el que volem deixar molt clar és la nostra voluntat d'arribar a la veritat, sigui quina sigui, hi hagi dèficit o no hi hagi dèficit, però, fonamentalment, amb l'objectiu final d'intentar salvaguardar el prestigi de les nostres institucions d'autogovern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra respecte a aquesta proposta de constitució d'una Comissió d'investigació? (Pausa.) No hi ha torn en contra. Poden ara intervenir els Grups que no han pres part en el debat. En primer lloc, el Grup de Centristes. El Diputat senyor Luna té la paraula.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señoras Diputadas, señores Diputados, para intervenir en nombre del Grupo parlamentario centrista y anunciar desde ahora nuestro voto afirmativo para esta propuesta de creación de una Comisión de investigación sobre las valoraciones de los servicios traspasados de la Seguridad Social, por cuanto que consideramos que los trabajos de esta Comisión, por el tiempo que queda de vida útil del Parlamento, todavía puede realizar su misión; es conseguir una diaphanidad en las cuentas, en la línea en que hemos aprobado antes una importante Ley, de la cual se conseguirá difuminar, seguramente —y así lo esperamos—, cualquier duda sobre la cuestión y determinará, si así es, el mayor prestigio de nuestras instituciones.

En esta ocasión, a diferencia de otras, nosotros no votamos un símbolo, no votamos una utopía; queremos una eficaz realidad, porque esta Comisión, a diferencia de otras cuestiones que se pueden plantear, no es ni heterodoxa ni inviable, ni simplemente simbólica pero irrealizable, y por esto le damos

nuestro voto afirmativo.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señores Diputados, señoras Diputadas.

El Sr. PRESIDENT: El Grup d'Esquerra Republicana?

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, si m'ho permet, des de l'escó, per dir que el Grup d'Esquerra Republicana votarà favorablement la constitució d'aquesta Comissió perquè entenem que, si hi ha la sospita d'un dèficit o d'una falsedat pressupostària, és bo —justament pel que reiteradament s'ha dit del prestigi de la Cambra— que es procedeixi a la corresponent investigació, ja sigui, com a conseqüència d'aquesta investigació, perquè es constati aquesta sospita i es prenguin les corresponents responsabilitats, o ja sigui, contràriament, perquè no és certa la sospita i, per tant, s'obligui a la corresponent rectificació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt? (*Pausa.*) Cap Diputat del Grup Mixt no desitja intervenir. Bé, aleshores, el Grup del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, òbviament, per anunciar també el nostre vot favorable a aquesta proposició de creació d'una Comissió, donat que, junt amb el Partit Socialista, vam signar aquesta proposta, i jo voldria només afegir, a tots els arguments que ja ha donat el senyor Santiburcio, alguns de propis del Grup parlamentari en nom del qual parlo —ho repeteixo, assumint i fent meus tots els que ell ha apuntat.

Jo voldria recordar a la Cambra que des del primer exercici pressupostari on van figurar despeses de la Seguretat Social, el Grup parlamentari del PSUC, primer en solitari i després amb l'acord de tota la Cambra, va demanar un tractament especial i diferenciat per als pressupostos de la Seguretat Social. Això va succeir el 1982. Recordin que es va fer una Llei de modificació del pressupost del 82 que recollia no totes, no totes, però sí algunes de les més importants inquietuds del Grup parlamentari del PSUC en el tema del control de les despeses de la Seguretat Social. Nosaltres dèiem i continuem dient i mantenint que les despeses de la Seguretat Social han de tenir un tractament comptable i pressupostari diferenciat de les despeses del conjunt de l'acció política de la Generalitat, perquè no és el mateix la despesa concertada per la Seguretat Social, que representa el reconeixement d'uns drets subjectius per a tots els que hi hem cotitzat, que la despesa que genera l'acció política d'un govern. I per això, en els Pressupostos Generals de l'Estat, any rere any, i l'any 1984 una vegada més, el pressupost de la Seguretat Social es presenta separat i diferenciat dels Pressupostos Generals de l'Estat. I a Catalunya es va cometre —en la nostra opinió— i es continua cometent l'heterodòxia financera i pressupostària de presentar-los sumats en el Pressupost de la Generalitat. Per tant, aquesta seria una raó més que abonaria aquest estudi del possible dèficit dels pressupostos de la Seguretat Social.

Voldria recordar també que el nostre Grup parlamentari, ara fa aproximadament un any, va presentar una interpellació, en aquest Ple, al Consell Executiu, que va ser resposta pel Conseller d'Economia i Finances d'aleshores, el senyor Jordi Planasdemunt, indicant que no hi havia prou fiabilitat en l'estat de la comptabilitat de les despeses de la Seguretat Social, i aquesta poca fiabilitat venia avalada per les inquietuds, no

només del Grup parlamentari, no només dels altres Grups parlamentaris que van donar suport a la moció, sinó també per alts funcionaris del mateix sistema de la Seguretat Social transferit a la Generalitat de Catalunya que denunciaven a finals..., a començaments del 83, perdó, que no hi havia feta, en absolut, ni la comptabilitat, perdó, del 83, exactament, que no hi havia feta la comptabilitat ni del 82 ni de tot el 83, i això ens va moure a presentar una interpellació que va promoure una moció d'aquest Parlament.

Finalment, i per acabar, i això demostra una vegada més l'heterodòxia, en la nostra opinió, amb què el Departament de Sanitat i Seguretat Social i, més enllà, el conjunt del Consell Executiu ha tractat el tema «Seguretat Social», l'heterodòxia financera —entre altres possibles heterodòxies, ara m'estic referint a aquesta. Voldria recordar que els pressupostos de la Seguretat Social a nivell de l'Estat són, a diferència, i això és molt important, a diferència dels de l'Estat, són pressupostos equilibrats, perquè el sistema de la Seguretat Social no pot tenir, pressupostàriament parlant, dèficits, sinó que ha de ser un sistema equilibrat, tants ingressos/tantes despeses, perquè és un sistema professional, és un sistema de cotitzacions socials i és un sistema de repartiment, i, per tant, el seu pressupost ha de ser equilibrat necessàriament. Quan es desequilibra per majors despeses o menors ingressos es recorre a crèdits suplementaris, però la presentació del pressupost és tancada i equilibrada, cosa que no passa amb el de l'Estat perquè hi ha el dèficit públic i hi ha la possible..., recórrer al deute públic.

Per tant, treballar amb pressupostos que puguin generar dèficit dins de la Seguretat Social és, de nou, una heterodòxia financera que ha practicat repetidament el Consell Executiu perquè no ha volgut reconèixer aquest diferent tractament que necessiten els pressupostos d'una Administració pública, com és l'Estat, i els pressupostos d'una altra i diferent Administració pública, per raó de la seva història i de la seva reglamentació interior, que és la Seguretat Social, que, insisteixo, és un sistema tancat i equilibrat entre ingressos i despeses.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari que represento en aquesta tribuna, com vostès ja poden intuir, votarà a favor de la presa en consideració de la creació d'aquesta Comissió d'investigació. Ho farà per transparència, per claredat, ho farà perquè no prendre en consideració aquesta proposta podria semblar que hi ha coses a amagar, i no és el cas, i en aquest sentit el Grup ha decidit votar afirmativament.

De tota manera, nosaltres hem d'expressar que no ens sembla del tot raonable que només per les notícies que hagin sortit de declaracions als diaris d'uns tercers hagin presentat, el Grup parlamentari del PSUC i el Grup Socialista, una proposta de creació d'aquesta comissió investigadora sobre les valoracions dels serveis traspasats de la Seguretat Social a Catalunya. Sobretot ens estranya pel Grup Socialista.

D'entrada, vostès saben, senyores i senyors Diputats, que qualsevol Diputat o Diputada pot demanar al Conseller de Sanitat, podia demanar al Conseller de Sanitat i de Seguretat Social o ho podia demanar al Consell Executiu la informació pertinent que es va fer pública ja una vegada, aprovat un acord que vostès coneixen però de què jo ara els parlaré: un acord ar-

ribat entre el Ministeri del Treball i la Seguretat Social, com per l'INSALUD, com pel Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. Podia fer això o es podia haver demanat una sessió informativa a la Comissió de Política Social, i ens crida l'atenció que l'intent de creació d'aquesta comissió a tres mesos després de fet l'acord no hagi utilitzat altres procediments informatius que, amb molt de gust, nosaltres hauríem donat.

També ens sembla desproporcionada la creació d'aquesta Comissió, que nosaltres acceptem, evidentment, sobretot quan les motivacions de les reals divergències entre el Govern central i el Govern de la Generalitat són prou conegudes i són prou explicables. Permetin-me, de tota manera, sense que entri en xifres, perquè això serà una qüestió que resoldrà la Comissió d'investigació, que sí que els doni una breu pinzellada de com ha anat això, i, sobretot, en resposta al que han dit el Grup Socialista i el Grup parlamentari del PSUC.

Vostès saben que l'any 1981 l'INSALUD va posar en marxa un nou sistema de gestió pressupostària molt semblant al que funcionava a la resta del pressupost estatal i que havia de permetre un coneixement més acurat de les dades corresponents. Això, traduït en el llenguatge de cada dia, vol dir que abans de 1981 ningú no sabia d'una manera certa com anaven aquestes partides d'aquests pressupostos. Això hauria anat així si no hi hagués hagut la qüestió de les transferències. I s'inicià l'any 81 aquest estudi, i aquest estudi amb informacions mínimament fiables, que és el que interessa, del cost efectiu dels serveis traspassats, no es va tenir fins la primavera de 1982. Això ja va crear un distanciament i uns problemes. I això, és clar, si es va fer a mitjan 1982 vol dir que tot l'exercici de 1981, doncs, ja havia quedat completament depassat.

Un cop conegut, per dir-ho d'una manera, doncs, a grans passos, l'estudi efectuat per l'INSALUD, referent al cost de 1981 —és a dir, l'any 1981 és un any clau per a això—, començaren les negociacions entre els representants de la Generalitat i els diferents òrgans dels ministeris afectats, negociacions que van acabar passant a dues legislatures diferents, la que corresponia a UCD i la que corresponia al Grup Socialista, a un acord que es va cloure el 16 de novembre de 1983. Naturalment que les negociacions van anar passant per diferents alternatives i hi van haver unes diferències. Les fonamentals són les següents: primera, la primera dificultat que hi va haver va ser una dificultat tècnica de conèixer —tal com he dit abans— el cost efectiu del 1981, l'any de les transferències. D'altra banda, hi havia una altra qüestió, que el tancament comptable dels exercicis presenta diferències a vegades importants amb el cost efectiu de l'exercici, perquè per diverses raons es produeixen pagaments d'un exercici a un exercici posterior. Tot això, quan s'havia de delimitar què hi havia exactament en el 1981, doncs, presentava moltes dificultats.

La discussió de l'any 1981 és molt important, era molt important. S'havia de saber a través d'això quina era la transferència a realitzar a la Generalitat en cada exercici; això, primera cosa. Segona cosa, havia de servir de base per a l'elaboració dels futurs pressupostos en exercicis posteriors. Hi havia una altra cosa, que els representants estatals estaven convençuts que en el 1981 no s'hi haguessin inclòs partides que no corresponien a 1981, amb la qual cosa aquestes xifres trobades eren unes xifres que no eren reals i tot això eren unes suspicàcies,

doncs, molt bé, raonables i que només calia mirar de posar-les blanc sobre negre, o al revés, negre sobre blanc.

Aquest tema es va examinar en detall i el percentatge que representava per a Catalunya, en relació amb tot l'Estat, era relativament similar al dels anys anterior. Les xifres eren del 16,5 per cent en relació amb el pressupost de l'INSALUD, però era sensiblement superior a una altra comptabilitat que es portava sobre el pes dels beneficiaris residents a Catalunya, respecte als de tot l'Estat, que donava, segons l'INSALUD, una xifra del 14,3%. Hi havia aquesta diferència.

És evident que el que s'ha expressat aquí de la necessitat de trobar unes fórmules financeres, des de fa molt de temps, des de l'època del Govern d'UCD, com en l'etapa aquesta del Govern socialista, els representants del Departament de Sanitat de la Generalitat han cregut que calia anar a la recerca de l'establiment d'aquestes fórmules financeres i establir un criteri objectiu, tal com podria ser, per exemple, fer-ho a través del nombre de beneficiaris, i a partir d'aquí fer el repartiment global del pressupost de l'INSALUD.

Això va ser així, es va fer així, però, de tota manera, totes dues parts, una vegada això va estar fet, van reconèixer que la xifra de beneficiaris que l'INSALUD manifestava que hi havia era incorrecta. Per exemple, segons aquestes xifres la província de Madrid tenia tants o més beneficiaris que tot Catalunya, i això està escrit. Per exemple, la relació entre beneficiari i afiliat a Barcelona era manifestament inferior a les xifres reals, i això està escrit. És a dir, que no ens podíem basar en la xifra dels beneficiaris.

D'altra banda, l'INSS havia fet una estudi a tot Espanya per resoldre aquest tema i, a Catalunya, li havia aplicat un percentatge de beneficiaris proper al 18%, cosa que ja es veu que és, doncs, com a mínim, quatre punts més del que s'havia proposat.

Donat que per les dues parts es va veure que aquesta qüestió a través dels beneficiaris no es podia resoldre, es va mirar de trobar una altra solució, i aquesta és l'acord. Un acord que a través de les converses que van tenir el senyor President del Govern, senyor Felipe González, i el President de la Generalitat de Catalunya, senyor Jordi Pujol, van establir unes bases d'acord, unes bases d'acord per poder arribar a la solució del problema.

D'una banda es va fixar com a liquidació definitiva per a l'any 1982 la xifra de 118.400 milions, que és una xifra basada en unes ofertes que va fer el Ministeri de Treball i Seguretat Social molt pròxima al cost efectiu de 1982. Això, d'una banda. I després va acordar, i això és molt important, que en lloc de parlar dels beneficiaris, es parlaria de la utilització de la població global protegida, que era una cosa molt més fàcil i molt més certa i molt més segura d'aplicar. Gràcies a aquests dos acords i a aquesta negociació es va desbloquejar el que era una qüestió que anava retardant i que anava engruixint uns dèficits i anava perjudicant no solament el Departament, sinó tot el que representa la Seguretat Social a Catalunya i, sobretot, els proveïdors i les persones que en depenien i ho ajudaven.

Nosaltres pensem que la xifra per a 1982 de 118.400 milions de pessetes és una xifra raonable perquè correspon precisament al pes de la població catalana en relació amb la població espanyola, i aquest és el fet. Per tant, nosaltres entenem aquest acord, aquest acord que el Grup Socialista no sap, i que podria saber

només telefonant. Demana que es faci una comissió investigadora; ens sembla que això és desproporcionat —ho torno a repetir—, però de cap manera, essent com són les coses clares, com jo he expressat aquí, i com naturalment es podran expressar molt més en aquesta comissió, on es donaran xifres fiables i a més a més avalades per tots els Grups..., nosaltres hem votat a favor de la presa en consideració d'aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, molt breument, si el senyor President m'ho permet, abans de procedir a la votació. No cal que digui que jo estic absolutament d'acord amb el que el Portaveu del nostre Grup, en aquest cas el senyor Colomines, ha dit en referència amb aquesta Proposició de Llei. Però ja que s'ha parlat d'un tema que m'afecta tan directament, i que qui ha presentat la Proposició, l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio, se m'ha dirigit molt directament a mi en pasatges de la seva intervenció, em sembla que seria una manca de cortesia parlamentària no prendre la paraula, si més no per explicar quina és la meua actitud personal davant aquest tema.

En primer lloc, jo vull dir que, com a part primàriament interessada, senyor President, jo estic absolutament d'acord que es formi aquesta comissió i s'investiguin els fets. Jo celebro el que ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Hortalà en la seva intervenció. Aquesta comissió òbviament ha d'aclarir si hi ha hagut coses tan greus com les que s'han anunciat aquí de falsificació de documents públics i d'instrumentalització del Parlament, o no hi ha estat, i si no hi ha estat que es digui realment, que quedi clar, jo estic convençut que no hi ha estat.

Bé, dit això, jo no entraré més en la discussió del tema en profunditat, tema que serà vist al seu dia per la comissió corresponent que ara es formarà, però sí que volia fer dues puntualitzacions.

Una, un dels arguments que ha donat el senyor Santiburcio per creure que hi ha un dèficit és perquè paguem amb retard. Senyor Santiburcio, el dia 16 de novembre de 1983 es va signar a Madrid un acord, al qual s'ha referit molt encertadament el senyor Colomines, en virtut del qual l'Administració central ens havia de trametre unes determinades partides de l'ordre conjunt de 31.000 milions de pessetes. Entre aquestes partides, i això també ho ha dit el senyor Colomines, hi havia 5.500 milions de pessetes que eren de pagaments que nosaltres, incautament, havíem fet sense haver de fer, per endarreriments de la gestió de l'INSALUD a Catalunya de l'any 1979-1980. Senyor Santiburcio, aquests 5.500 milions de pessetes encara no els hem rebut. El deute que nosaltres tenim —que jo sóc el primer a lamentar— amb molts proveïdors que no hi tenen cap culpa es deu exclusivament al retard en la percepció d'aquestes diferències signades a Madrid el 16 de novembre de 1983 i que l'Administració central, per tensions financeres, pels problemes que sigui, encara no ens ha pogut trametre. Però aquest és el motiu dels endarreriments. No n'hi ha cap altre.

A part d'això, i ratificant també el que ha dit el senyor Colomines, evidentment els pressupostos del 81 i del 82, en la rela-

ció que hi va haver i en l'acord que hi va haver el novembre passat, estan tancats, però voldria que la Cambra estigués molt advertida que el Pressupost 83 no ho està, de tancat. Hi ha encara una discussió pendent, que és l'índex de beneficiaris, l'índex de població protegida que hi ha a Catalunya. S'ha tancat un acord provisional, que se'ns assigna el 15,8%, que això és l'índex poblacional de Catalunya en relació amb l'Estat, però no té res a veure forçosament amb l'índex de beneficiaris del sistema, que nosaltres estimem que és d'un 17,7%, no perquè nosaltres ho diguem, sinó perquè ho diu un organisme tan respectable com és l'INSS. Estem pendents que s'aclareixin aquests fets, que s'aclareixi quina és la nostra participació, i, senyor Santiburcio, nosaltres vam presentar un pressupost de serveis transferits assistencials sanitaris de la Seguretat Social en aquest Parlament de 135.000 milions de pessetes, aproximadament. Si a nosaltres se'ns dóna el que creiem que ens toca, en tindrem més de 135.000 milions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a la votació. (*El senyor Armet demana per parlar.*) Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Hi ha un torn d'un Conseller, i aleshores, lògicament, sempre hi ha una rèplica. En aquest cas, és un torn d'un Conseller que es refereix a la intervenció concretament d'un Grup parlamentari. Suposo, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec, senyor Armet, que el Conseller ha fet unes puntualitzacions, però que no hi ha realment lloc a una rèplica, tret que el representant del seu Grup pugui desmentir realment, contradir el que ha dit el senyor Conseller. És a dir, que jo únicament admetria la rèplica si hi hagués una contradicció formal, una qüestió sobre les xifres, però no per a una nova intervenció.

El Sr. ARMET: Senyor President, el dret a rèplica a la intervenció del Conseller podrà ser respost, i, òbviament, si el senyor President fa aquest judici, diguem-ne, d'intencions, jo li puc dir que, evidentment, la rèplica és per contradir el que s'ha dit. Un principi elemental, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Tenim unes normes, em sembla, interpretatives... (*Pausa.*) L'article 63.5, quan parla que els membres del Govern poden parlar sempre que ho sollicitin, diu: «sense minva de les facultats per a ordenar els debats del President de la Cambra o de la Comissió, els quals procuraran que els Diputats que intervinguin utilitzin un temps proporcional a l'emprat pels membres del Govern». Però aquí diu «els Diputats que intervinguin», no hi ha en absolut cap qüestió de rèplica. I jo crec que estaria perfectament justificada una nova intervenció si realment el senyor Santiburcio pogués aportar un element contradictori al que ha dit el senyor Conseller. Si és en aquest cas, jo estic disposat a donar la paraula al senyor Santiburcio. (*Pausa.*) El senyor Santiburcio realment pot aportar una intervenció d'aquest tipus? (*Pausa.*) Molt bé. Té la paraula el senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Conseller, el fet que vostès tinguin uns compromisos d'abans de les transferències de 5.600 milions, i que no li hagin estat pagats aquests compromisos, no vol dir que aquest problema és de tresoreria, no vol dir això que vostè no té un dèficit. I és evident que aquests 5.600 milions es

deuen del 81, d'abans de les transferències del 81. Per tant, quan nosaltres estem parlant de l'endeutament que vostès tenen amb els proveïdors, estem parlant de l'endeutament que vostès tenen del 82, del 83, fonamentalment del període de gestió que està fent la vostra Conselleria.

Per tant, estem en una situació en què l'endarreriment dels pagaments..., jo no em refereixo als pagaments d'aquests compromisos, sinó a l'endarreriment que si uns proveïdors cobraven després d'un període determinat, ara estan cobrant un període que és aproximadament el doble. Per tant, hi ha un nivell d'endeutament que és el doble, i, per tant, això demostra que hi ha un índex fonamental de forat econòmic.

Senyor Conseller, vostè no ha parlat de l'acció concertada. En l'acció concertada vostès, al 83, tenien 29.000 milions de pessetes, i al 83 tenen a prop de 47.000 milions de pessetes. És a dir, ha augmentat al voltant del 60%. És evident que simplement en l'aplicació de l'article 17 de l'ordre de conservació això significa un increment dels costos de l'acció concertada en més de 2.000 milions de pessetes. A més s'hi ha d'afegir la política de reclassificacions, etcètera. Per tant, hi ha tota una política expansiva que vostès no expliquen on es financia. Vostès mai no han explicat com es poden finançar, per exemple, els temes dels gerents, que val a dir que tenen un sou superior al del President de la Generalitat, que nosaltres sempre hem estat d'acord que la contractació dels gerents ha de significar un augment del nivell de l'eficàcia en la gestió, però després de les dades hem de dir que, evidentment, el cost d'aquests gerents vostès mai no han dit d'on es financia, com es financia, de quines partides i de quins capítols vostès estan reduint, sinó que tot ben al contrari, els diferents capítols any rere any estan augmentant, i, per tant, el forat econòmic és cada cop més gran.

Per tant, senyor Conseller, el fet que hi hagi uns endarreriments de pagaments d'abans de les transferències no justifica una mala gestió *a posteriori*, i és evident que vostès ja han presentat la documentació de l'INSALUD a nivell estatal, i que, per tant, segurament dintre de poc temps podran tenir aquests diners. I veurem dintre d'uns mesos, quan paguin vostès aquests diners, si l'endarreriment no persistirà. Segurament persistirà, la qual cosa demostrarà que hi ha una situació de dèficit econòmic, perquè hi ha hagut una gestió molt alegre, hi ha hagut una gestió molt lleugera, i que, per tant, aquí hi ha hagut una política absolutament dispersiva de les despeses del conjunt dels serveis sanitaris de la Seguretat Social, i, evidentment, estem davant d'un forat econòmic que no és gens petit, com diuen vostès, sinó que és bastant gran.

Moltes gràcies, senyor President.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA (Concepció Ferrer i Casals): El senyor Conseller té la paraula una altra vegada.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria que constés en acta la meua protesta més formal pel fet que el senyor Santiburcio, emparant-se en un torn de contrarèplica que li ha donat el senyor President, ha tret arguments que no tenien absolutament res a veure amb la meua intervenció.

Jo torno a insistir amb el que he dit abans, senyor Santiburcio, senyora Presidenta, jo no tornaré a parlar dels temes que

ell vol parlar, de si els concerts, de si tenim una política alegre, de si gastem massa; la Comissió ho decidirà, la Comissió ho aclarirà.

Senyora Presidenta, el senyor Santiburcio, en fi, a mi em fa dubtar dels meus propis coneixements, no dels seus, sinó dels meus propis coneixements de les sumes i restes. Si a nosaltres el Govern central ens deu 5.500 milions de pessetes, 5.500 milions de pessetes, que són pagaments que nosaltres vam fer incautament —ho confesso— l'any 1981 i a començaments del 82, de factures endarrerides del 79 i del 80, i encara no ens els ha pagat, jo l'únic que dic, i no crec que ningú m'ho pugui demostrar que no és així, és que una part molt important, segurament la més important, dels diners que nosaltres devem als nostre proveïdors són fruit que el Govern central ens els deu a nosaltres.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

(El senyor Armet demana per parlar.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: No, no hi ha cap més torn de rèplica després de la intervenció del Conseller. Segons l'article 66.3, només es pot replicar una sola vegada, senyor Armet. (Pausa.) Per quin article?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): És una intervenció d'ordre; qualsevol Portaveu de Grup parlamentari pot fer una intervenció d'ordre.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Sobre la base de quin article, senyor Armet?

El Sr. ARMET: El corresponent del Reglament..., que un Portaveu pot fer... (*Rialles.*)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Armet; li prego que s'assegui. I passem ja, després de les paraules del Conseller...

El Sr. ARMET: Abans de passar a la votació, hi ha una qüestió d'ordre, que qualsevol Portaveu abans de passar a una votació pot fer una consideració d'ordre.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Sempre que citi l'article, senyor Armet.

El Sr. ARMET: En aquests moments no tinc el Reglament del Parlament, no recordo exactament..., diguem-ne qüestions d'ordre.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Busqui'l.

El Sr. ARMET: Senyora Vice-presidenta, com vostè pot suposar, això, en aquests moments, no és un plantejament que es pugui fer seriosament. Sempre s'han demanat intervencions d'ordre, i això no és un test per dir exactament la memorització dels articles. Si vostè m'ho permet, agafaré el Reglament, miraré l'article corresponent, i una intervenció d'ordre la pot fer...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Li prego que miri l'article corresponent. (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, aquí s'ha demanat una paraula d'ordre abans de la votació. Evidentment, hi ha l'article 65.2: «Qualsevol Diputat també pot demanar durant la discussió o abans de votar, que es llegeixin les normes o els documents que creurà conduents a la il·lustració de les matèries de què tracti. El President pot denegar les lectures que considerarà notòriament inadequades.»

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Aleshores, la seva intervenció...

El Sr. ARMET: Aleshores, la meua intervenció era abans de

la votació, perquè ara anàvem a procedir a la votació, eh? El que voldria recordar a la senyora Presidenta és que tot Portaveu que ha demanat una qüestió d'ordre prèvia a la votació o per fer un aclariment en una esmena, no s'ha negat mai en aquest Parlament, al llarg d'aquesta legislatura, sinó que s'ha donat com a fet, evidentment, com un Portaveu feia una consideració d'ordre, i sempre es referia a un article o a una consideració prèvia a la votació o una consideració que feia referència a una esmena, fos una esmena tècnica o fos qualsevol tipus de consideració.

Això ha estat, diguem-ne, la tradició d'aquest Parlament, que curiosament no entenem perquè s'ha trencat. Aleshores...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Armet. Aquí encara no s'havia començat a procedir a la votació, ni hi havia tampoc cap esmena presentada.

Per tant, la seva interpretació es podia interpretar com que demanava una observança del Reglament, i la meua obligació és vetllar pel compliment del Reglament en la Cambra. Prossegueixi.

El Sr. ARMET: D'acord. Aleshores, el que jo demanaria a la senyora Presidenta en funcions és que passés lectura de la votació exactament. És a dir, aquí hi ha un text en l'ordre del dia, que parla sobre valoracions, és a dir, s'ha fet una mena de moció que no correspon al que es va assenyalar en el *Butlletí Oficial del Parlament* quan es va demanar aquesta Comissió. És a dir, què votarem exactament i en funció de què?

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord, senyor Armet. Ara es procedirà a la lectura. (Pausa.) El senyor Secretari procedirà a la lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER (Ramon Camp i Batalla): El terme de la votació seria: «A fi d'aclarir l'existència o no d'un dèficit en els serveis transferits de la Seguretat Social, el Parlament acorda crear una Comissió d'Investigació a l'empara de l'article 48 del Reglament de la Cambra.»

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, de tota manera, el que realment hem de votar és si procedeix o no el nomenament d'aquesta Comissió.

Per tant, passem a votació si procedeix o no el nomenament d'aquesta Comissió, de la creació d'aquesta Comissió d'Investigació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la creació d'aquesta Comissió..., perdó...

(El senyor Luna demana per parlar.)

El Sr. LUNA (de l'escó estant): Señora Presidenta, ¿se vota lo que ha leído el señor Secretario o lo que ahora últimamente acaba de poner en consideración de la Cámara la señora Presidenta?

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, la motivació és el que ha llegit el senyor Secretari. La votació en si és la creació o no de la Comissió. (Pausa.)

Passem, per tant, a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

Bé, la proposta de creació d'una Comissió d'Investigació ha estat aprovada per unanimitat de tots els presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts en matèria sanitària

Amb això passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts en matèria sanitària, que formularà el Diputat Honorable senyor Ramon Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, de vegades els ordres del dia de les sessions parlamentàries ajuden, en posar els temes un darrere l'altre, temes que van molt lligats, com aquest és el cas. Jo els voldria anunciar que aquesta interpellació sobre política de concerts de la Generalitat de Catalunya, del Departament de Sanitat, se centrarà especialment en un exemple molt important i molt colpidor de tot el que ha estat o pot ser en el futur la política de concerts de la Generalitat, i aquest exemple és el possible concert amb l'Hospital Oncològic de Catalunya. Sobre aquest tema, com a exemple del que pot ser —o hauria de ser en la nostra opinió— la política de concerts, versarà la meua interpellació, senyores i senyors Diputats.

Voldria començar dient que hi ha hagut dues modificacions molt importants que prefiguren el que serà aquest debat que anem a tenir en aquests moments —espero— amb el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social i jo mateix, i són les següents: el 3 de setembre de 1980 es promulgava un Decret corregint el Mapa Sanitari del 80 —entre parèntesi, mapa sanitari que, segons les màximes autoritats del Departament, mai no ha estat vigent. Jo em pregunto, i els pregunto a vostès, si el Mapa Sanitari del 80 no era vigent, per què es feia un Decret de correcció d'errades i —oh, curiositat— aquest Decret es feia estant de Directora General l'actual gerent de l'Hospital Oncològic, senyora Elvira Soler, i —oh, curiositat— l'única errada que es corregia era la inclusió de l'Hospital Oncològic en el Mapa Sanitari? En què quedem? Era o no era vigent el Mapa del 80?

En segon lloc, i encara més important i més greu, en la meua opinió, l'Ordre sobre concerts —hi ha dues Ordres sobre concerts, sobre acció concertada, que abans en parlava el senyor Santiburio dient que potser era massa expansiva l'acció concertada, potser s'hi dedicava massa despesa, i això anava en detriment de les despeses pròpies en hospitals propis del Departament. Aquesta modificació, senyores i senyors Diputats, és molt important, i els pregaria que volguessin fixar-se en la modificació perquè és molt important i de molt relleu.

L'Ordre primera, la que estava en el *Diari Oficial de la Generalitat* número 187, establia dos nivells d'hospitals: nivell 2, nivell 3. El nivell 3, l'hospital de màxima sofisticació o complicació tècnica, operativa, deia la primera Ordre de concerts que incloïa totes les especialitats que eren en el nivell 2 —en citaré algunes: respiratori, cardiologia, endocrinologia, totes les especialitats del nivell 2—, i n'afegia sis més en el nivell 3; entre aquestes sis, radioteràpia. Molt bé. Doncs en l'Ordre que modifica aquesta Ordre que estic comentant i que és inserida al *Diari Oficial* número 312, quan es parla: «Es modifica l'article vuitè», que contenia això que estic dient, i quan es parla de quins serveis han de tenir els hospitals de nivell 3 —oh, nova curiositat—, desapareix el requisit que l'hospital de nivell 3 tingui tots els serveis del nivell 2 i, a més a més, alguns de més

complicats, entre els quals, la radioteràpia. I si vostès agafen el *Diari Oficial* veuran que, en la nova Ordre, els hospitals de nivell 3, que inclou els monogràfics especials, només cal que tinguin —per ser considerats així— o cirurgia cardíaca, o neurocirurgia, o cirurgia maxillo-facial, o radioteràpia, o transplantament renal. I ha desaparegut de l'Ordre el requisit que també tinguin tots els serveis del nivell 2. Si això no prefigura una ordre feta a mida, un vestit fet a mida per a una circumstància —en la meua opinió la de l'Hospital Oncològic— agafin vostès les Ordres, comparin-les i vegin si les paraules d'aquest Diputat són exagerades o són la més pura, nua i descarnada realitat i veritat. Comparin vostès les dues Ordres, comparin què era un hospital de nivell 3, em sembla que era —no recordo les dates, i per no cansar-los—, en tot cas, en el *Diari Oficial* número 187, comparin el que és un hospital nivell 3 en el *Diari Oficial* número 302, i diguin-me si no és un vestit fet a mida. Diguin-m'ho, si us plau.

A més a més, i per això va allò de l'acció concertada, aquesta mateixa Ordre que modifica l'anterior en el sentit que he dit, manté algun dels articles de l'anterior i diu que, per fer un concert amb un hospital, l'hospital ho haurà de sol·licitar —evidentment— i hi haurà la inspecció corresponent abans de fer el concert. Si això és així, jo em pregunto —i suposo que ens ho preguntarem més— com pot ser que es prometi i es parli de concerts amb uns hospitals que encara no estan funcionant, que encara no tenen pla funcional, i com pot ser que el Conseller de Sanitat sàpiga que la inspecció preceptiva —que l'Ordre que ell va signar diu que s'ha de fer abans de fer un concert— serà correcta i tindrà tots els requisits per fer aquest concert. Com pot ser que això sigui així? Es pot dir: «Home, segurament serà així, són bones paraules...» D'acord, senyor Conseller; potser són bones paraules, però resulta que aquestes bones paraules porten a firmar un protocol d'acord amb no sé quantes Caixes —menys la Caixa de Catalunya, totes les caixes d'estalvis de Catalunya—, en funció que es farà un concert, concert que vostè diu que es farà saltant-se les seves pròpies ordres, perquè vostè no sap encara, avui —perquè l'hospital no té encara el pla funcional fet—, si aquest hospital serà realment de nivell 3 i si tots els requisits que preveu l'Ordre d'acció concertada seran complerts. I com que jo sé que vostè té bona acció inspectora i té bons inspectors, i l'acció del Departament és correcta, almenys ha d'esperar-se a tenir el resultat d'aquesta acció inspectora, i això no s'ha fet, sinó que s'ha avançat la seguretat de fer un concert.

Sobre si aquest concert és útil o no, jo només voldria citar, molt breument i molt de passada, per no exhaurir el temps, que hi ha opinions tècniques —no polítiques— sobre la viabilitat i la utilitat d'aquest Hospital Oncològic. M'estic referint a l'opinió de la junta facultativa de l'Hospital de Bellvitge, de la Ciutat Sanitària de Bellvitge, que per unanimitat i amb una sola abstenció —junta facultativa, no òrgan polític— diu que considera l'Hospital Oncològic sanitàriament equivocat com a hospital monogràfic sobre el càncer, i salva només, dit molt resumidament, la presència d'aparells d'alt voltatge per fer radiació —que d'això, en el sector públic hi ha dèficit, i en conjunt hi ha dèficit, el Conseller ho ha repetit; estic d'acord amb aquestes apreciacions—, i això queda salvat, però la concepció global de l'Hospital, en opinió d'un òrgan facultatiu, com és la junta facultativa de Bellvitge —ho repeteixo, per unanimitat i

amb una sola abstenció—, el declara obsolet i no d'acord amb la planificació sanitària general que indicava el Mapa Sanitari del 80, i, en general, amb les seves opinions tècniques com a facultatiu.

Aquest mateix acord ha estat ratificat, amb dues abstencions, només, per la junta de govern del mateix hospital —junta de govern que té una composició ja diferent i que no és estrictament un òrgan tècnic. I arribem, amb això, als aspectes financers d'aquest hospital, a l'acord signat —em sembla, i m'agradaria que el senyor Conseller, si ho vol, em contestés— el 20 de gener de 1984, em sembla que és així, jo tinc un esborrany d'aquest acord, no tinc l'acord original amb les signatures, i aquest esborrany que tinc jo està datat el 20 de gener de 1984. No sé si és així. Li demano que m'ho digui si vol, si pot... Si és així, ja ha passat el mes que preveu el mateix protocol perquè vostè, senyor Conseller, després de signar un paper que prefigura el que pugui o no aprovar el Parlament per al Pressupost del 84 —li recordo que estem en pressupost prorrogat—, i el que pugui acordar o no el Parlament quant a despeses globals, a despeses en acció concertada, etcètera, vostè ha signat, em sembla, que al cap d'un mes farà un document jurídic pel qual s'assegurarà la presència majoritària de la Generalitat en l'Hospital Oncològic.

Bé, jo li he de dir que m'agradaria molt que m'expliqués com ho assegura, això, perquè de la lectura d'aquest protocol —o, almenys, de l'esborrany que tinc jo— no és segur que la posició de la Generalitat sigui majoritària, i, en tot cas, jo trobo políticament molt desencertat, senyor Conseller, que vostè signi abans un aval a les caixes perquè deixin aquests milions per acabar la construcció financera de l'Hospital, i deixi per després el fer aquest instrument jurídic d'opció majoritària. Per dir-ho gràficament, és com si algú anés a comprar-se un pis, el pagués de moment, i digués: «I el mes que ve ja vindré a buscar l'escriptura». Em sembla que, quan es paga, es té l'escriptura. I, aleshores, si la Generalitat ha de ser majoritària i l'Hospital Oncològic, corregint el que en podríem dir un desastre o un desencert financer i un desencert sanitari en la seva concepció, si això s'ha de corregir i ho ha de corregir el sector públic, jo crec que, en el mateix moment en què el sector públic se'n fa càrrec o posa les bases per assegurar que se'n farà càrrec, ha de tenir a l'altra mà, en el mateix moment, la seguretat que passa a ser majoritari en aquest hospital, i, pel protocol que jo he pogut estudiar, això no és així.

Per tot això, aquest Diputat ha interpellat el Consell Executiu en el sentit de preguntar-li quina serà la política general en acció concertada, si aquesta continuarà expandint-se com en el cas que significa l'Oncològic, que ha calgut modificar el Mapa Sanitari, modificar les Ordres d'acció concertada, avalar uns crèdits de les caixes sense fer el pertinent document jurídic de passar a ser hospital públic, i, a més a més de tot això, assegurar com a argument perquè les caixes donin aquest diner, que es farà el concert, quan encara no s'ha pogut fer l'acció inspectora, donat que l'Hospital, senyores i senyors Diputats, no està ni acabat de construir.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per respondre la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyora Presidenta, Il·lustres senyores i senyors Diputats, acabarem la legislatura i l'Honorable Diputat senyor

Espasa em sorprendrà cada vegada que agafa la paraula. Jo ja hauria d'estar, evidentment, curat d'espants, perquè el que ha fet avui és una mostra més de la seva gran habilitat de plantejar una pregunta o una interpellació i després fer-ne una altra. Perquè, si vostès s'hi han fixat, si vostès han llegit el text de la interpellació que ja fa temps —a l'anterior període de sessions— va formular l'Honorable Diputat, parlava de quina era la política de concerts del Departament i de la Generalitat.

Miri, senyor Espasa, li porto una documentació extraordinària sobre el tema de la política de concerts. Ara, no l'avorriré; després, està a la seva disposició, i, si ho vol, als passadissos en podem parlar. I als passadissos farem la interpellació entre vostè i jo, d'una manera privada. Ara, vostè aquí planteja un altre tema, i jo m'haig de referir al tema que vostè planteja aquí. Em sembla que, per una qüestió d'educació, jo podria, òbviament —el Reglament em protegeix—, dir: «Miri, senyor Espasa, jo llegeixo la seva interpellació i passo a contestar-la», i no parlar de l'Hospital Oncològic. No em semblaria bonic, i, per tant, sense tenir documents —ja em perdonarà si m'equivoco d'alguna dada, d'alguna xifra, d'algun detall—, jo vaig a parlar exclusivament de l'Hospital Oncològic, senyor Espasa, perquè em sembla que és el que haig de fer, deixant per després, si vostè ho vol, tot l'altre tema de la política de concerts.

Miri, senyor Espasa, jo no sé qui és que diu que el Mapa Sanitari no és vigent. Acabem de presentar al Parlament, amb més retard del que hauríem volgut, el desplegament del Mapa Sanitari 83, basat en el Mapa Sanitari 80. Si nosaltres consideréssim que el Mapa Sanitari que va fer vostè —i que jo moltes vegades he lloat, i que un altre dia, si ho vol, en discutirem les virtuts i els defectes, del seu Mapa Sanitari, i el desplegament del Mapa Sanitari que hem fet nosaltres... El dia que vulgui, d'això, en podem parlar, privadament o públicament. Doncs, si no consideréssim que allò és un bon punt de partida, nosaltres no hauríem intitulat el que ara hem fet nosaltres «Desplegament del Mapa Sanitari 1983».

Vostè diu que —li ho repeteixo de memòria— en un moment determinat, en un Decret del 3 de setembre del 80, només es corregeix una cosa, del Mapa Sanitari: l'Hospital Oncològic. Asseguraria —sembla molt segur que no m'equivoco— que se'n corregeixen d'altres, d'errades. Per exemple, l'Hospital de Sant Joan de Déu, que estava mal ubicat en el Mapa, i altres errades menors.

O sigui que no era, malgrat que aquest Decret es va fer mentre era Directora General la senyora Elvira Guilerà i Soler —no Elvira Soler, senyor Espasa, tal com vostè ha dit, i que ara, que jo sàpiga, no és gerent del patronat de l'Hospital Oncològic—, no es va fer amb aquesta intenció. Es va fer amb una intenció globalitzadora de corregir les coses que, eventualment, es veïen que no eren correctes en aquest Mapa Sanitari que havia fet vostè durant la seva permanència en el Departament de Sanitat i Assistència Social, com se'n deia aleshores.

Parla d'una altra disposició, a través de la qual, per un joc de mans, es treu la radioteràpia del nivell 3 —li confesso que no ho he acabat d'entendre—, però, senyor Espasa, si vostè es llegeix el desplegament del Mapa Sanitari que està aquí, al Parlament, a la seva disposició, aquest desplegament del Mapa Sanitari no considera l'Hospital Oncològic com de nivell 3, sinó que el considera com de nivell 2.

Bé, l'ordre d'acció concertada és una altra cosa; jo parlo del

desplegament del Mapa Sanitari, que és la nostra proposta actual d'equipaments per a Catalunya durant deu anys. I es considera que aquest Hospital Oncològic segurament, pot fer —no és ara el moment de decidir-ho, òbviament— altres serveis a la comarca del Baix Llobregat, on està situat, que no pas dedicar-se exclusivament a fer d'hospital oncològic.

Jo celebros moltíssim, senyor Espasa, que vostè, que és una persona molt coneixedora dels temes de sanitat, coincideixi amb mi a l'hora d'afirmar que tenim pocs equipaments públics —i també privats, si em força—, per al tractament de les malalties neoplàstiques en aquest desgraciat país en aquest sentit; en moltes altres coses, com el senyor Espasa i els senyors parlamentaris saben molt bé, en molts altres aspectes sanitaris, Catalunya és pràcticament la capdavantera de totes les Comunitats Autònomes, i m'atreiria a dir que d'altres països i tot. En el tema oncològic, senyor Espasa, i vostè ho sap molt bé, i jo me n'alegro, que ho reconegui, Catalunya és la segona Comunitat Autònoma més mal dotada pel que fa a equipaments sanitaris per lluitar contra els tumors malignes. I, per tant, aquest és un tema que cal resoldre, i que cal resoldre de la manera que sigui.

És obvi que l'Hospital Oncològic no l'ha fet vostè ni l'he fet jo. L'ha fet un grup de gent carregat de bones intencions —segurament, amb un mal plantejament econòmic; segurament, refiant-se de promeses, que després no s'han complert, de règims i governs anteriors—, però l'Hospital Oncològic és allà, gairebé davant de l'Hospital en què vostè presta els seus serveis, de l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge.

Bé, jo crec que hi ha d'haver alguna coordinació. Vostè ha parlat també dels acords de la junta facultativa. Jo els tinc, aquests acords; no els porto, però també m'agradaria, senyor Espasa, poder-los llegir sencers, perquè totes les condicions que es posen en aquests acords per tal de poder tirar endavant l'Hospital Oncològic, el pacte que vostè diu que coneix —i que estic segur que coneix, i que jo no el tinc tampoc aquí, però n'hi trametré un exemplar de seguida que pugui—, preveu tota una sèrie de circumstàncies que, més o menys, al meu entendre, són bàsicament les que demanava la junta facultativa.

Finalment, els aspectes financers, econòmico-financers. Miri, senyor Espasa, efectivament, fa un mes just que vam signar aquest acord. Estem en negociacions, hi ha una comissió mixta formada per representants del patronat de l'Hospital Oncològic i representants del nostre Departament, que tenen molt avançat un esborrany d'acord, que firmarem per a la constitució d'un consorci, en el qual, tal com diuen els pactes signats amb les caixes i l'Oncològic, senyor Espasa, qui manarà serà la Generalitat; d'això, no en tingui cap dubte.

Nosaltres, en aquests acords, prometem —també jo prometo— un concert; òbviament, aquest concert no serà un concert excepcional; serà un concert que passarà per les mateixes vies que passa qualssevol dels altres; és a dir, s'haurà de mirar, òbviament, si aquells equipaments tenen els requeriments suficients i presenten les característiques adequades perquè aquest concert es pugui fer.

I, miri, pel que diu, d'això del pis, de pagar per endavant, i després dir: «Ja en parlarem, de com serà el pis», escolti, senyor Espasa, d'això, res de res, perquè la Generalitat no ha pagat cinc cèntims, perquè aquell acord —i vostè suposo que ho sap molt bé—, a l'únic a què es comprometen el Departa-

ment i el Consell Executiu és a incloure en el pressupost de 1984 —no elaborat, i no presentat, per tant, al Parlament— unes partides per tal de ser realment avaladors dels crèdits de les caixes i per acabar tenint la propietat de l'Hospital, la titularitat —no solament la titularitat, sinó la propietat de l'Hospital— per part d'un ens públic, de la primera institució pública de Catalunya. O sigui que, això, no ho he decidit jo; això és una proposta meua. Això és, certament, una intenció meua, del Consell Executiu, del President, però el poble és sobirà, senyor Espasa. Un dia o altre, després de les eleccions, aquest Parlament —segurament després de les eleccions— decidirà sobre els pressupostos de l'any 1984, i, aleshores, quedarà clar si la voluntat és d'ajudar l'Oncològic o no ho és. Si aquest Parlament diu que no, a mi em sabrà molt de greu, ho lamentaré moltíssim, però, de diner, no se n'haurà avançat ni cinc cèntims, senyor Espasa.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Espasa té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo també podria dir que el Conseller senyor Laporte em sorprèn, també, en acabar la legislatura, tornant a insistir en un tema que ja li he recordat manta vegada, des d'aquesta mateixa tribuna, i és que una interpellació, senyor Conseller —i senyor Diputat alhora—, no és el text, no és només el text que es presenta a la consideració per poder-lo substanciar, sinó que la Mesa, quan vigila la congruència o la coherència de les mocions amb la interpellació presentada, té en compte el text presentat i el discurs pronunciat pel Diputat en els deu minuts que dura la interpellació. Per tant, la interpellació s'anuncia i se substancia en els deu minuts. Per tant, potser el qui fa jocs de mans, senyor Conseller, potser és vostè, quan diu: «Home, ara, jo no venia preparat».

És que potser sí que hauria d'estar preparat per poder contestar aquestes coses, perquè no li he plantejat qüestions de detall en cap cas, senyor Conseller, li he plantejat qüestions eminentment polítiques i de «bulto», no qüestions de detall i de detallat.

Per exemple, per exemple, vostè no m'ha dit res en el tema del canvi del tipus d'ordres de concert. Jo li he dit que aquestes ordres —i ara puc ampliar—, la segona ordre, la que modifica els hospitals de nivell 3 i que, en la meua opinió, és un vestit a mida per un determinat hospital, l'Hospital Oncològic, es fa quan és Directora General la senyora Elvira Guilera, que ara potser no és gerent, no ho sé, però que sí sé, i ho puc demostrar, que el 1982, quan es fa aquesta ordre que estic criticant, era membre de ple dret del Patronat, de la Junta del Patronat de l'Hospital Oncològic. Aleshores, hi ha aquí una coincidència, potser purament fortuïta, però hi ha una coincidència fàctica entre una ordre que es fa, que es pot llegir que està feta en un determinat sentit i la pertinença a una determinada institució, en aquest cas un Patronat, que regeix els destins de l'Hospital Oncològic.

Tercera cosa, senyor Conseller, no faci jocs de mans amb «que el poble és sobirà i el Parlament decidirà». Ja ho sé! Vostè, en aquest protocol ha afirmat que presentarà i serà el Parlament qui decidirà, evidentment. Però jo el que li demanava, i li continuo demanant —i crec que és d'una certa impru-

dència política i que en tot cas denota, potser, els objectius no confessats que estan sota aquesta acció política— que aquest mateix compromís, que, en definitiva, es ratificarà al proper Parlament, amb això estem tots dos d'acord, en lloc d'anar amb un decalatge en el temps entre el compromís d'avaluar i la seguretat de ser majoritaris, jo li demano i li proposo que un altre dia, quan firmi això, tingui ja feta la Comissió mixta i tingui assegurat també per escrit que vostè és majoritari —no sé quina pressa té a avaluar els diners i no té pressa a l'hora d'assegurar la titularitat. En nom del mateix poble de què vostè parlava, jo li dic, li demano que quan vostè comprometi diners públics asseguri també la titularitat pública al mateix moment, no al cap d'un mes —entre parèntesis, vostè ha reconegut que fa un mes que està signat i vostè acaba de reconèixer que ja no ha complert aquest primer termini, no està fet el document i ja ha passat un mes.

I, a més a més, i encara és més greu això, crec, aquí es diu que la determinació de les valoracions per arribar a aquesta posició majoritària del Departament al Patronat de l'Hospital Oncològic es farà de comú acord, de comú acord, «previs els informes tècnics pertinents» i —escoltin, senyores i senyors Diputats—, «i si això no fos possible, es farà mitjançant una empresa auditora escollida conjuntament». És a dir, entre l'Administració pública i un particular, per decidir, hem d'anar a una empresa auditora privada. Realment, és típic d'una concepció del que és l'Administració pública ben pintoresca i, en tot cas, hauria d'estar ja fet.

Per tot això, per tot això, senyor Conseller, jo crec que vostè no ha contestat res del que era substancial, del que era important de la meua interpellació, que pretenia demostrar, o pretenia donar elements per suggerir a les senyores i senyors Diputats que l'acció concertada del Departament s'ha fet, potser, en un sentit massa expansiu, s'ha fomentat excessivament la pròpia acció concertada en detriment de rescatar recursos financers de l'acció concertada per posar en marxa hospitals propis de la Seguretat Social transferits i per dotar millor els hospitals propis.

Crec que l'exemple que he posat, amb tota la peripècia d'alteracions, de decrets i d'ordres, i la signatura d'un protocol, l'incompliment del que conté aquest mateix protocol demostra això i, en aquest sentit, em reservo l'opció a presentar una moció en el Ple del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, la meua intervenció serà molt curta. No paro d'insistir en el tema primer, senyor Espasa. El text de la interpellació és una i el contingut de la pregunta és un altre. Ja sé que hauria d'estar escarmentat i saber-ho. No crec que cap altre membre d'aquest Parlament hagi usat d'una manera sistemàtica aquesta tècnica.

Vostè insisteix en el que he dit abans, que el canvi d'ordre de concert està fet a mida pel que fa a l'Hospital Oncològic. Ja l'hi he dit, senyor Espasa, és que no el considerem ni de nivell 3, l'Hospital Oncològic, en el desplegament del Mapa Sanitari. No s'ha fet a mida, s'ha fet per altres motius.

Diu que no ens havíem de comprometre abans. Senyor Espasa, ja l'hi he explicat i l'hi tornaré a dir: no ens hem co-

mpromès, és que no ens costa ni cinc cèntims, ni ens costarà cinc cèntims abans que no tinguem assegurat el paper i la constitució de l'ens públic que determini, efectivament, que la Generalitat hi té un paper majoritari. Els diners, en tot cas, vindran després, vindran quan es presenti el pressupost del Parlament i aquest Parlament, eventualment, l'aprovi.

I, finalment, senyor Espasa —ja que vostè ha tornat al tema inicial que és el que jo més o menys em sabia—, entenc que, de tota manera, per l'Oncològic també li he contestat. Només li vull donar un detall. Vostè diu «aquesta expansió excessiva de l'acció concertada en detriment dels centres propis». Miri, senyor Espasa, l'any 1981, el Departament, pel que fa a Seguretat Social va gastar en centres propis 42.490 milions de pessetes i en centres aliens 38.037 milions de pessetes. És a dir, el 41% de tota l'assistència sanitària de la Seguretat Social va anar a centres propis i el 37% va anar a centres aliens. L'any 1983 —dos anys després, senyor Espasa, les meves xifres són tancaaments provisionals, però les tendències són evidents—, en centres propis es van gastar 57.595 milions de pessetes i en centres aliens 44.295 milions de pessetes, cosa que vol dir un 45% en centres propis, contra —recordo— un 41% l'any 1981 i en el 83 un 34% en centres aliens, contra —recordo— un 37% l'any 1981.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre la posada en marxa dels hospitals de la Seguretat Social el 1984

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la posada en marxa dels hospitals de la Seguretat Social el 1984, que formularà el Diputat senyor Ramon Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Senyor Espasa, té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ESPASA: Sí. Gràcies, senyor President. Molt breument, aquesta segona interpellació que està molt lligada amb la primera i que espero no sorprendre, crec que per última vegada, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social amb un tema que digui que no correspon al que ell esperava de l'anunci de la interpellació.

Aquesta interpellació nostra està molt lligada amb l'anterior, continua mantenint-se en les mateixes premisses, que són bàsicament les següents —tot acceptant a títol provisional, com ell mateix ho ha fet, les xifres que ens acaba de donar, on es veu un lleuger increment del 41% al 45% en la despesa en hospitals propis de la gestió d'aquests dos anys, no per això deixa de ser molt important el pes de l'acció concertada que passa —i accepto provisionalment les seves xifres—, baixa del 37 al 34%, però, però s'ha de dir, al costat d'això, que això està passant, senyores i senyors Diputats, mentres importants hospitals públics de la Seguretat Social resten sense obrir o sense ampliar-se, sense complir les promeses que havia fet en un moment —en diversos moments que ara li recordaré— el senyor Conseller, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social. M'estic referint a la Residència de Badalona —popularment coneguda com Can Ruti o Hospital Germans Tries; m'estic referint a la possible obertura de la Residència de Vic, de la Residència de Sabadell-Terrassa.

La Residència de Badalona es va obrir amb retard, es va obrir després de tot un seguit d'accions polítiques i de govern, tant d'instància municipal com parlamentària, com del mateix Consell Executiu, i finalment, abans de les eleccions municipals, vam poder celebrar la inauguració de la Residència de Badalona. Inauguració en la qual es van repetir promeses, promeses que es van tornar a repetir amb motiu d'una interpellació que —ara fa exactament un any— vaig presentar en aquest mateix Parlament, parlant de l'obertura de nous centres hospitalaris de la Seguretat Social a Catalunya i en la qual el senyor Conseller, després, en compliment de la moció, que li reclamava que es complissin els acords que havia pres amb l'Ajuntament de Badalona, acords que assenyalaven un termini per l'obertura d'un hospital —termini que no s'ha complert—, ell, allà, en la moció, renovava aquest compromís, compromís que incloïa que durant el 1984 estaria en ple funcionament, en ple funcionament tot l'hospital de Can Ruti. Estem acabant..., estem en el primer trimestre de 1984 i no hi ha res clar de tot això.

A mi m'agradaria molt i celebraria molt que, d'aquesta interpellació, en sortís un nou compromís concret del Conseller de Sanitat entorn de la Residència de Badalona, el que fos, com més ampli millor. Jo l'invito que prengui algun compromís sobre aquest tema perquè resulta que no hi ha clar quan s'obrirà ni el servei d'urgències, quan s'ampliaran altres serveis, com puguin ser els de cirurgia cardíaca, els d'oftalmologia, els de nefrologia, etcètera, molts altres serveis els caps dels quals, els caps dels serveis dels quals estan preocupats, estan neguitosos de veure com una plaça que han guanyat amb oposició, una possibilitat de treball, de rendiment sanitari, s'està truncant, almenys temporalment, perquè no es veu quan hi haurà recursos per posar-lo en marxa.

Li voldria recordar al senyor Conseller —i lliga amb el tema d'acció concertada—, que un recent estudi que, em sembla, ahir mateix es va presentar a les Jornades sanitàries del Baix Llobregat, explicava com el 96% de tots els ingressos que es fan de persones del Baix Llobregat es fa en clíniques concertades de la ciutat de Barcelona, perquè el Baix Llobregat té només 0,2 llits per mil habitants, quant l'estàndard més baix que sembla que és el que ara proposa el Departament —i potser sigui correcte, no ho sé, no tinc tots els elements per jutjar-ho— està al voltant del 3 o dels 2,90 i escaig llits d'aguts per mil habitants. I la comarca del Baix Llobregat està molt per sota d'això. És a dir, estem —al voltant de Barcelona i en altres àrees— amb uns dèficits importantíssims amb llits d'aguts i amb llits d'aguts públics i amb recursos propis.

Jo em pregunto i li pregunto al senyor Conseller: és que no ha arribat l'hora, senyor Conseller, d'invertir els termes polítics i baixar dràsticament l'acció concertada a favor de la despesa en centres propis? És que no ha arribat el moment que els 300.000 habitants de Santa Coloma, Badalona i Sant Adrià, en lloc d'anar a les clíniques concertades de Barcelona, vagin a la Residència de Badalona? És que no ha arribat el moment de posar urgentment en marxa l'Hospital de Viladecans, perquè aquest dèficit tan enorme en llits d'aguts que té el Baix Llobregat pugui minvar una mica? És que no ha arribat l'hora de posar seriosament en marxa la possible construcció d'un nou hospital general al Baix Llobregat o l'aprofitament com a hospital general de l'Hospital Oncològic? I d'on treure els recursos?

La bossa no és infinita, ho saben tan bé com jo, ho sap millor vostè en aquests moments perquè té totes les dades, té tota la informació. La bossa de la despesa sanitària no és infinita, però el que sí que cal i el que sí que cal fer és prendre opcions. I jo demano des de la posició que represento que es prengui l'opció de reduir de manera important la despesa de l'acció concertada a favor de l'obertura dels llits propis que estan construïts, que estan a punt de funcionar i que no funcionen perquè no hi ha recursos, però és que una part d'aquests recursos va a l'acció concertada.

I, per tant, aquest és el sentit de la interpellació —com veu, un sentit molt ajustat, en aquest cas, al que deia genèricament l'anunci de la interpellació—, però una manifestació de voluntat que m'agradaria sentir per la seva banda, especialment referida a tres qüestions: si hi haurà un canvi sensible en el volum de la despesa dedicada a acció concertada a favor dels hospitals propis; si hi haurà una obertura immediata, i en quines dates, d'altres serveis de l'Hospital Germans Trias de Badalona; quan es posarà en marxa l'Hospital de Viladecans, donat que la comarca del Baix Llobregat és una de les més deficitàries en llits públics.

I, abans d'acabar, i aprofitant l'ús de la paraula i algunes de les coses que ha dit abans el senyor Conseller sobre vigència o no del Mapa Sanitari jo li voldria dir que quan vostè fa referència que l'Hospital Oncològic en el Mapa Sanitari, en el desplegament, no està contemplat com a hospital de nivell 3, això no és important: primer, perquè el desplegament que vostès han presentat no sabem encara quin valor legal tindrà. Amb això voldria desmentir unes paraules que posen en boca meua en un determinat diari de la nostra ciutat, que posaven en boca meua que «el desplegament del Mapa Sanitari no tindria valor legal encara que l'aproves el Parlament». Suposo que és obvi que jo no he dit ni vaig voler dir això, ha estat una mala transcripció del periodista. Jo vaig posar en dubte quin seria el valor legal en funció de si l'aprojava o no el Parlament, si seria un decret, si seria una ordre, què seria, perquè el del 80 sí que és un decret i, per tant, per anul·lar el del 80, que cal anul·lar-lo..., jo no estic defensant que el del 80 era la perfecció i tota la resta no; jo estic defensant que hi hagi una norma legal que indiqui un mapa sanitari per a Catalunya, i si aquest el desplega, el millora i l'aprofundeix, doncs, converteixi en decret aquest desplegament, senyor Conseller, i tindrem un marc legal de referència que ara no tenim. Però com vostè sap l'acció concertada es fa en funció del que diu l'ordre i, a més, encara no ens ha dit vostè quin rang legal tindrà el desplegament del Mapa Sanitari del 83. També l'invito que ens ho digui.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Espasa, aquesta vegada no m'ha sorprès, tal com vostè ha dit. Ens cenyirem, per tant, al tema, tots dos; vostè s'hi ha cenyit i jo també.

Evidentment, vostè i jo, sense cap mena de dubtes, tenim en el terreny de la sanitat gran coincidències i objectius comuns. Segurament no estem d'acord amb els procediments i en la manera com cal fer els plantejaments i assolir aquests objectius.

Vostè insisteix en el tema de la necessitat de disminuir l'ac-

ció concertada. Miri, sort n'hem tingut, de l'acció concertada, a Catalunya; suposo que vostè ho sap prou bé això. Però els equipaments de la xarxa pròpia de la Seguretat Social són absolutament insuficients —ara no anem a discutir una altra vegada un tema prou conegut—, i, realment, si no haguéssim tingut la sort de tenir a Catalunya aquest teixit de fundacions benèfico-privades que tenien hospitals, moltes vegades molt primitius, però que amb l'ajut de tots s'han anat posant al dia, no sé com hauríem atès els malalts de la Seguretat Social.

Nosaltres entenem, i així ho diu aquest desplegament del Mapa Sanitari, que a Catalunya s'ha de parlar d'una xarxa d'utilització pública, formada, per un cantó, pels hospitals de la xarxa pròpia, i, per un altre cantó, pels hospitals ja existents que completin —en la projecció que fem de deu anys— les necessitats sanitàries de Catalunya fins a l'any 1993. I entenem que això ha de ser així, entre altres motius, perquè és molt més barat aprofitar el que ja hi ha i mirar de millorar-ho, que no pas fer nou mil llits nous, que és el que hauríem de fer, cosa que representaria un cost aproximat de 80 o 90.000 milions de pessetes, i el senyor Espasa i les senyores i els senyors Diputats saben prou bé que invertir 80 o 90 milions de pessetes en sanitat en deu anys és una pura entelèquia i no hi podem pensar en aquests moments.

Per tant, xarxa d'utilització pública, que els hospitals que no siguin dels sistema propi que entrin en aquesta xarxa tinguin uns condicionaments molt determinats, que hi hagi unes normes d'acreditació, vagin amb una tarifació determinada, a pressupost, etcètera. Tot això són temes discutibles, i que més o menys tenim endegats i que anirem perfeccionant. No n'hi ha cap dubte.

Ara, fets aquests plantejaments, i explicat quin és el meu punt de vista general, o quin és el punt de vista general del Departament, sobre el tema del sector propi i del sector concertat, vaig a passar a contestar directament les preguntes que m'ha fet l'Honorable Diputat senyor Espasa pel que fa als equipaments de la Seguretat Social que encara no estan posats en marxa. Miri, senyor Espasa, si no els posem en marxa més de pressa, ras i curt, és perquè no tenim diners. I això no ha de sorprendre ningú, perquè, de diners, no en tenim nosaltres, ni n'hi ha prou per a inversions al pressupost global d'INSALUD. Encara que me'n vagi una mica del tema, li vull recordar, per exemple, al senyor Espasa, que a tot l'Estat hi ha set hospitals universitaris que en aquest moment estan aturats, de l'existència d'un dels quals en tinc la culpa jo en tant que rector de la Universitat Autònoma de Barcelona. Però no solament ha estat aturat l'Hospital Clínic de Sabadell, sinó que estan aturats sis hospitals més perquè el Ministeri d'Educació ha dit que això de fer hospitals no era cosa seva, i que ho fes en tot cas Sanitat, i Sanitat, és clar, no accepta aquesta transferència gratuïta de sis hospitals per fer; que el problema és fer-los, però després el problema més gran és fer-los funcionar. Al costat d'això jo li podria esmentar molts més exemples d'hospitals en construcció del sistema propi de la Seguretat Social a la resta de l'Estat que estan també aturats en aquest moment, i estan aturats pels dos motius que ja sabem: perquè els diners per inversions són limitats, i perquè, a part d'això, posar en marxa un nou hospital, requereix una despesa de manteniment molt gran.

És per aquests motius que nosaltres no hem obert més de pressa Badalona, per exemple, senyor Espasa; no pas per cap

altre. Aquest hospital, en el desplegament del Mapa, figura a l'àrea 11, que és la mateixa àrea que hi havia al Mapa Sanitari del 1980, i aquesta àrea té actualment 853 llits d'aguts, i les necessitats previstes al 1992 per aquesta àrea són de 2.358 llits, dèficit notable, que esmenarà només en part l'Hospital Germans Tries quan funcioni. Hospital Germans Tries, que ens ha de servir per a una altra cosa també, senyor Espasa, per descarregar l'excessiva pressió assistencial que hi ha sobre la Vall d'Hebron. La Vall d'Hebron és un hospital —vostè ho sap tan bé com jo— que té, entre tot, entre els quatre hospitals, 2.100 llits, cosa absolutament irracional, i que, a més a més, té una pressió en el seu servei d'urgències que fa que no puguin literalment donar l'abast. A part de les modificacions i les millores que cal fer al servei d'urgències de la Vall d'Hebron, el que cal és que una part important d'aquesta pressió sanitària, tant per a urgències com per a hospitalització, vagin de la Vall d'Hebron a Badalona.

Bé, i què passa a Badalona actualment? Miri, a Badalona actualment hi ha en funcionament 160 llits, amb 6 de vigilància intensiva, amb un 83% d'ocupació durant el mes de febrer —ocupació que és progressivament ascendent. A principis d'abril, comproment-me amb una pregunta que em demana que contesti el senyor Espasa, li puc assegurar que la nostra intenció, que espero que es veurà convertida en realitat, és que a principis d'abril es posarà en marxa el servei d'urgències i les plantes necessàries per atendre dignament aquest servei d'urgències. Això vol dir, si no m'equivoco, que quan faci un any de la inauguració d'aquest hospital, que va ser per l'abril, hi tindrem en funcionament 350 llits. I això requereix una inversió de 800 milions de pessetes, senyor Espasa; 800 milions de pessetes que estem disposats a esmerçar a l'Hospital Germans Tries perquè es pugui posar en funcionament d'una manera ràpida aquesta nova àrea que, hi insisteixo, servirà no solament perquè molts dels malalts de Badalona hi puguin anar i no hagin d'anar a altres centres menys ben equipats, sinó perquè una part important de la pressió assistencial sobre la Vall d'Hebron es traslladi a l'Hospital Germans Tries.

També em pregunta el senyor Espasa, amb tota la raó, pels problemes del Baix Llobregat. Miri, a l'àrea del Baix Llobregat hi ha actualment 1.865 llits d'aguts, entre tots, 1.865 llits. L'any 1992 es preveu que seran necessaris 2.952 llits; hi ha, per tant, un dèficit de més de 1.000 llits. Ara, per pal·liar aquest dèficit, en el moment actual estan previstos tres projectes hospitalaris: l'un, l'Hospital Oncològic, l'altre, Sant Joan Despí —que no passa de ser un projecte—, l'altre és l'Hospital de Sant Llorenç de Viladecans. En aquest hi haurà 120 llits, està en fase molt avançada d'obres; per una sèrie de circumstàncies, s'ha demorat més temps del que nosaltres havíem previst; s'ha hagut d'adaptar una part important de la seva estructura antiga —com sap el senyor Espasa, això és una reforma i la construcció d'una nova part— a la normativa legal actual, i jo entenc que en el moment actual podem anunciar obertura d'aquests llits a Sant Llorenç de Viladecans, que seran també com oxigen per a Bellvitge —que això sí que ho viu a la seva pròpia pell el senyor Espasa, la pressió assistencial excessiva que té l'Hospital Prínceps d'Espanya. Esperem que a finals de 1984, o molt a començaments de 1985, una part d'aquesta pressió desaparegui quan es posin en funcionament els 120 llits de Sant Joan Despí.

Si el senyor Espasa vol informació sobre altres hospitals, sobre Vic, sobre Terrassa/Sabadell, també estic disposat i en condicions de donar-li immediatament, però ara em sembla que, amb això, ja he contestat les preguntes principals que m'ha formulat en la seva primera intervenció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Espasa té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, molt breument per replicar i alhora felicitar-me d'alguna de les promeses, que espero que complirà, que ha fet el senyor Conseller. És cert tot el que ell diu, el tradicional dèficit en llits públics a Catalunya, no cal recordar-ho; sort n'hem tingut de l'acció concertada, és evident que sí, no ho he posat mai en dubte, i quan jo dic que cal invertir la tendència no estic parlant de fer desaparèixer l'acció concertada, estic parlant d'opcions polítiques, que aquí sí que crec que, quan ell parla dels procediments, ens diferencien a l'hora de primar o no primar una o altra forma d'acció. Jo penso que aquí hi ha hagut un retard polític, un retard explicable i congruent amb la posició política del Consell Executiu, al qual pertany el Conseller que em contestava, i que la seva posició i la meua són diferents, de matís important, però, en cap cas, podria jo acceptar que es ridiculitzés la meua posició dient que ignoro el paper fonamental de l'acció concertada en el passat, i també en el futur. I en el futur també, encara que ara no és tema, i molt de passada, senyor Conseller, li voldria recordar que aquesta acció concertada, que vostè ha dit que tindrà tots uns requisits, entre els quals jo li recordaria que un objectiu que hauria de complir, i que vostè d'alguna manera ja està incomplint amb les primeres aplicacions dels concerts per pressupost, és que per una mateixa feina la retribució fos igual, i vostè sap que avui a diferents hospitals, o de la Seguretat Social o d'utilització pública —Clínic i Sant Pau—, per una mateixa feina —estar de guàrdia en diumenge, per exemple—, un facultatiu pot cobrar quatre vegades més si està al Clínic o a Sant Pau, i, a més a més, aquest facultatiu del Clínic o Sant Pau pot tenir, en aplicació de la insuficient normativa vigent, una plaça de la Seguretat Social. En fer vostè un concert per pressupost i avalar el conjunt de despeses i l'estructura de les despeses, vostè està sancionant, senyor Conseller, per una mateixa feina sous diferents, i això els professionals de la sanitat no ho veuen gens bé.

Després d'aquestes matisacions, felicitar-me i prendre'n nota públicament, com quedarà registrat en el *Diari de Sessions*, que vostè es compromet, i me n'alegro, que finalment el servei d'urgències de l'Hospital de Badalona es pugui obrir a l'abril —esperem que sigui així—, espero que altres serveis importants d'aquest Hospital també s'obrin al llarg de 1984, i també espero que sigui cert que l'Hospital de Viladecans s'obrirà també el 1984. En tot cas, són promeses molt solemnes que vostè ha fet davant d'aquest Parlament, i que vostè o a qui li correspongui haurà de mantenir.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt breument, només per fer una petita matisació. En cap cas, i ho lamento si ha estat interpretat així, jo he intentat ridiculitzar el senyor Espasa ni ridiculitzar ningú. Podem

pensar diferent en algunes coses, com de fet així és, però jo sento per la seva persona un gran respecte.

L'altre punt que m'ha plantejat és un punt en què té tota la raó, senyor Espasa, la diferència de retribució en els diferents centres hospitalaris és un fet que nosaltres tenim en compte. Nosaltres no podem modificar les retribucions de la gent que treballa en els centres propis de la Seguretat Social, nosaltres podem anar imposant —i així ho intentem fer— en els centres concertats una progressiva congelació de salaris, o un progressiu equiparament dels salaris percebuts pels sanitaris que hi treballen amb els salaris que perceben els sanitaris que treballen al sector públic. Això ho tenim en compte i és una feina —ja ho sap el senyor Espasa per experiència— dura, difícil, llarga i complicada, però que l'hem empresa, i suposo que amb el temps aquesta equiparació s'anirà aconseguint.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent interpel·lació, que és la que formularà el Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions.

Per al torn d'exposició té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, al segle I, diuen les cròniques que un cavaller anomenat Pau, encegat per una llum, va caure del cavall en el camí de Damasc. A partir d'aquell moment, sembla que el cavaller Pau va prendre una opció de canvi. Dos mil anys després, un grup de catalans a cavall, a cavall del Consell Executiu de la Generalitat (*rialles*), encecats per alguna llum, han caigut de la cavalcadura en el camí de Tremps a Esterri d'Àneu, a les terres també mediterrànies del Pallars, en aquest cas del Mediterrani occidental. La història ens dirà si aquests homes admetran, com la resta de catalans, la necessitat també d'una opció de canvi. Perquè, senyores i senyors Diputats, un canvi brusc en la direcció és el que reclamen els pallaresos en l'aplicació del Decret de declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions.

L'aprovació en data 27.8.81 del Decret pel qual es declarava el Pallars zona d'ordenació d'explotacions va despertar les naturals expectatives en els habitants del Pallars Sobirà i Pallars Jussà, que contemplaven l'aplicació d'aquest Decret com un pas per superar la greu situació socio-econòmica i de dèficit d'equipaments públics en què es debaten des de fa segles —no sé si des de fa vint segles. La realitat, no obstant això, ha decebut aquelles esperances. La manca d'agilitat dels escassos mecanismes administratius emprats, la negativa a crear oficines comarcals encarregades del contacte directe amb els afectats i el reguitzell creixent d'incomplerts estan generant un ampli sentiment de frustració i desinterès entre els habitants d'aquelles comarques, que afecta molt negativament el futur del Pallars i la imatge pública de l'Administració autonòmica.

El Grup Socialista municipal a l'Ajuntament de Tremp va presentar la següent moció, que va ser aprovada pel plenari:

«Donada l'enorme importància que tenen per a la comarca i per al nostre municipi les actuacions a dur a terme per la Direcció General del Medi Rural, després de la declaració del Pallars com a zona d'ordenació d'explotacions, l'esperit del qual hauria de ser dotar els sectors agro-pecuaris de la comarca de la infraestructura suficient per relançar la seva activitat, així com per planificar i vertebrar el creixement i el desenvolupament d'una zona eminentment agrícola i ramadera i secularment desatessa per l'Administració, fem constar la nostra preocupació —m'agradaria que es fixessin en aquests punts concrets— pel fet que no hagi estat satisfactori el desenvolupament de les distintes fases fins ara escomeses, per l'escassa participació atorgada a la Junta Comarcal i, sobretot, per l'excessiva lentitud i endarreriment del conjunt del procés, que, com a botó de mostra, va fer que no s'aprovés la primera fase del Pla d'Obres fins al 27.5.83; que revesteixen especial gravetat els danys ocasionats en no concretar i materialitzar els ajuts econòmics del Servei de Millora Rural, que repetidament s'havien promès com a imminents.»

És especialment descoratjador veure el daltabaix que pot això provocar per als plans de funcionament d'ajuntaments i empresaris agrícoles que veuen com, ara per ara, no arriben i no saben quan arribaran uns fons amb els quals es compta per a obres i inversions immediates o ja realitzades.

«Diuen també que cal fer especial esment als ajuts de la línia de Millora del Medi Rural per a ajuntaments i a la línia d'Ordenació d'Explotacions per empresaris agrícoles. En ambdós casos, després de dos anys de funcionament i múltiples peticions, no se sap ben bé a què atènyer-se, quins mecanismes se segueixen en la concessió, ni en quins terminis concrets es podrà comptar amb els esmentats ajuts. Es té constància de queixes d'un gran nombre de pagesos que, havent sol·licitat l'ajut per a obres urgents, porten més d'un any esperant saber si el seu projecte s'ha aprovat o no, o que se'ls indiqui la data, almenys, aproximada en la qual podran comptar amb el líquid corresponent.»

L'Ajuntament de Tremp, per unanimitat, va aprovar el 30 de setembre del 83 aquests punts: «Donar-se per assabentat del contingut de l'esmentada moció; sol·licitar del servei territorial del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a Lleida que s'activin els tràmits pertinents per a la concessió d'ajudes econòmiques als ajuntaments i a les empreses agro-pecuàries, i a tal fi es proposa: a) Que es doni complida informació de les causes que han motivat el retard en la concessió dels dits ajuts.

»b) Que el mencionat servei presenti un pla detallat, en el terme més curt possible, dels terminis d'execució previstos i s'informi de l'estat dels expedients els interessats.

»c) Que es descentralitzi el programa i, en conseqüència, que s'obri una oficina en aquesta ciutat, de forma permanent.

»Tercer, remetre còpia d'aquest acord a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, al senyor President del Consell Comarcal de Muntanya i al Director General del Medi Rural.»

Aquest acord de l'Ajuntament de Tremp ha estat ratificat pel Consell Comarcal de Muntanya del Pallars Jussà.

Fent una mica d'història molt ràpida —si m'ho permet el senyor President—, el Decret d'aprovació de declaració d'ordenació d'explotacions en el Pallars es va aprovar el 27 d'agost

del 81. Aquest mateix Diputat va presentar una interpellació i després una moció demanant l'aclariment dels diners que s'esmerçaven per al Pallars, demanat l'obertura d'oficines comarcals per fer que els tècnics residissin permanentment en les poblacions de Tremp, de Sort i de la capital de l'Alta Ribagorça, el Pont de Suert, i demanat també la democratització de les juntes i la representació dels ajuntaments.

El 4 de febrer del 82, surt el Decret de constitució de les Juntes Comarcals d'Ordenació d'Explotacions. El 19 de febrer del mateix any, l'ordre de constitució de la Junta Comarcal del Pallars, que té una actuació inicial molt poc satisfactòria amb la designació a dit dels ajuntaments que hi havien de ser representats, el reconeixement excessiu de sindicats —que m'atreveixo a qualificar de fantasmes—, com els Joves Agricultors, amb dos representants, el Sindicat de la Pagesia, amb un representant, el Sindicat de Ramaders, amb un representant, USAC, amb dos representats, i l'Institut de Sant Isidre —l'anomenat Institut de Sant Isidre—, amb dos representants —Unió de Pagesos hi tenia només dos representants.

No es creen les oficines comarcals. Per tant, els tècnics, els pocs tècnics que es destinen a l'aplicació d'aquest Decret resideixen a Lleida. Són funcionaris que, malgrat la seva bona voluntat, tenen altres feines, però s'han de desplaçar cada vegada des de Lleida al Pallars, i els funcionaris de les oficines d'extensió agrària no s'aprofiten a bastament.

Comencen, doncs, les reunions, de les quals ens consten cinc actes diverses. Es dona una prioritat excessiva als camins i surten cinc-cents camins als Pallars a arranjat. Els diners dels agricultors són desviats —sembla que són desviats— cap a l'arranjament de carreteres —que probablement és funció, dins del Consell Executiu, d'altres Departaments més especialitzats. No s'han complert els mateixos terminis marcats per la Junta, ni en la mateixa constitució ni en el termini d'acabament del projecte. L'última reunió té lloc el 20 d'abril del 83, si en descomptem una que s'ha fet molt ràpidament, ho podem constatar —potser motivada per la presentació d'aquesta interpellació—, una que s'ha fet la darrera setmana.

En el contingut de la proposta del Pla d'Obres i Serveis s'inclou, per milions, tota l'actuació de l'ICONA transferit, que hauria de fer-se, lògicament, igualment. Per a camins s'hi destinen, sembla, 2.500 milions de pessetes, i, en canvi, no hi ha res, no consta, no l'hem sabut trobar, en l'equipament dels nuclis. En els tres conceptes, és a dir, pla d'obres, equipament de nuclis i ajuts a particulars no se sap què es destina a cadascun d'aquests conceptes.

Hi ha una claríssima manca d'utilització de les agències d'extensió agrària, els membres de les quals queden aigualits entre mig de les cinquanta persones que formen la Junta.

Com s'ha dit abans en la moció i en l'acord de l'Ajuntament de Tremp, hi ha més d'un any entre la petició d'ajut individual i la visita tècnica en molts casos, cosa que denota una manca de mitjans evidents i que posa problemes als qui s'han decidit a sol·licitar aquests ajuts. Són dos anys i mig, creiem, perdent el temps. En aquests dos anys i mig no s'ha fet ni un sol pas per a la modernització de les explotacions agràries, per modernitzar l'estructura agrària d'aquestes comarques amb dificultats, que són els Pallars, i es desvien d'una manera sistemàtica diners cap a conceptes en què n'hi haurien d'esmerçar altres Departaments de la Generalitat.

Preocupats, doncs, per la manca d'instrumentació del Decret, preocupats per la frustració que s'estén pels Pallars i per l'Alta Ribagorça, amb el convenciment que s'ha perdut el temps potser per manca de voluntat de reconeixement de les mateixes limitacions, amb la seguretat que així no es fa cap pas endavant en la consolidació de la confiança dels catalans i dels muntanyencs en l'autogovern, hem presentat la interpellació redactada en els termes que vostès coneixen pels documents del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Agustí Carol): Senyor President, senyores i senyors Diputats, després d'aquests jocs de llums i de veus bíbliques, procurarem centrar la resposta en el terreny de la muntanya, en el terreny agrari, que és el que realment crec que s'ha de debatre i el que s'ha d'aclarir.

És necessari no centrar la qüestió en l'Ajuntament de Tremp, ja que si fem un lleuger dibuix de la comarca de què estem parlant, estem parlant de 300.000 hectàrees que comencen, de mitjana, a 2.000 metres d'altura i acaben a altures de 600 i 700 metres, aproximadament.

Transcorren dos rius, sorgeixen moltes valls, i això dona lloc a una agricultura característica, enormement difícil de transformar per la limitació de les seves prades, per la limitació dels espais en què pot realitzar la seva funció i per una antiga dedicació gairebé, sí, mil·lenària en l'explotació d'espècies animals que hem perdut totalment, pràcticament, perquè han estat substituïdes per altres espècies. Aquest model d'agricultura és indiscutible que cal ésser canviat perquè la gent estigui en millors condicions de situar el seu nivell de vida.

Com molt bé ha dit el senyor Diputat, ha definit —no ho repetiré, per tant— quines són les funcions que en un determinat moment s'han de fer en una zona d'ordenació d'explotacions.

Nosaltres hi vàrem destinar, per aplicar aquest pla d'obres i millores territorials, funcionaris que gaudeixen d'una àmplia i dilatada experiència professional en l'elaboració i plantejament d'aquests tipus de projectes. Com molt bé diu el senyor Diputat, jo ho vull remarcar, el Decret del febrer es veu després confirmat a l'hora de l'organització de la Junta Comarcal de la zona d'explotacions, amb els quals pot ell no estar d'acord amb la representativitat, però és indiscutiblement suficientment ample quant a ajuntaments, quant a sindicats, quant a Cambres, quant a d'altres associacions que van voler-hi ésser, com els grups d'Alt Pirineu, com molt bé sap el senyor Diputat.

Jo crec que aquesta representativitat àmplia de la zona li dona prou categoria, li dona prou veu de muntanya perquè sigui escoltada, i aquesta és precisament la Junta que, podríem dir, gairebé sobiranament ordena què és el que s'ha de fer. Aquesta Junta va ésser invitada el dia 19 de febrer del 82 a portar tots els suggeriments i criteris per poder ser estudiats pels corresponents serveis tècnics, i determinar-ne la viabilitat —estem parlant de 300.000 hectàrees i estem parlant d'un grup de població humana assentada exclusivament en les riberes dels rius que transcorren i dels rierols que transcorren per la zona.

Es va determinar després, amb data del maig del 83, quines eren les accions que s'havien de fer, i a partir d'aquí varen començar accions que, al meu entendre, demostrin l'interès donat per l'Executiu a aquest tema que estem debatent.

A més de participar com a Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a la citada junta de la constitució, cal també citar la visita a aquesta Junta Comarcal del Molt Honorable President i les visites continuades que jo, com a Conseller, he fet a la comarca, entrevistant-me precisament amb les organitzacions pageses, precisament amb els pagesos, precisament amb la gent que sofreix el problema i escoltant molt de prop les seves inquietuds i les seves queixes, si és que hi eren.

Com deia, els treballs de la Junta es van cloure el dia 27 de maig del 83. Vull comentar que, de l'experiència viscuda en totes les comarques d'ordenació d'explotació, es treu la conclusió que en el millor dels casos s'ha estat de l'ordre d'un any i mig per definir i concretar aquestes actuacions. En altres casos és molt més el temps que s'ha necessitat. Així, podem assenyalar, dintre de Catalunya, que en l'ordenació d'explotacions de la Segarra es va tardar de l'any 76 fins al 80 a fer la primera realització. És un cas extrem, ja hi estic d'acord, però l'assenyalo per tenir-lo de referència.

Les actuacions es porten i s'han portat a un ritme prou accelerat, i no s'han descuidat ni paralitzat mai, a pesar que aquest equip ha hagut de redactar —i això no es pot oblidar— i dirigir les obres i actuacions assumides per la secció de Millora Rural del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com totes les d'IRYDA que, per falta de personal i per una bona coordinació amb el Departament, i amb l'emergència de les inundacions del 8, 9 i 10 de novembre del 82, va assumir el nostre Departament.

Jo li diré a grans trets, per usar poques de xifres, la tasca realitzada amb aquest motiu: 1.222 expedients a agricultors particulars, que afecten 1.280 hectàrees de prats i 102 hectàrees d'horts.

Quant a obres de caràcter general, s'ha fet la construcció de 245 preses d'aigua —peixeres—, 15.560 metres lineals de reconstrucció de segles, 80 obres de fàbrica de diversa naturalesa, dragatge de 250 metres de riu, 4.360 metres lineals de protecció de terraplè, neteja de 9.365 metres lineals de llits de rius i torrents, altres treballs d'obres d'infraestructura, com camins —que vostè citava—, etcètera.

Pel que respecta ja, una vegada tenint en compte aquesta sèrie de treballs que es varen fer deguts a la desgraciada presència de les inundacions en ple desenvolupament ja de la zona d'ordenació d'explotacions, pel que fa a les zones incloses en el pla d'ordenació, s'han començat ja —i, si no, estan ja concedides— les obres següents —per la seva importància, malgrat que vostè assenyala que altres Departaments poden fer carreteres, Agricultura fa camins rurals, que tenen una utilitat molt diversa i que li corresponen a ella, precisament per coneixement de la matèria—: està en marxa, en el seu replantejament —o tal vegada ja hi ha la maquinària treballant-hi— el camí que des de Gerri de la Sal, Peramea, Bernui i Montcortès surt a la vall Fosca per la Pobleta de Vallveí, donant servei a l'altiplà comprès dintre d'aquesta àrea d'un alt potencial productiu de pastures i, alhora, d'interès social pel nombre de petits pobles que cobreix, a més del seu elevat atractiu paisatgístic i ensem turístic. No cal oblidar que una zona d'ordenació

d'explotacions no pretén tan sols, si és possible, millorar l'agricultura, sinó que pretén, també, millorar el medi.

També està ja adjudicat el camí de Tírvia a Farrera, al Pallars Sobirà, per un import de 38 milions de pessetes, i, finalment, el camí que va des de l'antiga fàbrica de ciment Xerallo, passant per les Esglésies, fins a la Mola de Munt, que es troba en fase de construcció.

En el capítol de regs, vull informar la Cambra que està adjudicat el de Sorre, a la Vall d'Àssua. En aquesta mateixa vall, esperem que els beneficiaris del rec d'Altron arribin a un acord intern que faciliti l'adjudicació d'obres, ja que està acabat totalment l'estudi.

A més d'aquestes dues, el pla d'ordenació d'explotacions contempla les següents, que ja estan en fase de redacció: camí asfaltat de Sort a Uc —no li'n dic els valors; si vol, els hi donaré; són 140 milions de pessetes—, camí asfaltat de Caregue, camí estabilitzat d'Àrreu, regadius de Llavorsí, regadius de Tírvia, regadius de València d'Àneu, regadius de la Guingueta, regadius d'Enviny, regadiu local del Pujal i regadiu local de Soriguera.

Referent —i això és molt important— a les línies i auxilis a què es poden acollir les explotacions agràries i entitats per al seu millorament i capitalització, durant aquests dos anys s'han tramitat 222 expedients, amb línies pròpies del Departament, i 336 acollint-se a les línies que els pressupostos depenen de l'IRYDA i que la seva resolució i pagament, en últim terme, depèn de les disponibilitats econòmiques d'aquest organisme.

Això tal vegada és el que ha creat certa confusió en la zona, ja que el Departament fa simplement de gestor d'aquestes línies, però ha de resoldre IRYDA central la dotació econòmica.

Nosaltres hem estat en constant contacte amb IRYDA; tenim la informació última que ens diu que, possiblement —sap vostè ja que està congelat des de l'any passat, del febrer—, a partir de març començarem a pagar els endarreriments de tota la sèrie de tràmits que ja s'han fet i que estan totalment acabats, que només falta el lliurament de les quantitats corresponents.

Les 558 sol·licituds presentades durant el temps que portem d'actuació com a comarca d'ordenació d'explotacions contrasta amb les tres o quatre que anteriorment, i anualment, es presentaven, la qual cosa prova l'eficàcia i l'acceptació de l'actuació de l'Executiu en aquest cas.

Quant a la millora sobre la infraestructura i equipament dels municipis de la comarca, i acollint-se a la línia que contempla el Decret de millora del medi rural, s'han tramitat 128 expedients d'obres dels ajuntaments de la comarca, que generen una inversió de 299,2 milions de pessetes, i per la qual rebran una subvenció de 56 milions de pessetes.

Per tot això estimo que, malgrat l'extensió de la comarca del Pallars i dels treballs excepcionals que s'han hagut de fer amb motiu dels aiguats, la tasca desenvolupada fins ara ha estat molt superior a les referències que tenim de qualsevol altra zona d'ordenació d'explotacions que s'hagi fet en tot l'Estat i en tot el temps.

Tota aquesta feina ha estat feta i realitzada per un equip format per un enginyer agrònom i quatre enginyers tècnics agrícoles, a més del corresponent personal administratiu i l'ajut de totes les altres direccions generals; no és cert que

s'hagi postergat Extensió Agrària, sinó que aquesta ha jugat el seu paper, en els programes que té, que poden estar totalment al marge de la zona d'ordenació d'explotacions. Creiem que és personal d'alta qualificació i experiència i que, a més dels expedients dels aiguats o riuades, ha treballat per deixar enllestit l'esmentat pla d'obres i serveis. En aquest sentit, és bo recordar per darrera vegada ja l'enorme extensió de la zona.

Per acabar de rematar aquesta àmplia tasca, dintre del mateix pla, hem endegat en el Pallars i la Ribagorça una experiència pilot de tancaments de monts i pastures comunals amb la finalitat inicial d'afavorir el maneig del bestiar, evitar desplaçaments humans ingrats i penosos, augmentar la càrrega ramadera de les pastures amb rendibilització de les explotacions que aquest increment comporta, racionalitzar-los, i també l'aprofitament de l'herba, al mateix temps que els programes generals de sanejament del Departament.

Aquesta experiència pilot abasta, fins a la data, trenta-quatre pobles; s'han visitat un per un, poble per poble, hi ha hagut reunions a cada ajuntament, a cada nucli d'aquests, i, per tant, jo crec que és una acció de presència molt pròxima a l'administrat i que marca una pauta que l'estendrem, de manera propera ja als altres nuclis de muntanya de l'Alt Urgell, la Cerdanya i el Berguedà.

Finalment, cal anunciar que amb les cooperatives més representatives del Pallars signarem, de dilluns en vuit —en dates molt properes—, un protocol de cooperació adreçat principalment a la millora de la ramaderia de muntanya, que, també n'estic convençut, marcarà una fita com a experiència pilot de gran abast i importància.

Com es pot veure, són moltes —jo ho crec, almenys— les actuacions que es porten a terme al Pallars. Tots els sectors econòmics i socials hi han participat i participaran en la tasca que els va ésser encomanada i per ells acceptada. Cal esmentar que cap representant dels interessos pallaresos o ribagorçans, senyor Diputat, hagi fet observació en cap de les reunions mantingudes en la junta d'ordenació d'explotacions, ni en sentit crític ni en sentit d'afalac, i aquesta darrera reunió de la Junta Comarcal d'Ordenació d'Explotacions, que estava prevista, ha coincidit —de vegades les coincidències no són buscades—, aquesta junta que, com jo li deia i vostè ho sap sobrerament, representa els interessos de la comarca, i encara jo diria que val més que hi sobri un sindicat que no que n'hi falti cap... no hi ha hagut cap vot de censura, com semblaria que vostè diu en la seva exposició.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Ganyet té la paraula per al torn de rèplica. *(Pausa.)* Voldria recordar a totes les senyores i els senyors Diputats interpellants que el Reglament fixa deu minuts per al torn d'exposició i per al torn de resposta, i cinc minuts per als torns de rèplica.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President, per aquest recordatori.

Senyores i senyors Diputats, agrair les paraules del Conseller Carol. Voldria, no obstant això, advertir-lo que la meua interpellació no s'ha centrat en absolut en el cas de Tremp. Aquest és un fet; la moció socialista a l'Ajuntament de Tremp, ratificada per aquest Ajuntament, però ratificada també pel Consell Comarcal de Muntanya del Pallars Jussà. Això em sembla

molt important.

Ha parlat, el senyor Conseller, que s'hi han destinat funcionaris de reconeguda experiència. És una qüestió de què nosaltres, ni jo mateix, no podem dubtar, però un enginyer agrònom amb quatre ajudants, que viuen a Lleida i que s'han de desplaçar cada vegada al Pallars, i que, lògicament, volen tornar a dormir a casa seva, a Lleida, jo crec que no resolen el problema de l'aplicació d'un decret d'aquestes característiques.

Una representativitat àmplia de la zona en les juntes comarcals, no hi és. No hi és, perquè nomenar a dit els ajuntaments que hi participen, quan estan ja constituïts els consells comarcals del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà, i aquestes entitats, aquestes institucions no són presents com a tals a la junta comarcal d'aplicació del decret, demostra, jo penso, una manca real de representativitat i també una manca de sensibilitat pels problemes de la zona.

La constatació és que els pallaresos han perdut o estan perdent la confiança en l'Administració autonòmica. Jo crec que no serveix posar exemples que es va igual o més o menys, doncs, amb la mateixa velocitat que en l'aplicació del Decret, d'aquest mateix Decret de declaració de zona d'ordenació d'explotacions de la Segarra, perquè l'exemple de la Segarra és un mal exemple d'aplicació d'un decret d'aquestes característiques.

L'enumeració de les obres que estan en marxa o adjudicades..., jo crec que les paraules del Conseller ens ofereixen la possibilitat de constatar a bastament l'excessiu protagonisme dels camins, i, en canvi, en una qüestió potser molt més transcendental, com és la modernització de les estructures agràries, pràcticament no s'ha fet res.

Per totes aquestes consideracions, jo anuncio al senyor Conseller i també als altres membres de la Cambra la presentació d'una moció, que es basarà en dos punts essencials: que la representació dels ajuntaments a través dels consells comarcals arribi d'una manera autènticament democràtica a les juntes comarcals, i, finalment, que es creïn d'una vegada les tres oficines comarcals sobre el territori, amb residència dels tècnics, permanentment, a les comarques afectades, a Tremp, a Sort i a Pont de Suert.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Des de l'escó mateix, perquè vull ser breu.

La Junta Comarcal, senyor Diputat, no ha estat designada a dit, sinó a proposta dels mateixos interessats, o sigui, a proposta dels ajuntaments, a proposta dels sindicats, a proposta de les Cambres, etcètera.

La ubicació que vostè demana de tres oficines —la qual cosa significa ampliació de personal d'una manera amplíssima— està en contra dels principis del secretari general del seu partit, que diu: «Nuestro objetivo no es tanto aumentar la dimensión del sector público como incrementar su eficacia.» I nosaltres també ho fem, això. També ho fem: incrementem l'eficàcia, perquè no van i vénen en un dia, senyor Ganyet; s'estan cinc dies a Sort, o s'estan quatre o cinc dies a les zones, i han viscut mesos sencers al terreny en la fase d'inundacions. No me'ls faci viatjar tant, que llavors sí que incrementariem les dietes i

la cosa no aniria pas bé.

Per tant, senyor Ganyet, jo estic totalment d'acord que sempre es pot fer molt més, indiscutiblement. La nostra intenció és arribar fins al final, però també li llegiré unes altres paraules —això són manifestacions del Secretari del seu partit, Secretari General, President del Govern, actualment, de l'Estat— que diu als funcionaris públics: «Este proceso» —el de les autonomies— «de transformació del sector públic ha de fer-se sense que suposi un augment del dèficit públic; per això, quan es realitzi el traspàs de competències i funcions de les Comunitats Autònomes s'han de dotar amb els mateixos mitjans, tant financers com humans, que l'Estat venia utilitzant en la prestació d'aquests serveis.» Nosaltres aprofitem al màxim aquests funcionaris; creiem honestament que aquests funcionaris han fet una bona funció, creiem que han acomplert un altre principi —no l'hi lleigeixo perquè me'l sé de memòria—, que és aproximar l'Administració als administrats: quatre desplaçaments del Conseller... Perdó, me n'he deixat un del President, o dos del President, al Pallars, quatre del Conseller i tots els que han fet falta de Directors Generals, de caps de Servei i de l'equip que permanentment treballa. Crec que és més que suficient. Que seria ideal, indiscutiblement, poder obrir aquestes oficines? Si el nostre pressupost ens ho permet, segur que tots voldríem tenir això; no n'hi ha cap dubte, senyor Diputat.

Senyor President, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre presons

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la interpellació al Consell Executiu sobre presons, que formularà, no el senyor Antoni Subirà i Claus, com estava indicat, sinó, per comunicació que s'ha rebut a la Presidència, el senyor Ferran Camps i Vallejo, també del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El senyor Ferran Camps té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, no és pas la primera vegada que jo mateix pujo en aquesta tribuna per parlar del tema de les presons a Catalunya, ni tampoc és la primera vegada que aquesta Cambra tracta aquest tema, tot i que aquest tema de les presons, previst com un dels temes a traspasar per l'Estat a Catalunya, ha estat un dels temes que ha vingut amb la lentitud que caracteritza els traspassos de l'Estat a la Generalitat de Catalunya.

I això fins al punt que els traspassos de presons havien d'haver estat efectius, tal com es va acordar en el seu moment, a partir de l'1 de gener d'enguany; el cas és que fins fa 48 hores no s'ha publicat en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, aquest. Això, de totes maneres, i redundant en el que acabava de dir quant a la lentitud, no és de sorprendre perquè estava previst i anunciat, no per l'actual Govern, sinó ja per l'anterior, però ratificat per l'actual Govern, que es culminarien els traspassos a la Generalitat el 30 de juny del 83, i no es va complir; es va posar una nova fita, que era el 31 de desembre passat, i tampoc no s'ha complert, i continuem en l'espectativa de veure com anirant.

Però, retornant al motiu que motiva aquesta interpellació, jo volia plantejar la situació en què es troben les presons de les quals ja, des de fa tan poques hores, el Govern de Catalunya i,

en especial, la Conselleria de Justícia, en tenen la responsabilitat.

Com vostès saben —i retornant al fil de l'inici—, la preocupació per les presons ha estat tal que una Comissió d'aquesta Cambra ha fet un estudi exhaustiu de les presons de Catalunya, i, per tant, els termes amb què parlo són comprovats. En tot cas, la situació de quan vam visitar les presons, des de dos anys en ara no crec que hagin variat sensiblement, malauradament —sensiblement en bé—, amb algunes excepcions concretes de la descongestió de la presó de Barcelona, motivada per dues raons: l'una, la nova situació legal dels detinguts i, l'altra, la instal·lació, la posada en marxa d'una presó construïda de fa molts anys, que és la de Lleida, que finalment s'ha aconseguit inaugurar i, després, l'habilitació de la presó de dones per a joves amb el trasllat corresponents de les dones a l'antic local de menors de Wad-ras.

Aleshores, la situació de les institucions penitenciàries a Catalunya és dolenta. Això no és una excepció; això és una característica de les instal·lacions penitenciàries d'arreu de l'Estat espanyol, però a casa nostra tenen unes característiques especialment pitjors. És a dir, dins de la mitjana general de l'Estat, nosaltres estem francament per sota. Les institucions acabades de transferir tenen una sèrie de característiques preocupants. Si el sistema penitenciari preveu una capacitat aproximada de 1.700 places, aquestes han d'acollir 2.200 interns. Cal tenir en compte, a més, i aquesta és una preocupació —que reinsisteixo— d'aquesta Cambra, que hem fet saber al Conseller de Justícia —almenys per part de la Comissió de Drets Humans— ja, que voldríem que 400 penats catalans, que estan complint penes fora de Catalunya, poguessin tornar a Catalunya a fer-les. Això augmentaria el problema, perquè si ja hi ha més de 500 persones ocupant places inexistents, caldria afegir-n'hi aquestes 400 de noves. La xarxa penitenciària catalana —a més de dolenta, insuficient, degut a la manca de diferents categories de centres— impossibilita de portar a terme la correcta i necessària classificació dels reclusos per tal de poder-los aplicar un tractament oportú.

Una altra característica negativa, també, d'aquestes institucions fa referència a la plantilla de funcionaris. Els funcionaris que hi ha són insuficients. A Catalunya treballen aproximadament 675 funcionaris penitenciaris. Si s'observés la mateixa proporcionalitat que a la resta d'Espanya, haurien de ser, aproximadament, 850. Dels 180 funcionaris del cos tècnic penitenciari existent arreu de l'Estat, a Catalunya només n'hi ha 11.

D'altra banda, cada sis, vuit o deu mesos arriben a les presons catalanes un nou contingent de funcionaris que substitueixen els que han marxat i que, complert un termini, aquests també seran substituïts per una nova promoció que demana trasllats.

Amb aquest mètode es dificulta enormement qualsevol possibilitat de fer una tasca definitiva. És una sensació de provisionalitat que impedeix, a més, qualsevol tasca de tractament de reinserció social en els presos.

D'altra banda, les prestacions que l'administració penitenciària dona als reclusos són francament dolentes. Una assistència sanitària insatisfactòria serveix d'instrucció i educació pràcticament inexistents amb el fet —a afegir— de la inexistència de la pràctica d'esport a cap presó catalana.

L'exercici del dret del reclus a l'accés a la cultura, especial-

ment reconegut i protegit per la Constitució, és pràcticament impossible de dur a terme, a no ser que considerem purament i simplement la visió de la televisió unes hores o l'accés a alguna biblioteca —quan n'hi ha— en la qual el fons bibliogràfic són antiquats i no adients a les necessitats i als interessos dels reclusos; en els establiments penitenciaris no es donen activitats culturals regulars i continuades, i les esporàdiques que s'hi fan no sempre responen a les veritables necessitats dels reclusos. Molt sovint, aquestes necessitats —i d'això també en sap alguna cosa algun Diputat d'aquesta Cambra— han hagut de ser fetes a esquenes de l'administració penitenciària, és a dir, aportant els fons econòmics altres persones de fora de l'administració penitenciària.

El treball, dret del reclus i eina fonamental en qualsevol política rehabilitadora, només ocupa un 10% dels reclusos de Catalunya, i, això, en unes condicions laborals i retributives molt allunyades de les exigències legals.

A les presons de Catalunya no es dona cap curs o cap actuació de formació professional, cap; l'assistència social penitenciària, en el seu contingut més específic, com seria constituir una xarxa afavoridora de la reinserció social de l'ex-reclus, és més un desig que una realitat; el que hauria de ser la xarxa assistencial extrapenitenciària no disposa ni de despatxos. D'una política directament adreçada a aconseguir la reeducació i reinserció social dels condemnats no cal ni parlar-ne; fora d'actuacions individuals meritòries, aquesta política, com a tal, no existeix.

Es pot dir que, amb grau major o menor, això existeix a tot el sistema penitenciarí espanyol, però jo insisteixo que la gravetat que planteja a Catalunya ho fa especialment greu, i ho fa especialment greu perquè no hi ha cap tipus d'institució penitenciària especialitzada; no hi ha ni hospitals ni llocs per al tractament psiquiàtric, ni llocs per al tractament a drogaaddictes, etcètera.

Jo crec que no és pas fruit de la casualitat aquesta situació, sinó conseqüència d'una política de tensió insuficient o, si més no, d'una política d'abandonament per l'administració penitenciària central. Posar en marxa dos centres d'una manera improvisada, prematura i parcial no és donar la solució als problemes que hi ha.

Vista aquesta situació i la problemàtica de les institucions penitenciaris de Catalunya, i vista la necessitat de portar a terme una pràctica penitenciària que comenci a donar solucions reals i satisfactòries —no aparents— als problemes existents, voldria formular al Govern de la Generalitat de Catalunya, la següent interpellació: «Quins són els propòsits de captivament del Govern de Catalunya en matèria de presons?»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en l'exposició de la interpellació que constesto, el Diputat senyor Camps ha fet una descripció tan precisa, tan verídica i tan viva com desencorajadora de la situació real del sistema penitenciarí a Espanya, en general, i, d'una manera concreta i més agreujada, a Catalunya.

Aquesta descripció dic que és certa, desgraciadament, i

podria il·lustrar-la amb multitud de dades i detalls. Em limitaré a assenyalar-ne només dos, en relació amb la manca de places penitenciaris, i, comparativament amb la resta de l'Estat, puc dir que l'índex de relació de nombre de reclusos i nombre de places és, a la resta d'Espanya, del 0,84. És a dir, que hi ha 0,84 reclusos per a cada plaça penitenciària, és a dir, que no s'ha arribat, encara, a la total ocupació, o, si s'hi ha arribat, no és en aquests moments. A Catalunya, aquest índex és de l'1,4, cosa que vol dir que tenim avui, després d'aquestes temptatives i esforços de descongestió, tenim encara un reclus i gairebé mig per cada plaça penitenciària. I si atenem a les carencies de tipus qualitatiu a les que ha assenyalat el senyor Camps en la seva exposició sobre hospitals penitenciaris, centre psiquiàtric, centre per al tractament de la drogaaddicció, li diria que, posats a no tenir, no tenim res, perquè tampoc tenim centre d'observació, tampoc tenim centre de compliment de pena de joves i tampoc tenim centres de primer grau, causes que mantenen allunyats de Catalunya i en presons forànies aquests 350 presos catalans.

Jo crec que aquest breu balanç és bo de fer-lo en aquest moment, que és oportú de fer aquesta constatació ara quan acabem, efectivament, de fer-nos càrrec dels establiments penitenciaris i dels serveis penitenciaris de Catalunya, perquè, com ja és sabut i com acaba d'indicar el senyor Camps, el *Butlletí Oficial de l'Estat* del dia 20 publicava el Decret en què s'aprova la transferència, els traspassos d'aquestes competències. I, per tant, des de dilluns la direcció, l'organització i la inspecció dels establiments penitenciaris a Catalunya està sota la jurisdicció de la Generalitat. I és bo, dic, fer aquest balanç per saber on som i com a punt de partida de la política que anem a encetar. I vull dir de passada que, no obstant ser conscients i conèixer perfectament aquesta situació deficitària, hem acceptat aquests traspassos convençuts i conscients que esperar la seva millora per assumir-los era tant com demorar indefinidament aquesta assumpció i amb ella l'assoliment del sostre competencial estatutari en l'esfera de justícia.

I hem, doncs, optat per fer-nos càrrec d'aquests serveis que, per altra vegada, anàvem demanant des de feia temps, amb la confiança que una encertada política penitenciària ens permeti de superar aquesta situació i col·locar-los a un nivell normal. I amb això entro, doncs, a exposar les grans línies, les grans directrius de la que ha de ser la nostra política penitenciària i contesto, a l'ensem, d'una manera concreta, la pregunta que conté la interpellació del Grup parlamentari que ha representat el senyor Camps.

És evident que en el breu espai de temps de la resposta a una interpellació no puc anunciar tots els components d'una autèntica política en matèria penitenciària i m'he de limitar a assenyalar-ne només un esquema. Tota bona política penitenciària ha de contemplar tres elements essencials, que són el reclus, els establiments i els funcionaris.

Pel que respecta al primer d'ells, el pres, m'afanyo a assenyalar que la gran directriu de la política que ens proposem seguir és de centrar-la en la preocupació per la seva rehabilitació, per la seva reinserció en condicions adequades a la societat, un cop complida la condemna. I això, que sembla obvi, no ha estat tingut en compte fins ara. Jo diria que la política penitenciària que s'ha seguit ha tendit, gairebé d'una manera exclusiva, a les finalitats de retenció i de custòdia, amb oblit del vertader sentit

de les penes de privació de llibertat. I, per tant, nosaltres situem com a objectiu prioritari de la nostra política el que les presons deixin de ser un magatzem, un mal magatzem de reclusos, per convertir-se en autèntics centres de rehabilitació, de reeducació social. I amb això contribuïrem a la resolució d'aquest problema que avui preocupa tots els estaments de la nostra societat, d'aquesta tan generalitzada com justificada preocupació per la seguretat ciutadana. Perquè és impossible que existeixi aquesta si no n'eliminem el factor pertorbador de l'ordenada convivència, que és la reinserció dels presos en assolir la llibertat sense condicions adequades per adaptar-se a aquesta convivència. I en la persecució d'aquest objectiu, les actuacions que ens proposem d'emprendre, i que gairebé només podré enumerar, han estat precedides ja, com a exponent de la preocupació del Consell Executiu per aquest tema, del decret que va dictar-se el dia 15 del mes de desembre darrer, creant la Comissió d'Assistència Social Penitenciària, amb la finalitat de facilitar als presos, als reclusos i als alliberats, condicionals o definitius, i a les seves famílies la necessària assistència social i l'ajuda material i moral que els calgui. Aquest ha estat ja un primer pas que el situem amb anterioritat a l'absorció d'aquests serveis, d'aquestes competències.

I de cara al futur, i tractant de corregir moltes de les mancances i dels defectes que ha assenyalat el Diputat senyor Camps en fer ús de la paraula, tractem en primer lloc de potenciar un sistema educatiu eficaç mitjançant la conjunció d'esforços que està ja —hi està— en estudi entre els Departaments d'Ensenyament, de Cultura i de Justícia.

Tendirem a la promoció de l'esport i del sa esbargiment amb la cooperació de la Direcció General d'Esport i de Joventut. Ens ocuparem del tema del treball penitenciari, que, com molt bé s'ha assenyalat aquí també, és de la més gran importància i que ha de cobrir tres objectius: que n'hi hagi per a tothom, i no per a aquest 10% que avui dia és la xifra o percentatge únic per als qui hi ha treball dintre de les presons, que n'hi hagi per a tothom; que sigui útil per a la vida futura en llibertat del reclus: que tant per les seves característiques, horaris i, sobretot, per la seva remuneració sigui semblant, equiparable al del treballador lliure.

I tractarem també, amb tot l'interès, de la millora dels centres penitenciaris actuals, perquè és impossible parlar de rehabilitació sense que el pres estigui situat en condicions dignes i humanes. Aquesta necessitat de millora ens portaria a contemplar el segon dels objectius de la política penitenciària: el dels establiments, respecte als quals vull assenyalar que és necessària la reforma d'alguns, la desaparició d'altres i, en definitiva, la creació de centres nous. No volia excedir-me en el temps...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Conseller, li agrairia que...

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: ...i, per tant, em remeto, perquè aquesta Cambra disposa d'un pla d'actuació en matèria d'establiments, que va ser presentat pel Departament de Justícia la primavera passada i que amb breus retocs podrà fer possible aquest cobriment de les mancances que hi ha avui dia quant a nombre i quant a qualitat de les places penitenciàries a Catalunya.

I respecte al tema dels funcionaris, i també per no excedir-me més en el temps, em limito a assenyalar que sabem que

serà possible, i ens n'estem preocupant ja, d'obtenir el nombre suficient d'ells, d'establir una estabilitat de les plantilles i de donar-los la seva acurada professionalització per mitjà d'un sistema d'incentius i de beques que tímidament ja hem assajat, fins i tot abans també, per tant, d'assumir aquestes competències, i també per mitjà que la mateixa Generalitat de Catalunya realitzi els processos de selecció i de formació.

Acabo, doncs, dient que, conjugant totes aquestes actuacions i en un període de temps prudencial, esperem superar aquella situació crítica a què ens hem referit al principi i fer que els nostres serveis penitenciaris, que els nostres establiments siguin dignes i propiciïn aquesta rehabilitació social dels reclusos, que és la màxima ambició, la meta final de la nostra política.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: És que el senyor Diputat interpellant desitja intervenir? *(Pausa.)* D'acord. Acabat aquest punt de l'ordre del dia, interrompem la sessió per continuar-la a la tarda a les cinc hores.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues i deu minuts del migdia.)

La sessió es reprèn a un quart i quatre minuts de sis de la tarda. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Sr. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç i Turisme i de Justícia.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció de la delinqüència juvenil i protecció i tutela de menors

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Som ara al punt 17 de l'ordre del dia: Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció de la delinqüència juvenil i protecció i tutela de menors, que formularà, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Alfred Albiol.

El senyor Albiol té la paraula.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, a partir del moment en què es feren efectius els traspassos de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de protecció de menors, aprovats pel Reial Decret del 5 de juny de 1981, s'obria la possibilitat d'organitzar a Catalunya un sistema d'atenció al menor, que correspongués a les exigències dels temps actuals i oferir una alternativa al sistema tradicional en el tractament de la protecció i tutela de menors.

D'aleshores ençà, he pogut conèixer la política general del Departament de Justícia en aquesta matèria mitjançant les sessions informatives dels Consellers Honorable senyor Gispert i Honorable senyor Bassols, en les Comissions de Drets Humans i de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquesta Cambra, i de les respostes a algunes de les preguntes o inter-

pellacions formulades en el transcurs d'aquesta legislatura. També, d'altra banda, sóc coneixedor, a través de la publicació de la seva memòria, d'accions concretes realitzades per la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, de les quals oportunament se n'han fet ressó els mitjans de comunicació, que denoten una important avançada en el tractament dels menors amb problemes de conducta.

Però és prou notori que deu quedar molt per fer, si ens fixem en el fenomen de la delinqüència juvenil, que dissortadament sembla ser que no disminueix i que a vegades presenta característiques veritablement alarmants. I, tanmateix, no són pocs els infants que pateixen carències greus d'indole familiar i social amb conculcació dels seus drets més fonamentals, les quals poden generar en l'adolescència comportaments dissocials.

D'altra part, entenc que tota aquesta problemàtica dels menors necessita una especial atenció, que no pot quedar només en mans del Departament de Justícia, ja que diversos ens públics intervenen en la protecció social a la infància. I d'algun manera cal, també, fer partícip tota la societat de la resolució dels problemes que en bona mesura la mateixa societat genera.

Què pensa fer, doncs, el Govern de la Generalitat per coordinar els òrgans que s'ocupen dels infants i els diferents recursos de la comunitat per a una tasca més eficient en el camp de la prevenció? Em consta que s'han remodelat a fons alguns centres de menors, tant en els seus equipaments com pel que fa als equips educatius, de cara a una millor qualitat de vida en aquests centres, sense oblidar la reforma pedagògica que vagi en profit dels menors. Però ignoro si el Departament de Justícia considera culminada aquesta tasca, o bé si encara cal complementar-la.

Quin és l'índex d'ocupació d'aquests centres? Farien falta més centres si les places avui existents resulten insuficients? Pensa construir-ne de nous? De tota manera, no crec que la solució de la problemàtica dels menors marginats hagi de passar necessàriament per la institucionalització de l'infant o del jove en un centre. S'ha pensat, però, a potenciar altres alternatives, com poden ser la col·locació en família, el tractament en llibertat, etcètera?

Tot això són preguntes que em faig i que formulo per tal de conèixer com es pensa solucionar o, almenys, remeiar de la manera més eficaç possible tants i tants casos de menors en situació de risc o amb problemes de conducta, que necessiten d'una especial atenció dels poders públics que tenen al seu càrrec la defensa dels drets a l'infant i la prevenció de la delinqüència.

De tots és sabut que la legislació vigent té una concepció de la protecció de la infantesa basada en criteris d'absoluta beneficència, i en aquest sentit, precisament, la legislació estatal —concretament el Decret del 2 de juliol de l'any 1948, pel qual s'aprova el text refós sobre protecció de menors— es troba dominada per criteris paternalistes i moralitzants, propis de l'època en què es va promulgar, patint, al mateix temps, nombroses llacunes i contradiccions, ensems amb una regulació de l'estructura administrativa, que fàcilment podríem qualificar d'obsoleta.

Amb aquest motiu, es pensen estudiar pel Departament de Justícia les reformes legislatives necessàries, proposant, si s'es-

cau, els projectes legislatius que estimin pertinents?

En fi, donada l'especificitat de tota aquesta temàtica i l'escassa bibliografia existent sobre ella, crec que es fa necessari impulsar els estudis relatius a la protecció de menors, així com la seva divulgació, fomentant, al mateix temps, l'acció social a favor dels menors en totes les seves manifestacions.

Ignoro si, en aquest sentit, el Departament de Justícia té prevista alguna acció concreta en un futur pròxim.

És per tot això, que atès l'interès que envolta tota aquesta problemàtica, passo a formular la present interpellació, a fi de conèixer quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en matèria de prevenció de la delinqüència juvenil i protecció i tutela de menors.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, passo directament a contestar la pregunta que enclou aquesta interpellació, no fos cas que em passés com aquest matí, que, per estendre'm en excés en els prolegòmens, m'ha faltat després temps per desenvolupar el tema principal. Potser ha estat bo que fos així perquè, almenys per una vegada, hem pogut parlar de presons sense haver de tocar el tema de la Roca.

Bé; es demana quin és, quins són, els propòsits de capteniment del Consell Executiu en política de prevenció de la delinqüència juvenil i de protecció i tutela de menors. Aquesta política, el Consell Executiu la té atribuïda al Departament de Justícia substancialment, encara que amb estreta connexió amb àrees molt properes: amb el Departament de Sanitat, amb la Direcció General de Serveis Socials i amb altres organismes, com la Direcció General de Joventut i la Direcció General d'Esport.

I el Departament de Justícia ha estat inspirant-se, ha estat informant fins ara la seva política —i pensa prosseguir en aquesta tònica— en els principis que conté la Resolució d'aquest Parlament de Catalunya, del 10 de desembre de 1981, proclamant els drets de la infància, i també en la Moció aprovada també per aquesta Cambra el dia 30 de juny de 1982, recomanant un règim de desinstitucionalització dels infants i la convenient coordinació de l'actuació del Departament, del Consell Executiu, essencialment amb els ajuntaments i els ens locals.

Aquests dos grans pilars, aquesta Resolució del Parlament i aquesta Moció, que va comportar la confecció d'un pla d'actuació de coordinació amb diputacions i ajuntaments, que va ser presentat, va ser introduït a la Cambra al març del 83, constitueixen els dos grans pilars en què s'ha basat la política del Departament en matèria de menors, que considerem plenament vigents, plenament actuals i en la qual pensem seguir inspirant-nos, que creiem que ha de seguir informant la nostra política en aquesta esfera.

I dintre d'aquestes grans directrius, d'aquests principis informadors, perseguim, d'una manera més concreta, els següents objectius i en exposar-los d'una manera esquemàtica —perquè és molt difícil també, en l'espai de temps de la resposta a una interpellació, exposar tota una política sobre un tema tan important i delicat com el dels menors— quedaran contestades la majoria de preguntes que ha formulat el senyor Diputat

interpellant. El primer que jo assenyalaria és l'execució. El primer objectiu, i per tant el primer punt del nostre programa, és l'execució, el desenvolupament d'aquest pla de coordinació amb diputacions i ajuntaments. I això s'està realitzant i es continuarà en el futur, a base d'estudis, de contactes constants, mixtos, del funcionament d'una comissió paritària en què hi ha representació de la Generalitat de Catalunya, dels organismes, dels Departaments més versats en el tema de la infància i de les diputacions i dels ajuntaments de la Federació i de l'Associació, s'ha traduït en un conjunt de subvencions i ajudes als ajuntaments necessitats d'elles per promoure aquesta política en favor dels nens, i també en la signatura d'una sèrie de convenis relatius a accions puntuals, a accions concretes amb els ajuntaments.

Entre aquests convenis, perquè ja és molt més ambiciós i ja assenyala una actuació prolongada, hem de destacar el que es va signar recentment amb la Diputació de Girona, d'una part, i, d'altra part, amb la Generalitat de Catalunya, representada pel Departament de Sanitat i el Departament de Justícia, i que preveu una acció de política en favor dels menors i, concretament, de la prevenció de la delinqüència infantil i juvenil en els municipis de Blanes, Olot i Figueres que, per ser els de major demografia, són també els més conflictius, i que comprèn també la participació dels ajuntaments d'aquestes ciutats.

Aquest conveni, en què tenim posades esperances, servirà possiblement de model per a la signatura d'un altre de semblant amb la Diputació de Tarragona, en què ja s'està treballant —i esperem que després sigui traslladat, també, semblantment, a Lleida. I, a Tarragona, s'hi preveu, de moment, l'actuació en els municipis més importants, també, de la província: Tortosa, Reus i Valls.

Un altre punt important de la nostra política, sempre subjecte a aquells principis ordenadors a què m'he referit al principi, és, precisament, el de la desinstitucionalització en el tractament dels menors, partint de la base que el seu internament en els centres corresponents és l'últim recurs. I, en aquest sentit, la nostra política s'adreça a la potenciació de la figura del delegat d'assistència al menor, que el vigila, l'ajuda i li dona suport en el seu propi ambient.

Recentment —la premsa se n'ha fet ressò— hem seleccionat i contractat 30 delegats d'assistència més que, units als 22 que ja teníem, donen un total de 52, xifra insuficient encara, notablement insuficient, però que ja és operativa i que ja està actuant, i que, a més a més, permet que un grup, un sector d'aquests delegats siguin —i en això estem en aquest moment— especialitzats d'una manera més concreta en la tasca de prevenció, concretament de detectació dels focus de propagació de la droga i també contra la mendicitat i l'explotació de la mendicitat infantil.

Això, aquests criteris de desinstitucionalització no permeten, de tota manera, abolir la política de centres d'internament o de semiinternament, i, per tant, hem de prosseguir-la i l'estem prosseguint. Si bé en aquest punt tendim —i assenyalarem com a norma a seguir— a l'especialització dels centres, concretament hem creat els centres d'observació i d'acolliment: el primer serveix per al diagnòstic i proposta de les mesures a aplicar, de les mesures de correcció a aplicar pels tribunals tutelars de menors, i el d'acolliment, per a la primera atenció als infants

abandonats, fugits de casa, maltractats, etcètera.

Molt recentment —ho dono perquè són realitzacions molt recents— s'ha inaugurat un centre de la primera d'aquestes classes, el Centre d'Observació a Barcelona, al carrer del Císter, per a noies, i un centre mixt d'acolliment al carrer Roger de Flor.

I, en aquest programa de construcció de nous centres, assenyalarem com a molt important la construcció d'un centre per a nens molt difícils, del qual tenim el projecte ja ultimats, que es construirà a Palau de Plegamans, i confiem que hi collocarem la primera pedra el mes que ve. Aquest centre ha estat fruit d'una profunda reflexió sobre el tema, s'han demanat els informes necessaris i s'ha vist que, realment, era indispensable si volíem seguir la política adequada i moderna en aquests moments.

Tot això, tot aquest creixement de la nostra Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, amb l'augment de personal consegüent, ens ha fet veure la necessitat d'estudiar profundament els mètodes més moderns, els que van sortint cada dia, en matèria de tractament de la delinqüència dels menors, i també la necessitat de mantenir format i al dia el nostre personal. I, com a conseqüència d'això, i amb aquesta preocupació per l'estudi, per la investigació i la formació, hem creat un centre amb aquesta finalitat —Centre d'Estudi i Formació—, que va ser creat per decret del Consell Executiu de 6 de desembre del 83, a proposta del Departament de Justícia, i que està ja funcionant al carrer Girona 133, d'una manera encara incipient, però que és el germen del que creiem que pot ser a la llarga un institut d'investigació i de formació molt important i al qual pensem dedicar els esforços necessaris per a la seva convenient expansió.

I, a l'últim —i contesto una de les últimes preguntes que contenia la interpellació—, és ben cert, com s'assenyalava en l'exposició d'aquesta, que la legislació estatal, però que regeix a Catalunya en matèria de menors, i que està continguda, bàsicament, en les disposicions de l'any 1948, és anacrònica i està totalment desfasada, i estableix unes estructures administratives absolutament inoperants.

Conscients d'això, des del Departament de Justícia hem preparat un avantprojecte sobre llei d'institucions públiques de menors, a l'empara de l'article 9.28 del nostre Estatut d'Autonomia, que ens dona competències exclusives en aquesta matèria. Malauradament, aquest avantprojecte toca un tema evidentment delicat i que ha requerit el dictamen i la intervenció d'estudiosos, de persones, per tant, estranyes al Departament i a la política en si mateixa; no ha pogut ultimar-se a temps de ser presentat abans de l'expiració d'aquesta legislatura, però el treball està fet. Creiem que és bo, que és encertat; està fet i esperem que serà útil en l'avenir.

I crec que, amb això, i per no excedir-me en el temps, he donat a la Cambra una última i suficient informació —encara que hagi estat en forma una mica de llambregada, però dintre dels límits, per tant, que requereix una interpellació— de la tasca que en el si del Departament de Justícia i, per tant, del Consell Executiu, realitza la nostra Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, que m'atreveixo a qualificar de tan callada com eficaç.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Albiol desitja parlar per al torn de rèplica?

El Sr. ALBIOL (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Les preguntes que es contenen dintre la interpellació entenc que han estat a bastament contestades i, per tant, no utilitzaré la rèplica.

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a les estacions esportives d'hivern

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la següent interpellació, que és la que formularà al Consell Executiu, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Jordi Martínez i Planas, sobre la política relativa a les estacions esportives d'hivern. El senyor Martínez Planas té la paraula.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les estacions esportives d'hivern a Catalunya constitueixen, alhora, una oferta turística i esportiva molt important per al nostre país.

A Catalunya, a la Molina, concretament, s'instal·la fa més de cinquanta anys el primer transport mecànic per facilitar la pràctica de l'esquí alpí. Després d'aquell tímid inici, avui el Pirineu català acull deu estacions d'esquí alpí, amb 1.200 hectàrees esquiables, 164 pistes amb una capacitat aproximada de 50.000 esquiadors/hora, a més de dues estacions d'esquí nòrdic —esport aquest, encara, no molt desenvolupat al nostre país.

D'altra banda, en relació amb el total de l'oferta de turisme de neu a Espanya, la de Catalunya té una certa importància, ja que significa més d'una tercera part d'aquella, encara que estem molt per sota de la infraestructura i capacitat d'altres països europeus.

En segon lloc, direm que les comarques on són ubicades les estacions d'esquí són les més deprimides i pateixen una notable regressió demogràfica que palesa una situació econòmica deficient.

És allisonador, per a nosaltres, constatar la relació que hi ha entre el desenvolupament dels serveis turístics i la no regressió demogràfica. Com a exemples, podríem citar els casos de la Cerdanya o de la Vall d'Aran. Podem afirmar, per tant, que el turisme ha estat capaç de provocar un canvi positiu, assolint una fixació de la població a les comarques d'origen. Aquest creixement de les estacions d'esquí no ha afavorit només les zones d'implantació, sinó també la mateixa població de Catalunya, ja que l'esport d'hivern no és exclusiu avui d'uns segments privilegiats de la població. Es constata, a més, l'augment considerable de debutants d'aquest esport, que fa preveure una creixent demanda dels serveis per la nostra població.

Malauradament, però, les nostres estacions d'esquí pateixen uns dèficits d'estructura —i en alguns casos també de gestió— que han generat una crisi per a tots manifesta —podríem recordar la setmana abans del 25 de desembre de l'any 83, per exemple—, fins a fer perillar el seu normal funcionament. Aquesta situació, ja de per si prou perillosa, s'ha agreujat en els darrers anys per la manca d'un element fonamental i que per nosaltres és incontrolable: la neu. Malgrat tot això, hem de reconèixer l'esforç del Consell Executiu en els dos darrers anys

perquè totes i cada una de les estacions del nostre país poguessin obrir les seves instal·lacions als afeccionats cada any.

Tots aquests plantejaments ens porten a pensar que es requereix una política global del Govern del nostre país per superar la difícil situació actual. Una política que, com exposava l'Honorable Conseller en el Consell Català de Turisme, no pot mirar parcialment ni sectorialment alguns problemes; no és una política de subvencions esporàdiques, ni l'assumpció per l'Administració d'alguna d'elles el que donarà un contingut a l'esport d'hivern a Catalunya i que potenciarà, d'altra banda, la muntanya com a atractiu turístic propi.

En aquest sentit, creiem que s'han de tenir en compte alguns elements a l'hora d'elaborar la política turística de neu. Tal com dèiem abans, la creixent demanda d'aquests serveis fa cada vegada més exigent, i les condicions que han de tenir els indrets on es practiqui aquest esport han de ser cada vegada millorades.

D'altra banda, ens trobem una competitivitat de les estacions properes a Catalunya; m'estic referint, evidentment, a les de Catalunya Nord, Andorra i Pirineu aragonès que, desgraciadament, estan generant un corrent cap a aquelles estacions d'esquí, i que comporta no solament una pèrdua econòmica per al nostre país, sinó una absència de serveis que els nostres conciutadans demanen.

També hem de tenir present la necessitat en les comarques pirinenques d'un desenvolupament econòmic que permeti als residents disposar dels mitjans necessaris que els facin arrelar en els llocs d'origen, evitant, per tant, el despoblament que tenen avui algunes de les nostres comarques d'alta muntanya.

Per acabar, direm que la política d'esports d'hivern i de muntanya ha de tenir molt present —creiem— l'equilibri, tant ecològic com en els altres sectors econòmics: agricultura, ramaderia i comerç, etcètera, evitant la degradació que faria variar substancialment la vida pròpia d'aquestes comarques.

És per totes aquestes raons, i donada la importància que té aquest tema per al nostre Grup parlamentari, que hem presentat aquesta interpellació sobre les estacions esportives d'hivern del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Comerç i Turisme.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME (Francesc Sanuy): Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Consell Executiu ha estat sempre particularment sensible als temes del turisme de neu o de muntanya o d'hivern, i això perquè tres han estat els objectius bàsics de la seva política. El primer, millorar les condicions de vida dels habitants de la muntanya; el segon, oferir a les comarques interiors unes alternatives econòmiques que evitessin la necessitat del despoblament, i, finalment, una recerca del reequilibri territorial, oferint les zones del Pirineu com a àrees de lleure per a les grans concentracions demogràfiques de les zones urbanes.

És per això que, responent a aquesta preocupació, als inicis de la legislatura el Departament de Política Territorial i Obres Públiques va dur a terme l'estudi anomenat «Pla d'ordenació de les estacions de muntanya al Pirineu català». Aquest estudi ha estat una eina valuosa per a l'Administració i ens ha permès

d'intentar d'aplicar una política molt més racional pel que fa a les estacions d'hivern al nostre país.

L'estudi ha posat, evidentment, en relleu la importància dels recursos de la neu però també, al mateix temps, la limitació dels nostres dominis esquiables i unes especials característiques d'innovació al Pirineu català. És cert que l'aprofitament fet fins ara és reduït i que resten encara capacitats enormes per ser posades en explotació, però també és cert que les realitzacions que s'han portat a terme no sempre han estat precedides d'estudis fonamentats en les condicions climàtiques i en les característiques més adequades de les instal·lacions.

Catalunya té, per tant, neu, però no la té sempre amb la qualitat i l'abundància que caldria. És per aquestes característiques, especialment fortes a la vessant mediterrània i també per tres anys continuats de climatologia negativa que al començament de la campanya 83 moltes de les nostres estacions d'esquí es van trobar en una situació econòmica i financerà particularment delicada.

Aquesta situació venia agreujada per una estructura financera d'origen deficient i accentuada per un cost del diner que havia arribat a uns tipus molt elevats. D'altra banda, és evident que la crisi econòmica havia reduït l'increment de la clientela, i per tots aquests factors moltes de les estacions d'hivern no podien fer les inversions necessàries en matèria de manteniment i no permetien obrir per a la campanya actual en condicions de seguretat mínimament acceptables.

Plantejat, doncs, el tema en aquests termes ens trobàvem davant la impossibilitat d'obrir moltes de les estacions d'esquí, i el Consell Executiu es va marcar com a objectiu de fer possible la realització d'aquestes inversions i de fer possible que obrissin totes les estacions. És per això que es va convocar el concurs de subvencions 443/83, del 27 d'octubre, de tal manera que els equipaments mecànics i els mecanismes de seguretat estiguessin en condicions de ser aprovats per la Direcció General de Transports.

Els criteris per a la distribució d'aquests fons havien de ser basats en el funcionament de l'estació, els efectes que podia tenir damunt l'economia comarcal, el manteniment i la creació dels llocs de treball i l'esforç d'inversió que fes la mateixa empresa. Sobre la base d'aquest decret es van atorgar subvencions a deu estacions, per un import total de 28.660.000 pessetes, i, quantitativament els més importants van correspondre a les estacions de Llessui, de Superespot, la Tuca, la Molina i Vallter. Voldria fer ressaltar que en el cas de Llessui i de Superespot aquest ajut va ser fer, en conjunt, amb la Diputació de Lleida.

Malgrat tot, en el cas de la Molina, que és potser la segona en importància i la més antiga de les estacions d'esquí de Catalunya, per fer possible l'obertura va ser indispensable d'adquirir l'estació a través de l'empresa pública de la Generalitat Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents.

Bé, això ha estat, doncs, una actuació d'urgència per fer front a les dificultats de la campanya d'enguany, però s'han iniciat altres línies d'actuació que segurament tenen incidència a mig termini. Per exemple, promoure l'assegurança de neu entre les nostres estacions i recercar els objectius, que, en definitiva, haurien de consistir a ordenar el creixement de l'oferta, a fomentar la utilització de les estacions al llarg de tota l'any i no només com a turisme de neu, adequar les instal·lacions a les competicions esportives i a la pràctica dels debutants, consoli-

dar les existents, afavorir la concentració geogràfica, tendir a una gestió integrada i, sobretot, lligar els interessos públics i privats de les comarques en les explotacions.

En resum, i en l'última anàlisi, el que es pretén és, com dèiem al començament, millorar les condicions de vida dels habitants de muntanya, oferir alternatives econòmiques en el seu mateix entorn i ajudar al reequilibri territorial de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martínez Planas no desitja intervenir en el torn de rèplica.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la candidatura de Barcelona per als Jocs Olímpics del 1992

Passem, doncs, a la següent interpel·lació, que és la que formularà al Consell Executiu, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Ricard Masó, sobre la candidatura de Barcelona per als Jocs Olímpics del 1992.

El senyor Masó té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest últim temps cada vegada sembla molt més versemblant que la proposta de candidatura de la ciutat de Barcelona per ser organitzadora dels Jocs Olímpics del 92 pugui convertir-se en una realitat. L'acceptació d'aquesta candidatura i la proclamació de Barcelona com a organitzador oficial suposarien una fita molt important, amb unes repercussions que ultrapassarien la mateixa ciutat i que, ben segur, podem considerar que es farien sentir arreu de Catalunya. Perquè, senyores i senyors Diputats, els moviments de persones, econòmic i d'altres menes que uns jocs olímpics originen, si són programats i tractats amb bons criteris, amb criteris intel·ligents, ens poden representar a Catalunya l'activació dels sectors econòmics que tindran relació amb els muntatges d'infraestructura i de tota l'organització; l'ocasió de plantejar solucions urbanístiques en punts del territori que, afectats per les instal·lacions i per les competicions diverses, hauran de ser en aquesta qüestió especialment tractats i cuidats; l'ocasió de tenir a Catalunya una xarxa de noves instal·lacions esportives que es sumaran a l'intens programa de construccions que ja es desenvolupa actualment i que forçosament han d'afavorir el foment intens de l'esport de base, i, no cal dir-ho, ens pot representar un prestigi si som capaços —que podem ser-ho— de demostrar que som un país que sap fer les coses ben acabades i ben fetes.

Per tant, en una acció tan important com uns jocs olímpics, que poden aportar repercussions beneficioses per a tot Catalunya, és important que el Govern de la Generalitat hi col·labori, hi actuï com a impulsor, tant per aconseguir la proclamació de la ciutat de Barcelona com a organitzadora, com perquè, en el cas de sortir-ne proclamada, es porti a terme tot allò que faci falta per a l'èxit dels Jocs Olímpics i en benefici del poble català.

En aquest sentit, és important saber quina és la participació de la Generalitat de Catalunya en les accions perquè la seu dels Jocs Olímpics del 92 sigui a la ciutat de Barcelona; amb quins criteris han de ser programats, o millor dit, amb quins objectius, per tal d'aconseguir millores i avantatges pel que fa al poble de Catalunya; què caldrà fer perquè les possibilitats en les comunicacions i en el transport s'adaptin a les exigències

d'uns jocs olímpics. Tenint en compte la importància per a tot Catalunya del nostre litoral, cal preveure que el moviment que poden generar uns jocs olímpics no suposi, en cap cas ni en cap punt, la seva degradació, sinó, en tot cas, la seva cura o la seva recuperació; com també serà indispensable poder oferir la imatge d'un país ambientalment sa, on els rius no siguin clavegueres i l'aire es pugui respirar pertot arreu.

Aquests i molts d'altres són aspectes que al seu moment caldrà tenir en compte, però davant la perspectiva que Barcelona sigui seu dels Jocs Olímpics del 92 i que ja es valora com a molt probable, ara, ja ara, cal començar a preveure les futures actuacions, i, per això, el nostre Grup formula la interpellació, que vostès ja coneixen, al Consell Executiu i demana quins són els propòsits del capteniment del Consell Executiu pel que fa a la candidatura de la ciutat de Barcelona per organitzar els Jocs Olímpics del 1992.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Miquel Coll i Alentorn): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, Barcelona pretén organitzar els Jocs Olímpics del 1992 i cal reconèixer que té moltes possibilitats d'aconseguir-ho, perquè es donen una sèrie de factors favorables.

No ha organitzat mai uns jocs olímpics, encara que ha demostrat amb escreix la seva voluntat olímpica, en haver-ho demanat en altres ocasions.

Té un historial esportiu important; té una infraestructura important d'instal·lacions i d'equipaments i el 1992 tindrà totes les necessàries per organitzar uns jocs, encara que aquests no s'arribessin a concedir; coincideix la celebració amb el cinc-cents aniversari del descobriment d'Amèrica, però, sobretot, el factor més important resideix en la voluntat d'aconseguir-ho. En aquest objectiu ha de participar tot el poble de Catalunya i també la resta de l'Estat espanyol.

Aquesta voluntat s'ha vist reflectida des d'un principi en una actuació conjunta de l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya a través de la Direcció General de l'Esport que mantenen, a parts iguals, l'oficina per a la candidatura dels Jocs Olímpics de 1992 i que estan representats, també a parts iguals, en el seu consell rector, a més d'una representació de la Diputació, delegació del Govern, Comitè Olímpic Espanyol i Corporació Metropolitana. Recordem que, per part de la Generalitat, a més de la Direcció General de l'Esport, hi estan representats els Departaments de Política Territorial i Obres Públiques, Comerç i Turisme i Governació.

Encara que els estatuts del Comitè Olímpic Internacional diuen textualment que «l'honor d'organitzar els Jocs Olímpics es confia a una ciutat», en els mateixos estatuts es diu també que «la ciutat elegida pot compartir el seu privilegi amb altres ciutats o llocs del seu propi país, si compta amb l'aprovació del Comitè Olímpic Internacional». Vistes aquesta possibilitat i les característiques esportives del nostre país, cal que participin en els Jocs Olímpics del 92 tots aquells pobles i ciutats de Catalunya que han demostrat al llarg de molts anys la seva capacitat d'organització i gestió d'activitats i manifestacions esportives al més alt nivell, perquè tinguin l'oportunitat de viure aquesta

magna manifestació esportiva.

La Generalitat de Catalunya, a través dels òrgans corresponents, vetllarà perquè aquesta participació sigui una realitat. Cal dir, per tant, que la posició del Consell Executiu és de recolçament a la candidatura de Barcelona als Jocs Olímpics de 1992, amb el desig que es descentralitzi al màxim l'execució dels jocs dins el que permeti una bona organització, que el plantejament econòmic no representi una càrrega per al nostre poble, ans al contrari, serveixi de factor de relançament econòmic, i que tota la inversió es faci amb un criteri utilitari i d'ús posterior. Amb altres paraules, que es facin aquelles mateixes coses que es farien encara que no hi hagués jocs olímpics, però es facin en un termini més curt.

Els Jocs Olímpics de 1992 hauran de servir a arreu de Catalunya de motivació per dotar el país d'infraestructura esportiva i apujar el nivell del nostre esport fins a les cotes dels països més desenvolupats, desig que fem extensiu a la resta de l'Estat espanyol. L'olimpisme i el que representa l'organització d'uns jocs olímpics és l'esdeveniment més important que es produeix en l'era moderna, ja que el moviment olímpic aplega la més gran quantitat de països, de participants i d'espectadors que qualsevol altra organització i esdeveniment internacional.

Per a Catalunya totes aquestes consideracions tan importants no tindrien cap sentit si aquest esperit de participació i superació que significa el moviment olímpic no arribés a tots els ciutadans i fos el veritable catalitzador d'una àmplia promoció de l'esport, tant a nivell del practicant, com de comprensió del que significa en la nostra societat el fenomen esportiu.

A part de l'aspecte més directament lligat a l'esport, la celebració dels Jocs Olímpics a Barcelona ha d'estar sostinguda per la prestació d'uns serveis que comporten actuacions urbanístiques i infraestructurals complementàries a les existents i que, en part, estan en execució i d'altres haurien d'enllestir-se abans del 1992.

Tot plegat representa un imponent esforç econòmic que exigeix la ferma voluntat sense fissures de totes les institucions i forces polítiques de Catalunya i gran pragmatisme en la selecció i planificació temporal de les inversions. Al Consell Executiu correspondria una part important de mesures infraestructurals, que només amb el suport del Parlament podrà assolir per tal com representa avançar el programa temporal d'actuacions. En grans línies, el paper de la Generalitat en la celebració dels Jocs Olímpics ha d'ésser emmarcat en les següents actuacions.

Transports. Primer: promoure l'adequació del transport aeri a les necessitats de la celebració dels Jocs Olímpics, que exigeixen una decidida actuació infraestructural aeroportuària.

Segon: millora de la xarxa viària arterial metropolitana i d'altres itineraris de la xarxa catalana per relligar els emplaçaments on hi hagi actuacions olímpiques. Actualment estan programades o en execució actuacions a Via Favència, túnel Turó de la Rovira, cinturó litoral, etcètera.

Per les administracions locals caldrà adequar també gran quantitat de vies urbanes.

Tercer: complement de la xarxa ferroviària metropolitana, compronent infraestructura, superestructura i material mòbil, ressaltant com a actuacions més importants l'acabament de la infraestructura de la línia IV del Metro fins a Mombau, complementant-la amb superestructura i cotxeres; complement de la perllongació de les línies I i IV del Metro, la infraestructura

de les quals és ja acabada; continuació del soterrament dels Ferrocarrils de la Generalitat fins a la plaça d'Espanya, perllongació fins a la plaça de la Universitat, acabant el desviament de la línia de potasses al port, que fa possible el trànsit suburbà soterrat.

Des d'un punt de vista ferroviari de RENFE caldria actuar decididament en la millora dels accessos i serveis ferroviaris de Barcelona i en la supressió o eventual soterrament de la línia de la costa de Barcelona, condició indispensable per fer possible la vila olímpica prevista al Poblenou.

Parc litoral. La celebració dels Jocs Olímpics pot fer realitat el fet històric d'una nova vessant al litoral de Barcelona, sens dubte l'actuació urbana més important d'ençà del Pla Cerdà. La previsió de la vila olímpica al parc litoral ho avala. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques va desenvolupar un estudi previ d'alternatives sobre la base de les quals ha redactat un pla especial d'infraestructura de les platges de llevant de Barcelona i ha concretat ja el projecte d'obres marítimes. Cal, per fer-lo realitat, completar les obres marítimes de defensa, creació de platges, eliminar la via del tren, complementar el cinturó litoral, fer l'enllaç amb la trama del Poblenou i urbanitzar la futura vila olímpica.

Altres actuacions. Existeixen altres actuacions urbanístiques lligades amb la situació dels camps de joc, que, en alguns casos, hauran de modificar el planejament general, en la tramitació de les quals l'Executiu de la Generalitat posarà el màxim d'interès a agilitzar. S'hauria de fer una actuació, encara no definida, per a la celebració de regates de vela que exigirà actuacions urbanístiques per a la vila nàutica olímpica, i portuàries de condicionament d'un port o de construcció d'un port nou.

Actualment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques està ja treballant en estudis d'alternatives al llarg de la costa. Naturalment, el sanejament de les aigües litorals i de l'aire són actuacions que han de quedar enllestides el 1992, i moltes altres difícils de detallar en aquest moment, però que exigeixen empenta decidida des d'ara, recursos i col·laboració institucional, de la qual l'Executiu n'és conscient, i, dins de les seves possibilitats, no ha de deixar de donar.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat interpellant desitja fer el seu torn de rèplica?

El Sr. MASÓ: Gràcies, senyor President. Només per agrair a l'Honorable senyor Conseller la resposta que ha donat a aquesta interpellació, i amb l'esperança i la seguretat que, si es confirma la seu a Barcelona dels Jocs Olímpics del 92, l'actuació del Govern de la Generalitat serà decisiva per al fruit positiu d'aquests Jocs de cara al poble de Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

El Sr. PRESIDENT: La següent interpellació és la que formularà al Consell Executiu el Diputat del Grup de Convergència i Unió, senyor Ramon Camp, sobre la política de joventut. El senyor Camp té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, no és la primera vegada que un tema com aquest es planteja en forma d'interpellació en aquesta Cambra, però sí que serà la primera vegada que es plantegi de

forma positiva, des de l'òptica d'un Diputat que dona suport al Govern.

El que crec que és important és clarificar d'entrada el que s'entén per competència exclusiva en matèria de joventut que l'article 9.26 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat. I això és important perquè moltes vegades ens trobem —m'hi trobo jo, m'hi he trobat més d'una vegada—, potser no tant en aquesta Cambra, però sí escoltant diferents portaveus d'altres opcions polítiques, que fan un raonament que entenc totalment fals i confusionari, i, en certa manera fins i tot demagògic, que és el d'entendre que si l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de joventut, tots aquells temes que afecten la gent jove de casa nostra són competència exclusiva, ha de donar resposta, el Govern de la Generalitat, d'aquests temes. És una relació fàcil, que pot portar a confusionismes, que jo qualifico de demagògica, perquè realment el que vol fer és distreure l'atenció i les responsabilitats que els diferents nivells de l'Administració tenen, en aquest cas concret, en la matèria de joventut.

Algú, seriosament, em podrà dir que entendre que aquesta competència exclusiva en matèria de joventut vol dir que el Govern de la Generalitat ha d'actuar en els diferents àmbits relacionats amb la matèria de manera exclusiva? Si això fos així, jo seria el primer a apuntar-me a aquesta idea, però és cert —i així, doncs, ho hem d'interpretar— que el que passa és que les diferents actuacions del Govern es fan en funció d'aplicacions de competències concretes, i, per exemple, una actuació en matèria de treball no es fa en funció de la competència exclusiva en matèria de joventut, sinó que es fa en funció de la competència d'execució de la política laboral, concretament de la matèria de treball.

Hi ha un altre concepte també que ens ajuda a valorar què s'entén concretament per competència exclusiva en matèria de joventut, que és el que s'ha traspassat pel Govern central. Analitzant realment el que s'ha traspassat, veurem que tots els serveis transferits fan referència a la política de lleure i al foment de l'associacionisme juvenil. És, per tant, que la voluntat del legislador, en principi, s'interpreta que la competència exclusiva només fa referència a aquests dos aspectes: associacionisme juvenil, política de lleure.

De fet, altres administracions, com el cas de l'Administració central, quan intenten institucionalitzar un òrgan de govern que es preocupi d'aquests temes, ho fan a través —concretament l'Administració central— de la Direcció General de Joventut, adscrita al Ministeri de Cultura. Això ja demostra una concepció estreta del que s'entén per política de joventut. Però, evidentment, no hauria estat correcte que el Govern de la Generalitat hagués quedat tancat i s'hagués reduït la seva actuació en matèria de joventut exclusivament en aquest concepte d'exercir la seva competència en matèria de joventut, sinó d'aplicar i exercir les diferents competències en tota la seva extensió. Per exemple, el Govern de la Generalitat ha actuat en la lluita contra l'atur juvenil, en l'elaboració i control dels plans d'ocupació juvenil, i això no ho ha fet —ho repeteixo— en funció de la competència exclusiva que atorga l'article 9.26 de l'Estatut, sinó en funció de la competència executiva en matèria de treball de l'article 11.2. I el mateix podríem dir respecte a les actuacions en matèria d'ensenyament, de

sanitat, de cultura, de protecció i tutela de menors. Ja que parlem d'actuacions contra l'atur juvenil, val a dir que, mentre que en el marc estatal res no s'ha fet, mentre que des del punt de vista del Govern de l'Estat res no s'ha fet encara davant d'aquest tema, i ni tan sols s'han analitzat les causes i la seva possible evolució, malgrat la competència exclusiva en política laboral que té l'Estat, és cert que a Catalunya la Generalitat ja fa més de dos anys estudia l'evolució no tan sols de l'atur juvenil, sinó també de l'ocupació juvenil, aplicant diverses alternatives de promoció de l'ocupació, com són els plans d'ocupació juvenil; tot això malgrat que només es compta amb les competències d'execució en matèria de treball, i, encara, disminuïdes aquestes competències perquè no es disposa de les oficines de l'INEM, no traspassades encara pel Govern socialista. Evidentment, això no ho esmento amb l'ànim de molestar ningú, sinó tan sols a tall de recordar allò dels incompliments.

La política de joventut del Govern de la Generalitat no s'ha limitat a la política de lleure, sinó que s'ha desenvolupat en una política global de joventut, conseqüent amb l'especificitat i la globalitat que el fet juvenil representa. La col·laboració amb els ajuntaments s'ha fet en tot moment mitjançant convenis, mitjançant subvencions, i, per tant, no té sentit una política de joventut que no assoleixi el fet que els joves siguin protagonistes actius de llur vida i que facin sentir institucionalment la seva veu, i això s'ha aconseguit tant des del pla institucional com des del món associatiu juvenil. La potenciació de l'associacionisme juvenil ha estat sempre present en les actuacions en matèria de joventut i sempre responen al principi que l'Administració pública no és la protagonista d'aquest associacionisme, sinó les propostes dels mateixos joves. Per això és tan important destacar la política de subvencions duta a terme pel Govern de la Generalitat amb criteris de rigorositat i amb criteris sempre objectius i ponderats. Podríem trobar altres plantejaments de política de joventut, en aquest sentit, que no són els nostres, i en els quals es prima la idea d'intervencionisme, que jo qualifico de segrest de la societat civil pel que representa de disminució del teixit social, amb una clara voluntat de substitució del protagonisme de les associacions pel de l'Administració pública. El tema afecta la concepció que es té de la vida social, de l'activitat cultural i dels seus protagonistes. Al meu entendre, doncs, aquests no són altres que les persones associades i no l'Administració. La vida social és participativa precisament perquè és plural. Quan l'estructura associativa és, ni que sigui en part, organització de l'Estat, esdevé aparell ideològic i eina d'enquadrament, però difícilment espai associatiu.

La política de joventut que ha dut a terme el Govern de la Generalitat respon a aquesta voluntat de reforçament del món associatiu i, per tant, del teixit social, sense caure en l'error, que sí que han fet altres administracions, d'orientar la seva política buscant exclusivament imatge propagandística mitjançant actuacions merament conjunturals. És, per tant, que en el marc d'aquesta intervenció formulo la interpellació que en els termes que vostès coneixen ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, no és la primera vegada que es pregunta al Consell Executiu sobre quins són els propòsits del seu capteniment en relació amb la política de joventut. És per això que no vull pas repetir el que ja he dit altres vegades en respondre idèntica interpellació. En aquests moments, doncs, potser el més convenient sigui de reflexionar breument sobre aquells propòsits, els ja acomplerts i els futurs, i concretar la reflexió amb algunes dades puntuals. Espero que l'Il·lustre Diputat interpellant considerarà adequat l'enfocament que vaig a donar a la meua contestació.

En el programa de la Direcció General de Joventut llegim: «Assolir el conjunt dels objectius proposats, que tots sentim com a necessitats que demanen resposta immediata, només pot ser possible si no ens obsedim per fer exclusivament una política a curt termini.» Avui dia fer política juvenil demana no deixar-se xuclar per les urgències del moment. Així, doncs, el Consell Executiu ha volgut i vol realitzar una política de joventut a llarg termini, que obri horitzons amb perspectiva de futur, parant atenció a les necessitats del present. Això que ha d'ésser exigència d'una acció política en tot moment, ho és molt més en una etapa inicial, constituent, si em permeteu l'expressió, com ho és la d'aquesta legislatura. D'aquí que s'hagin defugit els èxits fàcils i els cops d'efecte i s'hagi treballat en aspectes i de manera que els fruits obtinguts siguin duradors.

Un segon aspecte que vull ressaltar és que la política de joventut del Consell Executiu no ha volgut ser una política de serveis, sinó una política de servei a la joventut. És a dir, no hem volgut que la Generalitat fos la protagonista, sinó la impulsora; no hem volgut crear i fer coses perquè els joves giresin entorn de les iniciatives de la Direcció General de Joventut, sinó que s'han potenciat i promogut les iniciatives dels mateixos joves. Tenim molt clar el paper de suplència que, a l'hora d'oferir serveis, pertoca a l'Administració. Aquesta opció, políticament pot tenir el perill de no ser brillant, de no oferir una resposta fàcil ni enlluernadora a la pregunta: i vostès, què fan per als joves? Però, com a servei de la Generalitat al país, com a servei de la Generalitat als joves, creiem que és l'opció més vàlida, la que més respecta la realitat associativa juvenil de casa nostra, la que més lliga amb la tradició associativa de Catalunya, la que fa confiança a la iniciativa del cos social del nostre país, la que crea teixit social. Per això, l'acció de potenciació de la multitud de grups, entitats, associacions i moviments juvenils, o que realitzen activitats amb infants i joves, s'ha concretat fonamentalment a subvencionar sis tipus de programes diferents d'aquestes entitats: programes anuals, semestral, d'obres i equipament, d'activitats de formació, d'activitats de vacances i d'activitats específiques i extraordinàries. S'ha passat de concedir 45 milions i mig l'any 1981, a concedir-ne 157 l'any passat, amb un total repartit durant els tres anys de 310 milions de pessetes.

Subvencionar l'adquisició, construcció o millora d'immobles municipals destinats a activitats juvenils. Durant aquests dos darrers anys s'han concedit la totalitat dels diners pressupostats —53.449.895 pessetes—, atenent totes les sol·licituds que s'han rebut —50 en total—, d'acord amb la normativa vigent.

Regular les activitats en la natura de diversos dies de durada

amb infants i joves, s'ha concretat fonamentalment a subvencionar sis tipus de programes diferents d'aquestes entitats: programes anuals, semestrals, d'obres i equipament, d'activitats de formació, d'activitats de vacances i d'activitats específiques i extraordinàries. S'ha passat de concedir 45 milions i mig l'any 1981, a concedir-ne 157 l'any passat, amb un total repartit durant els tres anys de 310 milions de pessetes.

Subvencionar l'adquisició, construcció o millora d'immobles municipals destinats a activitats juvenils. Durant aquests darrers anys s'han concedit la totalitat dels diners pressupostats —53.449.895 pessetes—, atenent totes les sol·licituds que s'han rebut —50 en total—, d'acord amb la normativa vigent.

Regular les activitats en la natura de diversos dies de durada amb infants i joves, vetllant pels aspectes pedagògics de seguretat dels infants i de respecte al medi.

Regular la preparació dels monitors i directores d'activitats de lleure, aprovant els corresponents programes de formació i donant normes per a la creació i el funcionament de les escoles per a educadors en el lleure infantil i juvenil.

La cessió de diversos locals a ajuntaments i a entitats juvenils per a la realització d'activitats per a joves, posant a punt de poder ser consultat el fons documental de la Direcció General de Joventut.

Publicar diversos llibres molt útils per a la realització d'activitats juvenils: *Recordem, Anem segurs de vacances, Lèxic de l'educació en l'esplai, Guia d'Associacions i Serveis de Joventut de Catalunya, Guia de vacances joves, La formació dels educadors en el lleure, Guia per al treball internacional de joventut, Guia d'instal·lacions de joventut*, etcètera.

En aquesta mateixa línia d'una política de serveis, cal inscriure l'actuació destinada a promoure el jovent, és a dir, totes aquelles iniciatives destinades a oferir als joves canals de participació social, infraestructura per a llur esplai i activitats múltiples, ocasió i possibilitat de realitzar actuacions vàlides i no caure en l'aïllament o la marginació. És evident que en aquest camp també hi ha a casa nostra multitud d'institucions que hi treballen. No es tracta de fer-los la competència ni d'envair llur terreny; es tracta de col·laborar perquè hi ha activitats i iniciatives que, per la raó que sigui, ara per ara no són a l'abast o no són realitzades per la iniciativa social, però són importants i necessàries per als joves, i és aquí on s'emmarca l'actuació de la Generalitat.

Així, com a exemples concrets més significatius, podem esmentar la convocatòria i realització de mostres i certàmens per a infants i joves sobre narració i poesia, fotografia, arts plàstiques, cant coral, historieta gràfica i teatre, amb una participació de molts milers de nois i noies. La realització d'activitats de vacances adreçades fonamentalment als joves, és a dir, a aquelles edats en què les entitats i associacions fan menys ofertes als nois i a les noies. Més de 6.000 nois i noies han participat en les 142 activitats —22 l'any 1981, 50 l'any 1982 i 70 l'any 1983— que ha realitzat l'Institut Català de Serveis de la Joventut, consistents en camps de treball —sens dubte l'activitat més concorreguda—, cursets, rutes de muntanya, rutes en bicicleta, activitats nàutiques, etcètera. El condicionament i l'adquisició d'instal·lacions al servei dels joves, amb una inversió de més de 600 milions de pessetes. S'ha passat de tenir 3 albergs de joventut en funcionament l'any 1981 a tenir-ne 10 en

aquests moments, així com 2 albergs residències, 6 terrenys d'acampada, 2 cases de colònies, 2 ludoteques i 39 locals per a joves.

La progressiva posada en funcionament d'un servei d'informació juvenil, relacionat amb altres de tipus privat, municipal, autonòmic i estatal, que forneix informació oral i escrita a través de la tramesa setmanal de 4.000 fulls i a través dels 13 punts d'informació amb què compta actualment en diverses poblacions de Catalunya.

També llegim en el programa de la Direcció General de Joventut: «Cal endegar com més aviat millor una política global que coordini l'acció envers tots i cadascun dels àmbits juvenils. No n'hi ha prou —tot i que és absolutament urgent i necessària— amb una política de l'esplai, l'esport i el lleure. El jove viu els seus problemes de jove en tots els moments de la seva vida, no només en el temps lliure.» La consciència d'aquest fet, la consciència de l'especificitat i globalitat del fet juvenil, la consciència de la totalitat que calia abraçar ha estat, doncs, present des del primer moment en la política de joventut del Consell Executiu.

En conseqüència, no ens hem de limitar —malgrat que algunes veus hagin dit el contrari— als aspectes de lleure; l'acció interdepartamental exigida quan es vol treballar sobre una única realitat que administrativament és una responsabilitat compartida per diversos Departaments ha estat important. Citem com a exemples més destacables el programa d'informació sobre les drogodependències, promogut i realitzat conjuntament pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, la Direcció General de Joventut i l'Institut Català de Serveis a la Joventut; l'elaboració i control dels plans d'ocupació juvenil, acció conjunta del Departament de Treball i la Direcció General de Joventut; el pla de solidaritat contra la desocupació, pel qual se subvencionen les entitats sense finalitat de lucre que contractin alguna persona en desocupació i sense subsidi, que corre a càrrec conjuntament de la Direcció General d'Ocupació i de la Direcció General de Joventut, pel que fa a activitats juvenils; la realització del concurs «Cançó 83», per a joves intèrprets catalans, va ser obra del Departament de Cultura amb la col·laboració de la Direcció General de Joventut.

La Direcció General de Joventut és present en diverses Comissions interdepartamentals, com la Comissió interdepartamental de recerca i innovació tecnològica, la del Pla especial per al barri de La Mina, la que s'encarrega de la campanya «Catalunya, cara neta», la Comissió de benestar social, etcètera.

Per acabar, cal dir que en aquests moments estem a punt de cobrir una primera etapa, en la qual s'han assolit la majoria dels objectius previstos. Creiem que s'han posat uns fonaments sòlids, que s'ha marcat un estil de treball seriós i continuat, que s'ha assenyalat clarament una direcció i que s'han obtingut els primers i esperançadors fruits.

Ha estat una tasca important, com ho mostra tot el que acabo de dir, i ho corrobora el fet que la majoria de Comunitats Autònomes han vingut a Catalunya a buscar un punt de referència vàlid per a l'elaboració i execució de la seva pròpia política de joventut.

Cal, doncs, ara, un aprofundiment en la tasca, unes noves fites dins de la mateixa línia de potenciació, promoció i defensa del món juvenil associat i no associat de Catalunya.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpellant desitja exercir el torn de rèplica?

El Sr. CAMP I BATALLA (*de l'escó estant*): No, senyor President, només agrair a l'Honorable Conseller la seva resposta.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Bé, el punt següent de l'ordre del dia, el número 21, era la interpellació al Consell Executiu formulada pels Diputats senyors Terradellas i Lluís García, sobre el compliment d'una resolució del Parlament. Aquests senyors Diputats han fet conèixer que amb la conformitat de l'Honorable senyor Conseller que havia de contestar aquesta interpellació, desitjarien que la interpellació fos tramitada el pròxim Ple. Això, evidentment, requereix una modificació de l'ordre del dia, en el sentit de treure de l'ordre del dia aquest punt, però la Presidència no té cap inconvenient a sotmetre aquesta modificació a la consideració de la Cambra. (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme

Bé, no havent-hi objeccions, considerem, doncs, que queda tret de l'ordre del dia el punt número 21 i passem al punt número 22, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme, que formularà no el Diputat senyor Antoni Subirà, com estava indicat, sinó el Diputat senyor Jordi Martínez i Planas, del Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Martínez i Planas té la paraula.

El Sr. MARTÍNEZ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la importància que té el turisme a Catalunya és suficientment coneguda de tots vostès, però crec que és bo que també en aquesta Cambra tractem d'aquells temes que funcionen bé per tractar de millorar-los, si és possible, encara més.

El turisme és un sector que, malgrat la crisi econòmica a què malauradament i tan constantment fem referència en aquesta Cambra, menys ha sofert en aquests darrers anys. És més, un creixent desenvolupament ha fet possible que avui a Catalunya s'ha de tenir en compte aquest sector com un dels més sòlids per a la nostra economia. Són un clar exponent d'aquestes afirmacions les dades següents. La participació del turisme a la renda de Catalunya se situa per sobre d'un 10,5%. Dóna treball directament o indirectament a més de 250.000 persones. Comparat amb la resta de l'activitat turística espanyola, el conjunt de la nostra oferta suposa més d'un 28% del total i aportem a la renda turística de tot l'Estat més d'un 20%. Poques més activitats econòmiques podrien aportar aquest 2,11% del producte interior brut estatal, com és el turisme català.

No és estrany, doncs, que de les manifestacions públiques dels responsables del Departament de Comerç i Turisme, tant de l'Honorable Conseller com de l'Il·lustre senyor Director General, es dedueixi que el sector ha obtingut durant aquests anys uns resultats força satisfactoris. Entre els diferents elements que sens dubte intervenen per generar el corrent turístic cap a les nostres comarques, en podem explicitar alguns de més específics.

En primer lloc, la nostra situació geogràfica ens és molt favorable a l'hora d'incidir en els mercats emissors europeus, que són els nostres principals usuaris dels serveis turístics.

En segon lloc, és important també la competitivitat que presenten els nostres preus, element, evidentment, decisorí a l'hora de decidir les imprescindibles estades de vacances d'una Europa —no ho oblidem— amb dificultats econòmiques.

En tercer lloc, no podem oblidar tampoc la varietat d'atractius que Catalunya pot presentar, i que entre tots són capaços de satisfer motivacions ben diverses de molts segments del mercat. Aquests, entre altres, són alguns dels motius que han generat el corrent turístic de què avui podem estar satisfets.

Que el futur es presenta també positiu sembla deduir-se de totes les anàlisis de perspectiva que dintre del marc temporal de les previsions racionalment ens permeten fer. D'altres variables, però, intervenen —o intervindran pròximament— i podrien fer decantar de forma sensible les previsions favorables actuals. Esmentem alguna d'aquestes variables.

Els beneficis econòmics que el turisme aporta a la zona receptora del mercat europeu —moltes d'elles d'economies deficientes— han fet desenvolupar una agressiva i profunda operació de captació dels mercats. La competència és cada vegada més forta, i jo diria que tècnicament més elaborada la seva acció.

D'altra banda, no podem menystenir els canvis que s'estan operant en la demanda dels mercats emissors. Canvis o modificacions de les tendències que fan variar notablement l'estructura de la demanda, tant en les motivacions com en les formes de viatge, fins i tot en el contingut de les vacances o turisme. Per treure només un exemple, no podem creure que el fort increment de l'autocar a Catalunya sigui sols fruit d'unes condicions econòmiques avantatjoses, d'un mitjà de transport més adequat, o de la bona infraestructura vial fins a arribar a casa nostra.

Hi ha, evidentment, altres raons més profundes que ho recolzen. És una forma nova d'estada de vacances per a una tipologia específica de clients, que podríem en certa forma tipificar perfectament.

Afegim també aquí una altra variable, i que segons sembla ja tenim a la porta: el nostre ingrés en el Mercat Comú portarà sens dubte variacions considerables a les condicions econòmiques que avui ens semblen molt favorables. En podríem esmentar d'altres, però aquestes són suficients perquè a Catalunya tinguem consciència que és en aquest marc on la promoció adequada dels serveis turístics té una importància cabdal. És tan fonamental en aquest sector de serveis la promoció, que les condicions que ens són favorables avui podrien no servir-nos en el futur.

També hi ha circumstàncies especials o puntuals. La promoció turística de Catalunya pot fer més incidència en uns aspectes que conjunturalment ho reclamin; ara bé, és un pla conjunt i global de promoció, que el Departament ha de dur a terme no sols a curt termini, sinó en previsió d'aquells elements i d'altres que, com dèiem, incidiran en el futur de la nostra ocupació turística.

L'amplitud d'aquest programa ha de correspondre, en primer lloc, a l'amplitud de la nostra oferta: variada i capaç de generar diferents corrents turístics de motivacions molt diferents. No és solament l'atractiu de la costa —i penso en la

Costa Brava, la Costa Daurada, la Costa del Maresme— ni, si ho volem, de l'esport d'hivern o de muntanya —com parlàvem abans en la interpellació que també he tingut el gust de fer en aquesta Cambra— de què estem ben dotats; tenim un interior amb una gran riquesa cultural històrica, monumental, gastronòmica, etcètera; una ciutat viva i atractiva, no sols per a desplaçaments de negocis, sinó com a ciutat turística, i que ben aviat serà —si s'acompleixen els nostres desitjos— centre d'atracció esportiva i olímpica. Em refereixo, evidentment, a la ciutat de Barcelona.

Si mirem els canals de comercialització que avui incideixen en la nostra oferta no podem oblidar-ne cap, perquè tots, d'una manera o una altra, ens serveixen. Els agents de viatge —majoristes o tour-operadors—, el contingent cada vegada més important d'autocaristes o petits agents de viatges que programen esporàdics viatges especialment en baixa temporada, o els organitzadors de fires i congressos, no ho són tot. Són encara majoria relativa els usuaris dels nostres serveis turístics que no utilitzen un intermediari, que prenen el seu cotxe i passen aquí, a Catalunya, a qualsevol punt de Catalunya, les seves vacances. Mirant quins són els nostres possibles mercats emissors, veiem que no se situen sols més enllà del Pirineu, si bé Europa és un dels clients més nombrosos, sinó també a la resta de l'Estat i fins i tot al mateix interior de Catalunya, on trobem potencials usuaris d'aquests serveis turístics nostres.

D'altra banda, l'amplitud de la nostra promoció requereix, també, nivells diferents, des de la creació d'una imatge de Catalunya turística que recolzarà, sens dubte, en zones prou conegudes com Costa Brava o Costa Daurada, fins a una potenciació i ajut a la comercialització, passant per la informació exhaustiva de l'activitat d'esplai o cultural que es pot desenvolupar a Catalunya. Tot això constitueix, evidentment, un ventall d'objectius que hem de tenir en compte. I, a l'últim, els mitjans, que no podem limitar-se solament a una edició de material gràfic o a una distribució en manifestacions turístiques o a uns anuncis en els mitjans de comunicació.

És per aquestes raons, i per la importància que nosaltres donem al turisme com a activitat econòmica cabdal per a l'economia del nostre país, que crec que no s'escapa a les senyores i els senyors Diputats, que formulem la següent interpellació: «Quins són els propòsits del capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de promoció i desenvolupament del turisme?»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller de Comerç i Turisme.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Senyor President, senyores i senyors Diputats, malgrat els evidentíssims esforços de la Generalitat pre-autonòmica i de les persones que s'ocuparen en aquella etapa, amb una migradesa de recursos extraordinària, del turisme, en prendre possessió l'actual Consell Executiu es va trobar en una situació negativa, car la campanya de 1979 havia significat una davallada del turisme a casa nostra. Volia dir, doncs, que la crisi econòmica havia arribat finalment al camp turístic i que calia reorientar la promoció atenent aquestes circumstàncies.

Jo diria, per respondre a l'Illustre Diputat, que, abans de

promoure un producte, el que cal és actuar sobre el producte mateix; és a dir, que la promoció d'alguna cosa que tingui defectes, de ben poc ens serviria. I, en aquest sentit, el primer que es va encetar és una campanya de sensibilització per millorar la professionalitat del sector, per millorar el nostre producte com a oferta i per restablir un binomi preu-prestacions, un *value for money*, una relació entre el preu i la qualitat del que oferim, que ens tornés a fer el que hem esdevingut actualment, el destí més competitiu de tota la Mediterrània.

En aquest sentit, jo voldria expressar el reconeixement a tots els qui han fet possible no solament aquella inflexió d'una tendència, sinó els resultats que s'han pogut aconseguir en aquests quatre anys, que, en una legislatura, signifiquen ja quatre campanyes turístiques senceres i culminades.

En primer lloc, als empresaris del sector, que han estat capços de moderar els increments de preu fins al punt —i permetin-me l'anècdota—, que en els fullets d'una sola empresa d'Stuttgart figura un viatge a Sant Feliu de Guíxols, de quinze dies, de fa vint-i-dos anys. Llavors costava 380 marcs els quinze dies, inclòs del desplaçament. Bé, avui, el mateix establiment modernitzat i ampliat, amb vehicles que ja tenen aire condicionat, en costa 290. No vol dir, naturalment, que si seguim aquest ritme acabarà essent gratis, però sí que vol dir fins a quin punt l'erosió del nostre signe monetari fa que, en termes de moneda del país emissor, el nostre producte per a l'any següent no solament es mantingui estable de preu, sinó que, de vegades, es vagi reduint.

En segon lloc, a les centrals sindicals i als treballadors del sector. No s'ha de confondre, naturalment, el bon servei amb el servilisme, però és evident que del 79 ençà hi ha hagut una millora en la qualitat del servei que estem oferint.

I, en tercer lloc —o en primer—, *last but not least*, naturalment, als ajuntaments dels municipis turístics, perquè tant ells com les entitats zonals han fet possible una millora de l'oferta complementària i han dut a terme una tasca formidable d'animació i de perfeccionament de tot allò que gira al voltant del producte turístic estricte. Estic pensant en els 120 festivals de música que en dos mesos, aquest estiu, se celebraren a la Costa Brava, en les ballades de sardanes, les manifestacions folklòriques o esportives.

Per part del Departament, s'ha fet un esforç important en matèria de cursets de reciclatge en el camp de la formació professional, i són recents les obertures de dues noves escoles, la de Cambrils i la de Lés, per a l'ensenyament de les professions d'hoteleria i turisme.

Naturalment, els recursos pressupostaris han estat molt reduïts, però cal tenir present que els traspassos de turisme no es van produir fins a finals del 82, i, per tant, no han estat vigents per un exercici sencer fins a 1983. Malgrat això, el que es va destinar a millora de l'oferta turística, el 82 van ser 35 milions de pessetes i en el 83, hem pogut passar a 147 milions.

Bé, un altre aspecte que cal tenir en compte que és previ potser, també a la promoció, és la informació turística, en què el que calia preveure és que tenim una gran població turística dintre de casa i que requereix, aquesta gran presència massiva de visitants, un tractament informatiu. Bé, a més de les oficines d'informació transferides per l'Administració central, se n'han obert dues de noves en els dos punts fronterers de principal entrada per carretera, que són la Jonquera i Lleida, corres-

ponent a l'entrada de Lés-Vall d'Aran.

D'altra banda, les gairebé 100 oficines de CIC, o centres d'iniciatives de caràcter local, han estat agrupades en forma de xarxa, de manera que avui disposem d'un sistema de capillaritat circulatori de la nostra informació.

És cert, com deia l'Il·lustre Diputat, que no n'hi ha prou d'editar material; el que sí que em permetria d'assenyalar és que, de vegades, és positiu que es produeixi un fet tan insòlit com la publicació de la *Guia d'hotels de la Generalitat* el mes de desembre, incloent-hi, naturalment, els preus de 1984. El fet insòlit és que amb això ha esclatat finalment la normalitat que en el conjunt de l'Estat espanyol mai una guia de preus dels hotels no havia sortit abans del juliol.

Bé, és cert també que es podria haver caigut en la rutina de limitar la promoció turística només a la presència a fires, a borses, a mercats, a certàmens i a manifestacions, però em sembla que ha estat visible que, a part d'això, s'han organitzat visites de periodistes estrangers, rodes de premsa a l'exterior, coincidint amb els certàmens, publicacions de suplementos dedicats a Catalunya en la premsa turística especialitzada més important del continent: la *Travel Trade Gazette*, el *Turistic Actual*, el *Dib* holandès, suplementos a diaris com *Die Welt*, *The Times*, *Le Monde* o, fins i tot, aquí no es pot pas fer una publicació pròpia, però sí que el fet que tinguem un fons documental i gràfic, doncs, ha permès, per exemple, de fornir material al *National Geographic Magazine*.

Bé, de vegades, la promoció, senyor Diputat, consisteix en una activitat que podríem anomenar «pura defensa informativa». En el moment, naturalment, que la *Bunte* publica en portada «Spanien nein, danke» i recomana als seus cinc milions i mig de lectors que no ens visitin, naturalment, la manera de promoció possible és contrarestar, com hem hagut de fer algunes vegades, aquestes campanyes negatives per als nostres interessos.

Però, en conjunt, jo diria que les línies que han estat molt pragmàtiques de la nostra promoció han consistit a detectar les evolucions del mercat dels països emissors, a adaptar-nos a les noves tendències, a descobrir a temps les noves modalitats de transport, a preveure, en definitiva, quins eren els efectes de la crisi econòmica i a aconseguir que, enlloc de perjudicar-nos, i paradoxalment, aquesta crisi ens afavorís i treballés a favor nostre.

És per això que va ser, segurament, encertat d'organitzar, aconseguir que es fes a Vilopriu el Ralli Mundial dels Càmpings, d'aconseguir que se celebrés a Sitges l'Assemblea Mundial de la Federació de Persones de la Tercera Edat, d'aconseguir que el mes entrant es faci a Barcelona l'Assemblea dels autocaristes alemanys o que l'any vinent, coincidint amb *Roda-tour*, la Setmana Internacional de l'Autocar, que s'havia fet a Niça durant vint-i-dos anys consecutius, tingui lloc a Barcelona.

I, naturalment, no oblidar mai que Catalunya, que és el primer receptor de turisme de tot l'Estat, és també la primera zona emissora i, per tant, que el primer client turístic de Catalunya és Catalunya mateixa, i que el segon client és, naturalment, la resta d'Espanya.

Per tant, que se segueixi ampliant el que ha estat la tònica seguida fins ara: presència a la Fira de Madrid, a la Fira de Bilbao, a la Fira de Saragossa, edició del *Travel Data* a la revista *Editur*

És a dir, d'una banda, donar a conèixer les nostres comarques de l'interior i ajudar al finançament de noves rutes a comarques de muntanya, mitjançant subvencions a les agències de viatges. I, d'altra banda —perquè sense capacitat d'allotjament aquests esforços serien endebades—, naturalment, ajudar també, com s'ha fet enguany, la creació d'allotjaments turístics a comarques de l'interior.

Bé, aquesta em sembla que hauria de ser la línia, i, si tenim encert a continuar en l'aplicació d'aquests criteris, em sembla que aconseguirem, d'una banda, posar Barcelona com a candidatura de seu olímpica a l'altura que li correspon en el turisme de negocis, mitjançant la captació de visitants de fires, i, sobretot, redistribuir millor el nostre turisme en tota l'amplada del territori i també en tota la llargada del calendari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Martínez té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. MARTÍNEZ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, només per agrair a l'Honorable Conseller l'ampliació i la seva explicació, bo i desitjant que la tasca que ha de continuar fent el Departament, i no solament el Departament de Comerç i Turisme sinó els altres Departaments del Consell Executiu que tenen referència amb el turisme, serveixi per consolidar aquest sector tan important per a l'economia de Catalunya.

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració, que formularà també, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, no el senyor Antoni Subirà, com estava indicat, sinó el Diputat senyor Jordi Martínez i Planas. El senyor Jordi Martínez té la paraula.

El Sr. MARTÍNEZ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Realment, les persones que estem o que ens movem d'alguna manera en el món del turisme, crec que avui poden sentir-se contents que en la més alta institució de la nostra autonomia es parli de tema tan important.

Aquest potser és un tema més petit que el que hem tractat abans, el tema de la promoció del producte turístic del nostre país; realment era un gran tema. Aquest potser és un tema més puntual, però no menys important, crec, perquè també el puguem tractar.

L'Administració turística espanyola té instal·lats arreu de la geografia uns establiments hotelers d'unes característiques ben determinades i que s'anomenen «paradors». Són instal·lacions pròpies de l'Administració. L'origen d'aquests establiments fou dotar d'instal·lacions hoteleres els llocs menys freqüentats i de notable interès turístic. Era l'esperit de l'Administració central establir aquests hotels en els indrets on la iniciativa privada, per criteris de rendibilitat, no ho faria. En molts casos s'habilitaren antics castells, transformant-los en llocs molt acollidors, i en altres casos es construï de nou hotels d'unes capacitats i estructura de força rellevança. Estic pensant, en aquests moments, en el Parador Nacional de Turisme

d'Aiguablava. La xarxa que formen avui els paradors d'Espanya té un especial atractiu, i també —per què no?— una relativa bona imatge. Set d'aquests paradors es troben dins de Catalunya. D'altra banda, no deixen de preocupar-nos, a tots els qui estem atents a la situació social i econòmica del nostre país, els resultats econòmics d'aquesta xarxa d'establiments, que jo, potser, gosaria a dir que catastròfica. En el darrer exercici, i en conjunt, entre tots, el dèficit que s'ha registrat és de 1.900 milions de pessetes, quantitat massa important, crec, perquè pugui passar sense una reflexió pel que fa a Catalunya.

No és el nostre paper, aquí, en aquest moment, promoure la investigació de quines són les causes d'aquests dèficits econòmics tan costosos per a tots nosaltres, ni de veure on s'imputen els costos de conservació d'uns edificis el manteniment dels quals és molt elevat; ni tampoc el de voler saber com es fa la gestió d'aquesta xarxa de 87 establiments hotelers propietat de l'Administració central, encara, en aquest moment. El que ens preocupa són els set paradors que estan ubicats a Catalunya; alguns d'ells, tal com dèiem, transformant antics castells, i alguns altres construïts de planta, i no precisament en llocs on la iniciativa privada no s'hagués establert a bastament.

La preocupació que ens mou és saber què ha fet el Consell Executiu per aconseguir que aquests paradors, ubicats a casa nostra, siguin traspasats i gestionats adequadament, no sols per poder donar una imatge conjunta de l'oferta turística de Catalunya, sinó per evitar, com dèiem, com creiem que es pot fer, les pèrdues considerables en l'explotació d'aquests establiments.

I, també, evidentment, per donar compliment a l'Estatut —article 9, punt número 12—, que ens dóna competències exclusives en turisme. És per aquestes raons que formulem al Consell Executiu la interpellació següent: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política d'instal·lacions turístiques pròpies de l'Administració?

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula, per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller de Comerç i Turisme.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament a Catalunya hi ha set establiments que pertanyen a la xarxa dels paradors nacionals, i, naturalment, el Consell Executiu ha demanat sempre que li fossin transferits; naturalment, a través de la Comissió Mixta, que és l'organisme encarregat d'aquesta tasca. I, això, perquè invoquem algunes bases legals que em semblen indiscutibles, no solament l'article 9.12 de l'Estatut, sinó també el 148.8 de la Constitució, que diu que «podrà assumir la Comunitat Autònoma la promoció i l'ordenació del turisme». Evidentment, uns establiments d'aquest signe i d'aquesta naturalesa poden ser un element de promoció com per garantir uns mínims de nivells de qualitat; també un element d'ordenació. L'argument que pertanyen a una xarxa no ens sembla convincent —també ho eren els ferrocarrils de via estreta i això no va impedir que fossin traspasats—, però em sembla que, a més, hi ha elements de patrimoni cultural i d'identitat com a poble que desaconsellen la presència d'aquests set paradors, com si no tinguessin res a veure ni amb la cultura ni, de vegades, amb la història dels edificis que ocupen.

Naturalment, aquesta és la nostra posició, però no hem

tingut cap mena de resposta positiva de l'Administració central. S'ha fet al·lusió al fet que els resultats econòmics de l'explotació dels paradors no són precisament brillants, i, efectivament, ostenten el rècord dubtós de ser els únics establiments hotelers que perden diners a Espanya en l'actualitat, i, per tant, constitueixen allò que anomenaríem una finca, la gestió de la qual és manifestament millorable, i, aquest desafiament, em penso que el podria assumir perfectament la Generalitat.

Ara bé, el plantejament que ha fet el Consell Executiu, com he dit abans, no ha donat cap mena de resultat, i la part catalana ha manifestat que, a partir d'ara, estudiarà els mecanismes més apropiats per arribar a una solució d'aquest desacord. A mi em sembla que el traspàs dels paradors ens donaria ocasió de crear en un primer intent d'empresa pública en el camp del turisme a Catalunya i que tothom podria quedar satisfet dels rendiments. I el que sí li voldria expressar és que per part nostra no hi hauria cap mena d'inconvenient que els paradors conservessin aquesta imatge de marca única per al conjunt de l'Estat i que es fes la promoció o comercialització a l'estranger unitàriament amb la resta de la xarxa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martínez Planas desitja exercir el seu torn de rèplica?

El Sr. MARTÍNEZ (*de l'escó estant*): Senzillament, agrair també, una vegada més, al senyor Conseller la seva resposta i manifestar que ens reservem, evidentment, estudiar aquest tema per veure si presentem una moció en el sentit d'exigir o intentar exigir a l'Administració central el retorn d'aquests paradors perquè puguin ser gestionats directament de Catalunya, tal com ha manifestat el senyor Conseller.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Llei Orgànica del dret a l'educació

El Sr. PRESIDENT: I passem ara a la darrera interpellació d'aquesta sessió, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Joan Besa, del Grup de Centristes, sobre la Llei Orgànica del dret a l'educació.

El senyor Besa té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. BESA: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema de la LODE és prou important perquè cada partit polític no hagi ja arribat a unes conclusions sobre el que significa per a la seva filosofia de l'Estat, per a la seva filosofia de l'ensenyament, per a la seva filosofia de la societat.

És prou important, i vull renunciar, efectivament, a fer qualsevol tipus de literatura —que em sembla que és excessiva, sobretot atès el poc temps que tenim per desenvolupar i defensar aquesta interpellació. El tema no va per la importància de la LODE, que em sembla que és prou coneguda, sinó amb el que té d'específicament català aquest problema, amb el que té d'específicament constitucional. El Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart, Honorable senyor Conseller d'Ensenyament i molt amic meu, va fer a Lleida unes declaracions qualificant la LODE de «lleï antiautonòmica i ambigua»; ho va dir el Conseller Guitart a la seva visita a Lleida, segons se'n va fer ressò la premsa del *Diari de Lleida*, el 17 de novembre de 83. Fins aquí només era una opinió, però, finalment, el Molt Honorable senyor President de la Generalitat va fer unes altres declaraci-

ons dient una cosa que era més greu i més important i que dóna lloc a la substantiació d'aquesta interpellació. Va dir: «No me satisface la LODE, aunque apoyo la actuación de la Minoría Catalana», *Diari de Lleida*, 29 de desembre del 83, és a dir que la va fer el dia dels Sants Innocents, però, en fi, «no me satisface la LODE, aunque apoyo la actuación de la Minoría Catalana».

I aquest és el tema, perquè si realment el Conseller Guitart qualifica la Llei d'ambigua i antiautonòmica, i el President de la Generalitat ens diu que «no me satisface la LODE, aunque apoyo la actuación de la Minoría Catalana», se suposa que és que, com a conseqüència d'aquestes intervencions de Minoria Catalana, la Llei ha resultat de ser ambigua i antiautonòmica per conformar-se en una Llei perfectament autonòmica i perfectament constitucional.

Quina ha estat la intervenció de Minoria Catalana dintre del debat de la LODE que va merèixer el suport del —no res menys— President de la Generalitat? El Portaveu de la Minoria Catalana dins del debat a la totalitat de la LODE va dir sobre la LODE aquestes paraules que els vaig a llegir a vostès, a continuació: «Cómo puede hablarse de la libertad de los padres si en los artículos 20 y 54 se establecen criterios que no tienen, para nada, en cuenta el ejercicio de este derecho de los padres? Una ley que concretamente ignora la competencia plena, por ejemplo, de la Generalidad de Cataluña a la regulación y a la administración de una enseñanza en toda su extensión, niveles, grados, modalidades y especialidades en el ámbito de las competencias? Una Ley que en su actual redactado, señorías, ignora también la misma sentencia a la LOAPA, o léanse, si no, sus señorías, los artículos 27, 28, 30, 31 y Disposición Adicional Primera, como cuerpo básico de tal ingorancia y violación de la Constitución y de los Estatutos de Autonomía de la Comunidades Autónomas». Continua dient altres coses, el senyor Duran Lleida, i acaba dient: «Evidentemente, ha quedado claro nuestro criterio de rechazo al actual proyecto de la LODE. Una simple lectura de las 64 enmiendas al articulado es suficiente para comprobar nuestra clara oposición al actual texto. Por estas razones, hoy nosotros deberíamos plantear el rechazo a la LODE, etcétera, etcétera.»

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat...

El Sr. BESA: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Li prego que, d'acord amb el que diu l'article 141 del Reglament, s'atingui a la qüestió... La Minoria Catalana en el Congrés dels Diputats no té res a veure amb el Consell Executiu i aquest Parlament.

El Sr. BESA: Perfecte, senyor President. Potser sí que té vostè raó, senyor President, i m'agradaria discutir-ho amb la cordialitat de sempre. He dit que el President de la Generalitat dóna suport a l'actuació de la Minoria Catalana a Madrid, i, llavors, la qüestió està, i és el sentit d'aquesta interpellació, a saber si, realment o no, l'actuació de Minoria Catalana ha pogut treure les possibles tatxes d'antiautonomia i d'anticonstitucionalitat que pogués... De tota manera, no tornaré a fer cap més referència a textos concrets, però, forçosament, si haig d'actuar per saber quin és el contingut d'aquestes esmenes que han pogut fer, en algun sentit, autonòmic i constitucional el text.

Moltes gràcies, senyor President. De qualsevol manera, qualsevol crida a l'ordre de la seva senyoria, doncs, ja sap vostè

que serà perfectament acatada i respectada per aquest modest Diputat parlamentari.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat.

El Sr. BESA: Efectivament, potser té raó el senyor President. (*Rialles.*) Jo, aquí, havia pensat a fer-los, a vostès, una espècie d'estudi, esmena per esmena, del que vostès van aconseguir, del que Minoria Catalana va aconseguir, i dic Minoria Catalana dins d'aquesta qüestió de la LODE.

Per exemple, i només en citaré un —en tot cas, i en ocasió de rèplica al senyor Conseller que em contestarà, si segurament insisteix en el tema, que no crec que hi insisteixi, tornaria a ampliar el particular. (*Rialles.*) Per exemple, en el tema de l'article 20 que presenten vostès, esmena de Minoria Catalana, l'esmena 248, i tota l'actuació de Minoria Catalana va consistir a introduir, dins dels criteris de prioritat per acceptar alumnes, que es van respectar íntegrament els criteris del Partit Socialista, que serien sempre aplicables, naturalment, quan «no existan plazas suficientes». Perquè si, evidentment, existeixen places suficients, tots els criteris per entrar nens dins dels col·legis és inútil i és insuficient.

Senyor Conseller, jo entenc perfectament que, en aquests moments, entrar en una anàlisi de les esmenes que ha presentat Minoria Catalana, i que han fet que aquesta Llei antiautonòmica o anticonstitucional —com deia vostè— sigui avui dia una llei autonòmica i constitucional, fóra realment pesat per a la Cambra.

Les conseqüències polítiques d'aquesta actuació són les que se saben. Minoria Catalana, que havia pactat i que havia votat la Llei de centres docents de l'UCD, pacta també la LODE del Partit Socialista. És que no hi ha diferències ideològiques entre un Projecte de Llei votat per vostès i un altre Projecte de Llei també votat per vostès?

Jo insisteixo que crec que és necessari que algú ens aclareixi amb quina actuació, aquesta Llei, que vostès van qualificar d'antiautonòmica i anticonstitucional, avui dia és autonòmica i constitucional. Les conseqüències polítiques —ho torno a dir— són importants. Si no s'aclareix en què han consistit aquestes modificacions, resultarà que, si la Llei era antiautonòmica abans de les esmenes de Minoria Catalana, continua essent antiautonòmica i anticonstitucional després de les esmenes de Minoria Catalana. Que Minoria Catalana ha permès amb el seu vot que una llei que hauria de ser, per exemple, només una llei d'un partit, un partit molt important, el Partit Socialista, el partit que governa Espanya, en virtut de l'actuació de Minoria Catalana, en aquests moments...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que s'atingui al que diu el Reglament: «Quins són els propòsits del capteniment del Consell Executiu sobre alguna qüestió.» El que hagi pogut fer Minoria Catalana, és una qüestió que pot ser considerada important, però surt de l'àmbit de les discussions en aquest Parlament, almenys quan es tracta d'una interpellació.

El Sr. BESA: Bé, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Quins són els propòsits del Consell Executiu, és el que vostè pot demanar en una interpellació.

El Sr. BESA: Efectivament, i acabaré d'una manera més ràpida. Senyores i senyors Diputats, les pressions interpretatives del senyor President del Parlament, i molt ajustades al...

El Sr. PRESIDENT: Amb tota cordialitat, senyor Diputat, amb tota cordialitat.

El Sr. BESA: Per suposat, senyor President (*Rialles*.) Em commouen, a mi, a portar, en aquests moments, una qüestió bàsica. Què pensa fer realment el Consell Executiu per defensar el continu i actualment persistent caràcter antiautonòmic d'aquesta Llei de la LODE, que vostès van votar a Madrid?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors Diputats, amic Diputat senyor Besa (*rialles*), vostès em permetran que els digui que jo crec que la interpellació del senyor Diputat és la interpretació avinent, precisament perquè el nostre Estatut d'Autonomia, i en allò que fa referència a les competències d'ensenyament, estableix una concurrència de competències entre el que són les lleis orgàniques, que conforma l'apartat primer de l'article 81 d'aquell el desenvolupin i el que són les competències de la Generalitat. Per tant, a nosaltres ens afecta d'una manera —jo diria— més important que, potser, en altres sectors de la nostra actuació de govern, tot el que passa en relació amb l'ensenyament, precisament perquè l'article quinze no és un article de competència exclusiva, és de competència plena, i, per tant, vol dir de competències concurrents pel que fa a la legislació orgànica de l'Estat.

Jo, efectivament, quan vaig rebre, quan vaig llegir, l'avantprojecte de llei de la LODE la vaig qualificar com a anti-autonòmica, com a reglamentista, que no resolva els problemes que tenia plantejats el sistema educatiu i, a més, que tampoc no contribuïa a millorar l'escola pública. No se li escaparan al senyor Diputat —i em fa l'efecte que no és cap secret que desvetlli en aquesta Cambra— les especials relacions que ens uneixen amb la Minoria Catalana, i, per tant, la coordinació que existeix entre les actuacions de la Minoria Catalana i el que pot pensar o creure el Consell Executiu de la Generalitat.

Però el que passa és que quan jo vaig dir això es podien fer dues coses. Una era no fer res i iniciar un tràmit lògic dins del Parlament de Madrid, i l'altra, iniciar una negociació, com a Departament d'Ensenyament, com a Consell Executiu, amb el Ministeri. I això és el que es va fer.

I, aleshores, la LODE va ser objecte de negociacions —que no van ser, em fa l'efecte, amagades a ningú— amb el Ministeri d'Educació, de la mateixa manera que m'imagino que la Minoria Catalana també la va negociar amb el Grup Socialista, i probablement també amb el mateix Ministeri.

Com a conseqüència d'això s'han incorporat un gran feix d'esmenes a aquesta Llei, de tal manera que jo crec que alguns aspectes d'aquesta Llei, que podrien ser catalogats com a anti-autonòmics, en aquests moments ho han deixat de ser, i alguns aspectes que podien ser contradictoris amb el que creu el Govern de la Generalitat també, d'alguna forma, ho han deixat de ser.

Em fa l'efecte que tampoc no desvetillo cap secret ni cap misteri si els dic que aquesta no és una llei que hagi fet el Govern de la Generalitat, no és una llei que hagi estat presentada en aquest Parlament, i que en tot cas l'ha fet un Grup diferent del Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern.

I aleshores, efectivament, s'hi han introduït moltes esmenes. Algunes —si se'm permet dir-ho així— van ser resultat

d'una sèrie de converses amb el Ministeri, que d'alguna forma va comprendre que la llei tenia aquest caràcter antiautonòmic a què jo em referia el mes de novembre quan vaig veure el Projecte de Llei inicial. I jo els voldria només explicar-ne algunes que, perquè afectaven d'una manera greu l'autonomia, els voldria dir com estaven i com han quedat.

Per exemple, en l'article 28 es deia que: «La programación general de la enseñanza comprenderá en todo caso una programación específica de los puestos escolares de nueva creación en los niveles obligatorios y gratuitos, concretándose las comarcas, municipios y zonas donde éstos hayan de instalarse. Para su determinación se tendrá en cuenta la oferta existente de centros públicos y de centros concertados.» Aquest era el projecte inicial, i després deia que la programació general de l'ensenyament corresponia al Govern central. Per tant, això volia dir —una cosa que jo vaig expressar— que la Generalitat no podria decidir ni tan sols quines escoles noves creava, on les creava i en quin nombre ho feia. I aquest article va ser sensiblement modificat. I diu l'article 27: «A tales efectos, el Estado y las Comunidades Autónomas definirán las necesidades prioritarias en materia educativa, fijarán los objetivos de actuación del período que se considere y determinarán los recursos necesarios, de acuerdo con la planificación económica general del Estado. La programación general de la enseñanza que corresponda a las Comunidades Autónomas en su ámbito territorial comprenderá en todo caso una programación específica de los puestos escolares en la que se determinarán las comarcas, municipios y zonas donde dichos puestos hayan de crearse.» És a dir, era una competència important que s'havia perdut i que finalment s'ha recuperat.

Es podrien donar altres exemples, com era la composició del Consejo Escolar del Estado, en la qual, entre molts altres estaments —els professors, els pares dels alumnes, els alumnes, el personal d'Administració, els titulars, les centrals sindicals, l'Administración educativa del Estado—, s'afegien també les Comunitats Autònomes. A nosaltres ens semblava que això era vvxatori per a l'autonomia de Catalunya, i això també es va modificar, i, en tot cas, el que es va crear va ser després una conferència de consellers.

Hi havia també un altre article, per exemple, que diu: «En cada Comunidad Autónoma, dentro del ámbito de su competencia, existirá un Consejo Escolar cuya composición y funciones, similares a las del Consejo Escolar del Estado, serán reguladas por una Ley de la Asamblea de la Comunidad Autónoma correspondiente.» És a dir, establia que la composició i funcions havien de ser similars a les de l'Estat. I en la nova redacció diu: «En cada Comunidad Autónoma existirá un Consejo Escolar para su ámbito territorial, cuya composición y funciones serán reguladas por una Ley de la Asamblea de la Comunidad Autónoma.»

Aquestes i moltes d'altres, que d'alguna manera jo entenc que permetien catalogar la Llei d'antiautonòmica... I després d'aquestes millores han quedat sensiblement esbandides aquestes dificultats.

Finalment, n'hi havia una que reservava..., deia també en la Disposició Final Primera: «En todo caso, y por su propia naturaleza, corresponde al Estado: La programación, coordinación y ordenación general del sistema educativo.»; és a dir, en relació amb l'anterior Llei, que només resol l'ordenació, aquí li

posava la programació, la coordinació i l'ordenació, i ha quedat: «...corresponde al Estado: La ordenación general del sistema educativo.», perquè la programació va ser modificada de la manera que l'he llegit i en la coordinació es respecta, en aquest cas, la LOAPA i hi ha una conferència que té la característica que va establir el mateix Tribunal Constitucional.

I no únicament van ser en aquest tipus d'esmenes. En l'esmena de caràcter diferent d'aquesta, que és la 30, quan es referia precisament a les normes de matriculació dels centres públics..., en l'article 30 —perdó, en l'article 20—, quan es referia precisament a les normes de matriculació dels centres públics, deia que: «Una programación adecuada de los puestos...», perdó, en el redactat inicial deia: «La admisión de los alumnos en los centros públicos se ajustará a los siguientes criterios prioritarios: situación socioeconómica de la familia...», etcètera, la qual cosa no permetia que els pares escollissin el tipus de centre i escola que volien perquè s'havien d'ajustar a aquests criteris, i la modificació que el senyor Diputat ha llegit és evident que introdueix una millora considerable en relació amb això, perquè fa possible que els pares inscrivin els alumnes al centre que vulguin, i només quan hi hagi un defecte de places en relació amb l'oferta s'estableixin aleshores unes normes que siguin les que regeixin, que, d'alguna manera, eren normes semblants a les que molts centres avui actualment subvencionats estaven aplicant.

És a dir, jo crec que després hi ha hagut un llarg tràmit de converses, de negociacions amb les quals jo crec que la Llei ha quedat millorada des del punt de vista de respecte a les competències autonòmiques, i ha quedat millorada en relació amb el correcte funcionament d'un sistema mixt d'escola pública-escola privada que nosaltres des d'aquí hem defensat, hem preconitzat perquè pensem que és el més adequat per a Catalunya.

Ara bé...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, jo crec que caldria atendre's al que pot ser objecte del debat en aquest Parlament, és a dir, al que deia exactament la interpellació del senyor Besa, no a la seva exposició oral, sinó al que deien les tres ratlles amb les quals ell formulava la interpellació: Què pensa fer el Consell Executiu a fi de garantir a Catalunya la llibertat d'ensenyament, en relació amb aquest Projecte?

Sobre això crec que és l'única cosa de què és pertinent de parlar en aquest Parlament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt bé, i per concloure, senyor President, el que pensa fer el Consell Executiu és, amb el desplegament de la LODE, tant com en la via de negociació que sigui possible desenvolupar, serà defensar el que són competències que entenem que són de la Generalitat i aquelles altres que entenem que corresponen al correcte funcionament del sistema mixt. I en el desplegament d'aquesta Llei, en bona part ens correspon ara a nosaltres —que abans no ens corresponia—, intentarem aplicar aquests criteris, de tal manera que el sistema mixt i les competències de la Generalitat siguin absolutament i correctament respectades.

Només vull acabar per dir que aquesta no és una llei que s'hagi presentat en aquest Parlament presentada pels partits que donen suport al Govern; aquesta és una llei que s'ha presentat al Parlament de Madrid per un partit diferent del que avui dona suport al Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Besa desitja intervenir per al torn de rèplica? *(Pausa.)* El senyor Besa té la paraula.

El Sr. BESA: Moltes gràcies, senyor President. Jo crec que el que ha fet l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament aquí, que és especificar-nos i aclarir-nos concretament quines són les esmenes que podien treure el caràcter antiautonòmic d'aquesta Llei és summament positiu i és summament important. Però, evidentment, hem de dir que aquesta Llei ha deixat de ser autonòmica —o continua essent antiautonòmica, perdó— no per aquestes esmenes, perquè aquestes esmenes, senyores i senyors Diputats, totes les que va introduir Minoria en aquest cas, van ser transaccionades amb el Partit Socialista, i vol dir que tots els altres Grups polítics que eren en el debat de Madrid, a la Comissió de Madrid, van admetre a tràmit aquestes esmenes. Només que hi hagués hagut un sol Grup que s'hi hagués oposat, aquestes esmenes no haurien prosperat.

Pel que diu respecte a l'article 28, efectivament, Minoria Catalana demanava la supressió de l'article 28 i ho va aconseguir totalment, però només amb una petita variant, senyor Conseller: que tot el text de l'article 28 es va integrar dintre de l'article 27. Tot el context de l'article 28 es va integrar dintre l'article 27. I quant al pressuposat caràcter antiautonòmic de la LODE, la Disposició Addicional Primera pressuposa fonamentalment, senyores i senyors Diputats, el desconeixement de la Disposició Addicional Primera de la Llei, que diu, ni més ni menys, que: «La presente Ley podrá ser desarrollada por las Comunidades Autónomas que tengan reconocida competencia para ello en sus respectivos estatutos.» I partint que aquesta Disposició Addicional assegurava per a Catalunya l'exercici de les competències que la LODE reservava a l'Estat en aquests casos, ens sembla que les esmenes de Minoria Catalana han deixat la Llei tan antiautonòmica o tan autonòmica com era abans.

Per tant, el sentit de la meua pregunta era pensar si el Consell Executiu pensava fer algun tipus de mesura, més o menys, com per exemple elevar recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei pel seu caràcter antiautonòmic o bé d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que ara el senyor Besa efectivament ha entrat en el que hauria pogut ser el tema de la interpellació. El senyor Conseller desitja exercir un torn de rèplica? *(Pausa.)* No.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la intervenció en el procés de reordenació de SEAT

Bé, hem acabat ara amb les interpellacions i passem al punt 25, moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la intervenció en el procés de reordenació de SEAT, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a la defensa de la moció, en nom del Grup presentant, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades

i senyors Diputats, en l'última sessió de l'any passat, del desembre, el nostre Grup va fer una interpellació respecte a l'empresa SEAT en la qual nosaltres ja vam posar de manifest la nostra preocupació per aquesta equiparació constant a SEAT aquests darrers anys d'aquest binomi pèrdues igual, aproximadament, al cost financer que està suportant l'empresa. I si a finals de l'any passat parlàvem de 21.000-25.000 milions de pessetes de pèrdues previstes per SEAT, la realitat ha estat molt més greu —com saben vostès les pèrdues reals de SEAT van ser de 37.500 milions de pessetes—, i de nou les pèrdues s'equiparen d'una manera molt curiosa al cost financer de l'empresa. Hi ha hagut mentrestant un canvi de direcció a SEAT, que nosaltres pensem que pot ser un element dinamitzador, revulsiu, important, dintre d'aquesta important empresa pública, que ha iniciat la seva gestió —aquesta nova direcció— proment quelcom que nosaltres ja reclamàvem aquí, en la sessió de finals de desembre, que és la cobertura del pla estratègic respecte al deute financer.

La promesa és que l'INI aportarà properament 58.000 milions de pessetes. Jo voldria recordar que mentre a SEAT els costos financers són d'un 17% —d'un 17%—, a la Renault són d'un 5% i que la Ford en aquest moment té ingressos financers, no té costos financers, té ingressos financers —això perquè vegem una mica com a vegades els mals que ens cauen a sobre no són mals impossibles de superar, sinó que són mals que amb una bona gestió i, sobretot, amb una voluntat política de superar-los es poden superar. Jo insisteixo en aquesta equiparació que ha anat patint aquesta empresa entre pèrdues igual a costos financers, o, si volen vostès —i potser fent aquesta equiparació a la meua manera—, jo diria pèrdues de SEAT, empresa pública, igual a beneficis de la banca privada —o ingressos de la banca privada—, i potser així ho entendríem tots millor per entendre a vegades, moltes vegades, aquesta mala gestió, aquests problemes que nosaltres inputem a l'empresa pública; potser així ens ajudaria a entendre aquests problemes de l'empresa pública d'on vénen moltes vegades, quan l'empresa pública està gestionada, mal gestionada, per governs com els que l'ha estat gestionant tots aquests últims anys.

La nova direcció també ha anunciat una política d'austeritat, de reducció de despeses, ha anunciat l'augment de la producció amb una millora de la qualitat. Ha anunciat uns objectius que nosaltres compartim plenament —el nostre Grup—, com és equilibrar els resultats a finals de 1984 i arribar a tenir beneficis, uns resultats positius el 1985. A nosaltres, la veritat, és que això ens sona, perquè això l'anterior Direcció, el senyor Antónanzas, ja ho havia dit —canviant les dades— un any enrere, diguem-ne, dient «aquest any equilibrarem; l'any que ve guanyarem.» És a dir, era el 84 que s'havia de guanyar, ara es retarda un any més, al 85, les possibilitats de tenir beneficis.

Nosaltres estem totalment d'acord amb aquests plantejaments que fa l'actual Direcció. Pensem que aquest és un camí que cal seguir, però la proposta que nosaltres portem aquí és una proposta que no és només una dèria personal d'aquest Diputat que els parla —això del nomenament del representant de la Generalitat a la SEAT—, sinó que en tot cas és una dèria que és en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i en tot cas, com que jo sóc molt respectuós d'això, amb aquestes dèries, insisteixo en això perquè ens sembla un tema importantíssim, i ens sembla que quan des del Consell Executiu se surt a la ràdio, o a

la televisió o a la premsa i ens diu: «Oh, és que aquí a Catalunya no tenim instruments, pobres, nosaltres no tenim instruments; tot ho tenen en el Govern central i no ens ho donen...» Les vegades que nosaltres hem tingut a la mà instruments aquí, no hem estat ambiciosos, no hem estat capaços, no hem tingut l'agilitat política suficient per, aquests instruments, exercir-los, construir-los d'alguna manera aquí a Catalunya, malgrat totes les dificultats que aquest Diputat que els parla entén que poden haver-hi. L'article 53 de l'Estatut parla del nomenament dels delegats de la Generalitat en l'empresa pública que exerceix la seva activitat aquí, i nosaltres pensem que la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut permet que si no hi ha una llei de l'Estat que elabori i desenvolupi la possibilitat —com no existeix encara, perquè va ser tombada la que va presentar aquest Parlament—, aquest Parlament, el Consell Executiu té perfectament capacitat legal per nomenar, encara que només sigui d'una manera provisional, transitòria —jo una vegada vaig utilitzar la paraula «precària», i no voldria donar-li el contingut totalment que de vegades se li dona jurídicament. Crec que la Generalitat pot fer aquest nomenament, i que això s'havia d'haver fet ja fa uns quants anys, i que avui molts dels problemes que han anat passant en la SEAT els hauria passat si més no amb una assumpció d'aquest problema pel Consell Executiu que no s'ha donat.

És per això que nosaltres presentem aquesta moció, que com vostès saben pretén nomenar, encara que només sigui —hi insisteixo— de manera provisional aquest representant de la Generalitat en la SEAT, perquè, en segon lloc, per portar un control sobre tota la situació del finançament de la SEAT, de compliment del pla estratègic de la SEAT, informant semestralment aquest Parlament a través de la seva Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, i, en tercer lloc, demanem també una auditoria de gestió per anar comprovant el grau de compliment d'aquest pla estratègic, perquè pensem que SEAT és una empresa pública, i és l'empresa pública més important que hi ha aquí a Catalunya, i que l'empresa pública ha de fer com la dona del Cèsar, i convé clarificació, i convé transparència, i convé que aquesta auditoria de gestió vagi, si més no, a allunyar unes certes boires que apareixen sobre determinats aspectes de la gestió de SEAT, i caldria comprovar gestió de compres, veure els nivells d'endeutament, quins són els acumulats, quins són els previstos, veure els interessos que s'estan pagant, a qui es paguen, quins són aquests nivells d'interessos, com, en definitiva, tot això amb un objectiu que per a nosaltres és important —que no és l'únic, però que és important—, que és el manteniment del nivell d'ocupació en aquesta empresa.

SEAT té una gran importància per a Catalunya —això ho hem dit aquí moltes vegades—, tant pel nombre de treballadors ocupats directament, com per la repercussió que té en la indústria auxiliar. SEAT, a més a més, té una gran tradició en la implantació industrial aquí a Catalunya, i pensem que el Consell Executiu, la Generalitat, ha d'acabar amb aquesta inhibició que ha tingut respecte a aquest problema i ha de començar a abordar-lo. És en aquest sentit que hem presentat la nostra moció.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Han presentat esmenes a aquesta moció els Grups d'Esquerra Republicana, Socialista i Conver-

gència i Unió. Per l'ordre establert habitualment, té la paraula el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana per a la defensa de la seva esmena. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, nosaltres, atenent-nos a la lletra del que es diu en la moció que va ser publicada en el *Butlletí*, nosaltres en principi estem d'acord —en línies generals— amb el que s'hi diu, i, doncs, creiem que si s'adequa una mica el segon punt del segon paràgraf del primer apartat, que —nosaltres creiem— que està redactat en una forma, diguem-ne no gens reglamentària, perquè això que aquest delegat nomenat hagi de donar compte de la marxa de l'empresa semestralment, com a mínim, a la Comissió d'Indústria, Energia i Comerç, nosaltres creiem que la missió d'aquesta Comissió, la Comissió d'Indústria, Energia i Comerç, és una Comissió parlamentària, i, per tant, no una Comissió de gestió que ha de fiscalitzar de dret una gestió.

Nosaltres creiem que a qui se n'ha de donar compte és al Conseller d'Indústria, que és a qui li toca de vetllar que el seu representant faci la seva funció dintre de la SEAT.

I és en aquest sentit que nosaltres presentem la nostra esmena, i llavors, evidentment, quan la Comissió cregui convenient, o quan el Conseller cregui convenient, que aquesta informació —a través del Conseller— es passi a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme com a fiscalització parlamentària del que s'està produint en l'empresa SEAT.

Si s'accepta aquesta esmena nostra, nosaltres no tindrem inconvenient a votar aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula, en nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Cigarrán per a la defensa de la seva esmena.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señorías, esta moción y la interpelación precedente ponen aquí en el Parlamento un tema sobre una empresa basado, básicamente, en datos de posibles pérdidas o de pérdidas reales que esta empresa tiene. Pero si no se dieran las circunstancias —que no se les escapa a sus señorías la importancia que tiene de que esta empresa es una empresa pública, y además de que esta empresa pública es una empresa que tiene una incidencia básica en la economía y en la situación social de la industria en Cataluña— podría ser de poca trascendencia el hecho de traer esto aquí, porque, de hecho, no sé yo si además de la empresa SEAT hay muchas otras empresas del sector privado, incluso del sector público, con menos incidencia que la SEAT, que estén en una situación de mayor gravedad o de mayor preocupación como empresa que tiene una posibilidad de futuro.

Pero como esta empresa tiene una incidencia importante, y, además, es una empresa pública, y como el Estatuto de Autonomía nos confiere la posibilidad de que el Consell Executiu nombre unos representantes de la Generalitat en la empresa pública, por ello es obvio que nosotros intervenimos en esta moción con unas enmiendas a la moción inicial.

Vaya por delante que yo quiero poner de manifiesto en el Parlamento mi confianza —y la del Grupo Socialista— en el futuro de la empresa SEAT. Que no se ponga en duda, por el hecho de que aquí se traiga una interpelación o una moción, que la empresa SEAT va en una situación muy difícil, que va en una situación en la que pueda incluso darse la impresión,

por el hecho de que se traiga el tema aquí, que se quiera perjudicar a la empresa SEAT poniendo la situación más difícil de lo que es en realidad. Y, de hecho, en alguna Comisión salió este tema, y el Conseller de Industria —que no está presente en la sesión— no ha desmentido esa posibilidad de que la empresa vaya mal.

Yo que he sido empleado de SEAT y soy todavía de la plantilla, conozco el tema y tengo la plena confianza de que la situación de SEAT, no sólo va a ir mejor de cuanto va en cuanto a tema de mejorar la cota de mercado interior, incluso la posibilidad de exportación en un número superior al que se está exportando en la actualidad, sino que tengo plena confianza en la profesionalidad del nuevo equipo de dirección, y que se van a mejorar mucho los niveles de gestión con respecto a la gestión que se ha hecho con anterioridad, que no ha sido lo más adecuada posible.

Y en ese sentido, nosotros creemos que por esa importancia que tiene, y por ser una empresa pública, la Administración autonómica, la Administración de la Generalitat tiene que preocuparse de este tema. Tiene que preocuparse de la incidencia que pueda tener el que esta empresa vaya bien, o que esta empresa vaya mal. Como hay un primer punto en el que se manda al Consell Executiu para que nombre el representante de la Generalitat en esta empresa, y esto —según el propio Estatuto— viene condicionado con la modificación de la legislación estatal actual respecto a la empresa pública, y esta legislación todavía no se ha modificado, nosotros lo que hacemos es una enmienda que permita que el Consell Executiu..., que mande al Consell Executiu para que haga las gestiones necesarias para que nombre, de forma provisional, ese delegado en la empresa, mientras la legislación estatal no se modifique.

Fundamentalmente, porque es una empresa que tiene mucha incidencia en la industria en Cataluña, y porque tiene mucha incidencia social; no sería lo mismo para cualquier empresa pública que no tuviera esa incidencia —se lo digo a los señores de Convergencia i Unió, porque sé que se va a sacar el tema de que no se ha aprobado en Madrid un proyecto de proposición de ley que desde nuestro punto de vista, desde el punto de vista del Grupo Socialista, no era un proyecto adecuado para solucionar este problema—, pero que nosotros estamos en la dirección de que esto se solucione.

Pero lo que más nos preocupa no es la marcha de la empresa SEAT. Lo que más nos preocupa es que el cumplimiento del plan estratégico y los acuerdos con la Volkswagen tienen una incidencia, no sólo en la marcha de esta empresa, sino en la marcha y en el futuro de las empresas auxiliares, de los proveedores de esta empresa.

La empresa Volkswagen ha hecho, diríamos, una auditoría técnica a los proveedores de SEAT, exigiéndoles un cumplimiento y unos requisitos que exigían mejora en la calidad de sus productos, que exigían mejora en su gestión, incluso en la organización de sus propias empresas.

Y nosotros creemos que hay empresas —que todas esas empresas proveedoras de SEAT son pequeñas y medianas empresas— que por sí solas pueden ponerse en condiciones de cumplir estos requisitos que la SEAT-Volkswagen les ha exigido para seguir siendo proveedores en el futuro de la empresa. Pero hay empresas que tienen dificultades para ello; yo creo que incluso es un reto para el conjunto del sector auxiliar de la

automoción el ponerse a este nivel, mejorando su situación, tanto a nivel técnico como a nivel de gestión.

Nosotros lo que hacemos es una enmienda como un segundo apartado al punto uno, en el que se mandata al Consell Executiu para que tome la iniciativa, para que tome la iniciativa, en combinación con la empresa SEAT y de acuerdo con estos proveedores, para asegurar y poner al servicio de esta industria auxiliar de la automoción, de esta pequeña y mediana industria, los instrumentos que actualmente tiene la Conselleria de Industria —el CIDEM, la CARIC—, todos los instrumentos que estén al abasto del Consell Executiu, para que estas empresas puedan estar en condiciones de seguir produciendo y de cumplir las exigencias de la SEAT-Volkswagen, y no sólo puedan seguir suministrándonos estos productos que ellos fabrican a la SEAT-Volkswagen, sino que puedan incluso competir en mejores condiciones que otra industria auxiliar de otras zonas del Estado para el resto de la industria de la automoción, puesto que hay industrias de la automoción en la Comunidad valenciana y en la Comunidad aragonesa, en las cuales se puede suministrar a estos proveedores productos desde Cataluña, si el Consell Executiu toma la iniciativa de prestarles las ayudas, el asesoramiento técnico y la información necesaria, que permita ponerse a flote, que permita estar en condiciones de seguir produciendo como proveedores de SEAT-Volkswagen, y también como proveedores de otras industrias.

Es evidente que éste es el tema más importante desde nuestro punto de vista. Lo que el Consell Executiu pueda hacer, más que nada, es esta segunda opción. También puede nombrar el delegado de la Generalitat en la empresa, pero es evidente que ese delegado de la Generalitat en la empresa no puede hacer exclusivamente de fiscalizador, de que la empresa vaya bien o no; lo que sí puede hacer es informar de cuál es la marcha de la empresa. Pero nuestra concepción de la empresa pública, de si se cumple el plan estratégico, de si la gestión es buena o es mala, es una concepción que se tiene que dar autonomía a la empresa i exigir responsabilidades al equipo de dirección para que esas promesas que el Diputado señor Lucchetti decía que la actual Dirección había hecho se cumplan en el plazo previsto.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula, per a la defensa de la seva esmena, en nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Vallvé i Ribera.

El Sr. VALLVÉ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat unes esmenes a la Moció subsegüent a la interpellació, formulada el dia 22 de desembre sobre el procés de reordenació de l'empresa SEAT. En primer lloc, el nostre Grup parlamentari proposa una esmena de modificació del punt primer, però que afegeix un paràgraf que diu el següent. Diu: «El Parlament lamenta el rebuig per part de les Corts generals, de la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya per la qual es regula la participació de la Generalitat en la gestió del sector públic econòmic de l'Estat.»

Senyores i senyors Diputats, aquí estem discutint, evidentment, el tema de SEAT, però estem discutint, també, fonamentalment, l'aplicació d'un punt de l'Estatut d'Autonomia, de l'article 53 en concret, que parla de la participació de la

Generalitat en el sector públic econòmic de l'Estat, participació que no s'ha pogut dur a terme i que no es podrà dur a terme en un termini previsible per una raó, i és que la Proposició de Llei presentada per aquesta Cambra, votada en aquesta Cambra sense cap vot en contra, va ser refusada pel Congrés dels Diputats.

Voldria recordar breument la història d'aquesta Proposició de Llei. Fou presentada pel Consell Executiu en aquesta Cambra, el Projecte de Proposició de Llei, el mes de setembre del 1982. Es va obrir el corresponent termini de presentació d'esmenes, i el Partit dels Socialistes de Catalunya va presentar una esmena a la totalitat. Hi va haver un debat en Comissió, després d'una discussió en Ponència. A l'hora de la discussió en el Ple, fou retirada l'esmena a la totalitat del Partit dels Socialistes de Catalunya. Fou aprovada per tota la Cambra dintre del primer període de sessions de 1983.

No detallaré aquí les intervencions dels tres Diputats que van tenir l'honor de defensar aquesta Proposició de Llei a les Corts generals: del senyor Lucchetti, del Diputat senyor Alay i de mi mateix. Darrere de la nostra intervenció —i això sí que crec que s'ha d'esmentar— no hi hagué cap intervenció en un torn en contra, i, en els torns a favor, varen intervenir el Diputat Vicens, del Grup Mixt, el Diputat Gasòliba, de Minoria Catalana, el Diputat Fabra, del Grup Popular..., tots de manera favorable a la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya.

Pel Grup Socialista, pel Partit Socialista Obrer Espanyol, va intervenir el senyor Sáenz Lorenzo, no en un torn en contra; foren les seves paraules textuais, dient que ell no intervenia en un torn en contra perquè «no estava en contra» de la Proposició de Llei en el fons, però sí que era contrari a la solució que portava aquesta Proposició de Llei. Era una manera sibilina de no consumir torn en contra i de fer-ho en un posicionament de Grup. I la votació, evidentment, fou molt clara: el Partit Socialista Obrer Espanyol va votar en contra i els altres Grups que havíem intervingut vam votar a favor i la Proposició de Llei no va prosperar.

Es parla sovint de doble llenguatge; jo, en aquest cas, m'atreiria a parlar de triple llenguatge. De triple llenguatge d'una Proposició de Llei a la qual es presenta, pel Partit dels Socialistes de Catalunya, esmena a la totalitat en Comissió; davant del Ple, davant de la premsa, aquesta esmena a la totalitat es retira, i el Partit Socialista s'absté, en aquesta Cambra, de votar la Proposició de Llei que regulava —ho repeteixo— la participació de la Generalitat en els organismes públics de l'Estat.

I aleshores, a Madrid, un altre canvi de vot, i aleshores, el Partit Socialista Obrer Espanyol vota en contra de la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya.

És clar; es pot dir: «Què van fer els Socialistes de Catalunya a Madrid?» Els Socialistes de Catalunya, senyores i senyors Diputats, no sabem què van fer a Madrid, perquè, com vostès saben, no disposen a Madrid, malgrat les promeses fetes abans de les eleccions del 28 d'octubre, de Grup parlamentari propi, i els Socialistes de Catalunya varen votar juntament amb els Diputats del Partit Socialista Obrer Espanyol en contra de la Proposició de Llei que havia fet aquesta Cambra.

A mi em fa l'efecte que aquest canvi de llenguatge —voldria recordar en aquest cas les manifestacions que va fer l'aleshores Portaveu del Grup de Convergència i Unió, i avui Honorable Conseller de Governació de la Generalitat, quan es parlava en

aquesta mateixa Cambra d'aquell debat del 20 d'octubre de 1981, aquell debat que es va anomenar el «debat de l'OTAN» —i, en parlar de l'OTAN, no vull parlar de noves promeses incomplertes—, vull referir-me només al tema que fa referència a les manifestacions del Portaveu de Convergència i Unió, quan va manifestar que el nostre Grup parlamentari, després d'aquell debat d'aquest Parlament, no votaria mai a Madrid contra una decisió política majoritària d'aquest Parlament. El nostre Grup parlamentari va complir aquesta paraula, i lamentem que altres Grups parlamentaris canviïn el vot amb aquesta facilitat, sobretot quan es tracta de proposicions fetes per tota la Cambra i sense cap vot en contra, aquí, a Catalunya.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari presenta una esmena al punt primer, dient el que he dit a l'inici de la meua intervenció, que «el Parlament lamenta el rebuig de part de les Corts Generals de la Proposició de Llei del Parlament de Catalunya per la qual es regula la participació de la Generalitat en el sector públic econòmic de l'Estat», i, en segon lloc, evidentment, el Consell Executiu i el Grup parlamentari que li dona suport no es rendeixen davant el fet que no es pugui donar compliment al que diu l'article 53 de l'Estatut de Catalunya, i «el Parlament insta el Consell Executiu que faci les gestions oportunes prop del Govern de l'Estat a fi que pugui designar, d'acord amb el que expressa l'article 53 de l'Estatut d'Autonomia, els representants de la Generalitat a l'empresa SEAT», els representants a les empreses del sector públic de l'Estat, no de manera provisional, no de manera precària, com havia, fins i tot, manifestat el senyor Lucchetti en la formulació de la seva interpellació precedent a aquesta Moció, sinó el representant a què ens dona dret el text de l'Estatut d'Autonomia, Llei Orgànica de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups no esmenants. En primer lloc, el Grup de Centristes no desitja intervenir. El Grup Mixt? *(Pausa.)*

El Sr. VIÑALS *(de l'escó estant)*: El senyor Santiago Guillén, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Santiago Guillén té la paraula, en nom del Grup Mixt.

El Sr. GUILLÉN: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no intervindria per anunciar el meu vot solitari si no fos que la qüestió plantejada pel PSUC em sembla que és de la màxima rellevància, i si es poden aportar informacions complementàries, crec que són interessants. Jo no he treballat mai a SEAT, però sí que he treballat a l'empresa auxiliar i a la indústria auxiliar SEAT, o sigui, d'empreses que faciliten material a SEAT, i en l'últim any —en aquest que estem ara— he estat viatjant i veient indústries automobilístiques a Europa, i jo diria que no comparteixo la tranquil·litat que el senyor Cigarrán ha manifestat en relació amb SEAT, perquè, bé, el mercat de l'automòbil no es pot dir que estigui en crisi; les que sí que estan en crisi són aquelles empreses automobilístiques que no tenen el nivell de productivitat necessari per competir. I aquesta és una qüestió per demostrar. Que avui estigui Volkswagen present a SEAT no vol dir que estigui aportant-hi el nivell de productivitat de Volkswagen; potser només vol dir que està portant les peces que tenen fabricades a Alemanya i que les estiguin muntant aquí, cosa pròpia d'un país tercer-

mundista a l'hora de fer el balanç real de la situació. No dic que només hi hagi això; dic que la presència de Volkswagen no ens garanteix res, des d'aquest punt de vista.

I el que sí que es pot dir també, i això val la pena de subratllar-ho, és que la indústria de l'automòbil, allà on funciona, no únicament no té pèrdues, sinó que és el motor d'innovació de tot un sector, no únicament automobilístic, sinó de la indústria, perquè la indústria automobilística modernitzada es converteix, amb la implantació de la robòtica, amb la implantació de la informàtica aplicada al control de la gestió i de la producció, i amb la nova organització del treball a la indústria —nova organització que, després, té perfectament aplicació a indústries que no tenen res a veure amb l'automòbil. Aquest és un fet autènticament revolucionari, i que potser poques indústries com l'automobilística —em refereixo a la productiva— estan protagonitzant avui Europa —per no parlar d'Estats Units i Japó.

Per tant, quan parlem de SEAT a Catalunya, ens estem jugant l'avenir industrial, sense cap dramatització, amb pura realitat; és a dir, avui, a Catalunya, no hi ha una gran indústria modernitzadora i innovadora. Les grans indústries que tenim estan en precari, estan si tanquen o no tanquen, des d'aquest punt de vista, i de les quals podríem tenir el control i semblaria que hi hauria d'haver control de la Generalitat no hi ha delegat; per tant, la presència d'aquest delegat és substancial, urgent i totalment necessària; no per a SEAT, sinó per a la indústria catalana en tot això que estem dient. I per això, també creuria molt raonable l'esmena socialista, de tot el que he dit, en relació amb les empreses auxiliars de l'automòbil que, òbviament, tenen en aquest sentit la màxima importància, tanta com en pugui tenir la mateixa SEAT.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula el Diputat que ha presentat la Moció, per indicar si accepta totalment o parcialment alguna de les esmenes. Temps màxim, cinc minuts.

El Sr. LUCCHETTI: Sí, senyor President. Molt bé. Jo crec que les esmenes, una bona part de les esmenes presentades, són esmenes que vénen a enriquir la nostra proposta i, per tant, nosaltres no tenim cap inconvenient a acceptar-les. Nosaltres, jo coincideixo amb el Diputat que m'ha precedit en la paraula... Discrepo quant que tinc l'íntima convicció... Jo potser sóc una persona que ha anat seguint SEAT; no he treballat ni a la indústria auxiliar ni a SEAT —deu ser una falta meua—, però com a professional he seguit de prop l'evolució de SEAT tots aquests últims anys, i crec que SEAT, en aquest moment, està en una cruïlla que, si resol alguns dels problemes que té en aquest moment, SEAT és una empresa que pot tenir un gran futur, i aquest gran futur no és només una solució per a SEAT; és una solució, com deia el Diputat que m'ha precedit, per a aquí, a Catalunya. La importància que té, per a la implantació industrial catalana, el tema SEAT, és fonamental. I aquest bon futur, jo crec que el comença a tenir en el terreny tecnològic —comença, estic dient «comença», és al començament del camí—, el té, i crec que cada vegada més, en el terreny comercial cara a l'exterior, té un bon producte, comença, i esperem que comenci a resoldre també els problemes de gestió, i nosaltres, la nostra preocupació, que era el tema financer, que era el que ens ha portat aquí... Jo voldria recordar novament el que he dit abans, i ho vull tornar a repetir perquè em

sembla significatiu: les pèrdues de SEAT equivalen al cost financer que paga SEAT a la banca? Ho repeteixo: pèrdues de SEAT-empresa pública és igual a benefici de la banca privada? Recordem aquesta relació, potser, per entendre el problema de l'empresa SEAT. Si es resol això, podrem començar a resoldre molts dels problemes de l'empresa SEAT.

Nosaltres, l'esmena que ha presentat Esquerra Republicana, l'acceptariem en el seu esperit; l'únic que, parlant amb el Diputat que l'ha presentada, fariem una esmena transaccional que diria —i ho donaré per escrit— que em sembla que millora el sentit i l'esperit del que volien dir ells, que nosaltres acceptem, i és que no vingui a informar el Parlament un representant de la Generalitat a la SEAT, sinó que qui vingui a informar el Parlament sigui el Conseller; nosaltres pensem que amb això estem totalment d'acord. És el Conseller qui ha de tenir la relació institucional amb el Parlament. Per tant, acabaria el paràgraf dient: «... donant compte de la marxa de l'empresa el Conseller d'Indústria i Energia, el qual informará semestralment, com a mínim, la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme del Parlament.» Jo crec que aquesta és la redacció que correspondria.

Respecte a l'esmena del Grup Socialista, a nosaltres ens sembla que la primera ve a dir el que nosaltres diem, i per tant no tenim cap inconvenient a acceptar-la; pensem que l'una i l'altra són intercanviables, no tenim cap problema a acceptar-la. El segon paràgraf entenem que és una cosa que s'afegeix, que no treu el segon paràgraf del primer punt nostre, que quedaria vigent, i, per tant, aquest segon paràgraf, nosaltres també l'acceptariem pel que fa referència al servei, a la informació, assessorament tècnic i ajudes necessàries de la indústria auxiliar. No tenim cap inconvenient.

Respecte a les dues esmenes que presenta el Grup de Convergència i Unió, nosaltres hem quedat realment astorats, d'aquestes dues esmenes, perquè ens sembla, ja, d'una evidència tan clara que és llançar pilotes fora, dir que es critica que a Madrid no hagin resolt el problema, i, a continuació, dir: «Però ara els demanem que ens donin permís per resoldre'l el dia que ells ens donin permís», que nosaltres no n'acceptem cap de les dues, perquè ens sembla un cas, diguem-ne, de burla flagrant.

Nosaltres entenem que aquí hi ha una responsabilitat del Consell Executiu, que és cert que hi ha una responsabilitat del Govern central, i gravíssima, i gravíssima, en tot aquest problema. A mi no em serveix que em vingui ara un Diputat del Grup Socialista a dir «que estamos en la direcció que se solucione el problema», quan vam estar en el Parlament a defensar el Projecte de Llei el senyor Vallvé, el senyor Alay i el Diputat que els parla i se'ns va dir que ja ho tenien preparat i que... —i això, aquest «ja ho tenim preparat», sembla l'estatut de l'empresa pública, que des de l'any 78 l'han de presentar al Parlament i no el presenten, no? Nosaltres pensem que aquest és un tema molt greu. Però davant d'aquest incompliment del Govern central ens sembla igual de greu i d'una —jo no vull utilitzar qualificatius—, però em sembla molt greu que es vingui aquí i es critiqui el que van fer a Madrid i a continuació es digui, exactament, que «es facin les gestions oportunes prop del Govern de l'Estat, a fi i efecte que pugui designar, d'acord amb el que expressa l'article 53, els representants de la Generalitat a l'empresa SEAT». Això és tirar pilotes fora, això

és jugar a això que n'hem dit el victimisme, això ens sembla que no és voler resoldre els problemes. Per tant, nosaltres, amb molt de gust, no acceptarem cap de les dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Bé; senyor Lucchetti, jo li pregaria que vostè donés lectura ara al text exacte que es posarà a votació i després que el fes arribar a la Mesa.

El Sr. LUCCHETTI: La Moció, tal com quedaria recollida, diria el següent: «El Parlament insta el Consell Executiu a designar», perdó, «El Parlament insta el Consell Executiu a realitzar les gestions necessàries perquè, mentre no es modifica la legislació vigent en relació amb l'empresa pública, procedeixi a designar amb caràcter provisional un representant de la Generalitat a l'empresa SEAT. Així mateix, el Consell Executiu vetllarà perquè els proveïdors de l'empresa SEAT afectats per les condicions establertes per Volkswagen rebin la informació, assessorament tècnic i les ajudes necessàries per tal de garantir la continuïtat de la seva producció». Aquest és el text de l'esmena socialista íntegra. Seguiria: «Aquest representant...»

EL Sr. PRESIDENT: Senyor Lucchetti, «aquest representant» anava bé després del primer paràgraf, però no quan s'intercala al segon paràgraf de l'esmena socialista.

El Sr. LUCCHETTI: Doncs, seguiria dient: «el representant de la Generalitat a l'empresa SEAT...» —després ho donaré per escrit, senyor President, amb més calma, des del meu escó— «el representant de la Generalitat a l'empresa SEAT, entre les seves funcions, controlarà el compliment i destinació del finançament previst per a la SEAT en els Pressupostos Generals de l'Estat per a 1984 i anys següents, donant compte de la marxa de l'empresa al Conseller d'Indústria i Energia, el qual informará semestralment com a mínim la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme d'aquest Parlament». Punt dos: «El Consell Executiu demanarà que es realitzi una auditoria de gestió a l'empresa SEAT, a fi de comprovar el nivell de compliment del pla estratègic fins a l'actualitat».

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que ara ha quedat perfectament clar el text que es passa a votació, i, per tant, la Cambra pot pronunciar-se.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció... (*El senyor Vallvé demana la paraula.*) Sí, el senyor Vallvé?

El Sr. VALLVÉ: Demanariem votació separada de cada paràgraf, del primer punt.

El Sr. PRESIDENT: ...de cada paràgraf del primer punt.

El Sr. VALLVÉ: Al segon punt només hi ha un paràgraf.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Bé, i votació separada també del segon punt?

Aleshores, anem a votar, primerament, el primer paràgraf del primer punt, és a dir, el que... (*El senyor Casanovas demana per parlar.*) Senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, per saber millor el que votem, si us plau, els paràgrafs que es van a votar, hi hauria inconvenient que es llegissin?

El Sr. PRESIDENT: No, no hi ha cap inconvenient, però em sembla que quedava clar, no? El paràgraf que es va a votar ara seria el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a realitzar les gestions necessàries perquè mentre no es modifica la legislació vigent en relació amb l'empresa pública procedeixi a designar, amb caràcter provisional, un representant de la Generalitat a l'empresa SEAT.»

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets. (*Remor de veus i rialles.*)

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest primer paràgraf ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Segon paràgraf. El segon paràgraf diu: «Així mateix, el Consell Executiu vetllarà perquè els proveïdors de l'empresa SEAT afectats per les condicions establertes per Volkswagen rebin la informació, assessorament tècnic i les ajudes necessàries per tal de garantir la continuïtat de la seva producció.»

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets. (*Remor de veus.*) Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra? Els que s'abstenen? Aquest segon paràgraf ha estat aprovat, també, per unanimitat dels presents.

El tercer paràgraf del punt primer diu el següent: «El representant de la Generalitat a l'empresa SEAT, entre les seves funcions, controlarà el compliment i destinació del finançament previst per a la SEAT en els Pressupostos Generals de l'Estat per al 1984 i anys següents, donant compte de la marxa de l'empresa al Conseller d'Indústria i Energia, el qual informará semestralment com a mínim la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme d'aquest Parlament.»

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest tercer paràgraf de l'apartat primer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest tercer paràgraf ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 34 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a votació el segon apartat, que no llegeixo perquè és el segon apartat de la Moció primitiva.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el segon apartat, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El segon apartat ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la xarxa de benestar social

Bé, passem ara a la moció següent, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la xarxa de benestar social, presentada pel Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El Diputat que ha presentat la Moció té la paraula per a la seva defensa. Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*des de l'escó*): Des de l'escó, senyor President. Per raons òbvies de la finalització del treball d'aquesta legislatura i donada la pràctica impossibilitat de compliment del termini previst en la Moció, nosaltres retirem aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Retirada la Moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'informació i assessorament a la població treballadora

Passem, doncs, a la moció següent, que és la Moció subsegü-

ent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'informació i assessorament a la població treballadora, presentada pel Diputat senyor Xavier Guitart, del Grup Socialista.

El senyor Guitart té la paraula per a la defensa de la moció.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta moció que estic defensant en aquests moments és una moció conseqüència d'una interpellació celebrada el mes de desembre, en relació amb unes oficines muntades pel Consell Executiu de la Generalitat anomenades d'assessorament a la classe treballadora. No es tracta ara de repetir la interpellació, però, simplement per veure'n la congruència amb la moció, denunciàvem d'aquestes oficines, fonamentalment, el que representaven de duplicitat d'estructures amb altres organismes que feien la mateixa feina o el que suposava d'encariment la duplicitat d'estructures i el que suposava també de confusió per al ciutadà veure proliferar organismes que fan la mateixa feina.

Criticàvem també el decret pel qual es donava vida a aquestes oficines, un decret, des de la nostra perspectiva, que contenia greus errors administratius, tals com no posar o no indicar quines eren les condicions o quins eren els requisits que havien de reunir els ciutadans que volien —diguem— ser subvencionats per la Generalitat i treballar en aquestes oficines; és a dir, no hi havia requisits. Criticàvem que no hi havia publicitat, es va dir que vuit dies des de la publicació d'aquesta Ordre i Decret al *Diari Oficial* s'acabava el termini; per tant, el vici de publicitat, la manca de publicitat era un vici important. I criticàvem també la presència atípica d'uns responsables polítics —militants tots de Convergència o d'Unió— que estaven al davant d'aquestes oficines, sense cobrar, i que tenien, diguem-ne, una responsabilitat política de vigilància. És en relació amb aquests temes que nosaltres presentàvem aquesta Moció, aleshores, el desembre, en el sentit absolutament invers: demanàvem que es comencés un diàleg amb l'INEM que cristal·litzés en una coordinació del que és l'Institut Nacional d'Ocupació i la Generalitat per donar vida als programes que des del Consell Executiu de la Generalitat es poguessin endegar. Demanàvem que se solucionés, que se solucionessin els greus vicis administratius que contenia el Decret i l'Ordre que donaven vida a aquestes oficines, i demanàvem que fossin revocats del seu càrrec —si és que se'n pot dir càrrec— aquests responsables polítics que no cobraven, tots ells militants de Convergència o d'Unió i que estan al davant d'aquestes oficines.

Això era el mes de desembre, que ho vam presentar, però cal dir que del mes de desembre cap aquí —un mes i mig— han passat coses molt importants que, d'alguna manera, vénen a modificar o vindrien a modificar el contingut d'aquesta mateixa Moció. Quines coses han estat? Doncs, la primera és que la setmana següent, la setmana següent a la interpellació es van produir realment unes converses que van cristal·litzar en un acord entre la Conselleria de Treball i l'Institut Nacional d'Ocupació.

A partir d'aquell moment, doncs, era l'Institut Nacional d'Ocupació que donava feina als aturats, no era una altre organisme que per llei no li pertocava; per tant, ja en aquell moment quedaven sense sentit i sense feina aquestes oficines que havia muntat el Consell Executiu de la Generalitat i que havien costat 94 milions de pessetes.

Però aquesta no era l'única cosa. Automàticament, automà-

ticament es publiquen als ajuntaments i a diversos llocs les llistes de persones beneficiades per aquests plans d'ocupació del Consell Executiu de la Generalitat i succeeix un altre fenomen que cal denunciar i que avui posaríem, probablement, en una moció, si ho haguéssim sabut abans, naturalment. Es rep una trucada del Consell Executiu, d'algun Departament del Consell Executiu de la Generalitat, ordenant que esborrin, que esborrin d'aquests llistats totes les persones de sexe femení. Això, que ens sembla que és un greu vici també d'inconstitucionalitat manifest, manifest, i que és propi d'altres èpoques, ha succeït, i nosaltres avui també ho posaríem en aquesta moció perquè fos votada.

Finalment, el 31 de desembre surt un decret, una ordre, perdó, al *Diari Oficial de la Generalitat*, de transferència d'uns crèdits. De quin crèdit? Doncs dels 2.600 milions que havien de servir, de pessetes, per crear aquests llocs de treball. I on van aquests diners transferits a altres Conselleries? Doncs, miri, els ho llegiré. Uns 25 milions van per a activitats juvenils, subvencions a institucions sense finalitat de lleure. Altres van a programes d'equipaments a centres de recerca —ja em diran vostès què té a veure això amb l'ocupació. Altres van per a ajut a la funció i desenvolupament de fundacions —ja m'explicaran vostès què té a veure això amb la creació de llocs de treball. Altres van per a subvencions de l'activitat cultural d'entitats sense finalitat de lucre. Altres a difusió cultural a les escoles, per fomentar el coneixement del propi país, per activitats extra-escolars, especialment viatges culturals; i encara en podríem trobar de més sorprenents, com l'equipament de material a la Conselleria de Justícia, etcètera.

La pregunta és la següent: On han anat a parar els 2.600 milions de pessetes? I com que ara no estem fent la interpellació, perquè aquesta la vam fer un altre dia —ara estic tractant de defensar una moció—, ara no puc entrar directament en aquest tema, però suposo que aquests arguments i d'altres que podria explicar deixaran ben clara la justificació nostra quan anunciem la retirada d'aquesta Moció, no tant perquè el Consell Executiu hagi resolt el tema, sinó perquè votar una moció avui desfasada, que no inclogui aquests elements importantíssims, és devaluar el problema d'una manera tal que el desfigura. Nosaltres volem anunciar que aquests són problemes pendents, que són els problemes que han succeït i que, per tant, són els problemes que avui posaríem en una moció per tal que fos votada.

Per això, doncs, i sense insistir-hi més, és que anunciem la retirada d'aquesta Moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports públics suburbans i estacions de transport de viatgers per carretera

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la moció següent, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports públics suburbans i estacions de transport de viatgers per carretera, presentada pel Diputat senyor Lorda, del Grup Socialista. El senyor Lorda té la paraula per a la defensa de la moció.

El Sr. LORDA: Senyor President, jo no sé si aquest és el moment més oportú, però voldria sotmetre a la seva consideració la possibilitat de canviar un terme del text de la nostra moció, que es podria considerar com una esmena tècnica. En

la frase que diu: «El Consell Executiu procedeix a la revisió dels projectes de construcció d'estacions d'autobusos, conforme a la xarxa viària», ha de dir «la xarxa concessionària» o «concessional», perquè no es tracta de l'aspecte físic de la xarxa, sinó de les concessions a les empreses de transport.

El Sr. PRESIDENT: Bé, sembla que és una esmena tècnica; pot ser acceptada. Allà on diu «viària» dirà, doncs, «concessionària» o «concessional».

El Sr. LORDA: «Concessional».

El Sr. PRESIDENT: «Concessional».

El Sr. LORDA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, en ocasió de la interpellació que vam substanciar davant el Ple i de la qual és subsegüent la moció que avui portem a la consideració i aprovació, si s'escau, de la Cambra, l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques va utilitzar, en el seu torn de rèplica, una sèrie de dades amb pretensió d'arguments a favor de la seva tesi, o tesitura, força allunyades de la veritat. Nosaltres, que sentim molt una molt alta consideració per la persona i l'actuació pública del senyor Xavier Bigatà, i creiem, sense cap mena de suspicàcia, en la seva integritat moral, no hem pogut fer altra cosa sinó dir-li que en tot allò relacionat amb la debatuda qüestió del projecte de l'estació d'autobusos de Tàrraga ha estat destinatari i víctima a la vegada d'una informació inexacta. Ho veurem de seguida.

De primer, voldria recordar als il·lustres membres de la Cambra, baldament sigui en síntesi, els antecedents de la qüestió. Es tracta de la política del Govern en matèria de transports públics suburbans i estacions de transport de viatgers per carretera. El nostre Grup parlamentari ha arribat a reunir tota una sèrie d'incidís que fan concebre seriosos dubtes sobre la correcció i la racionalitat d'aquesta política. Tàrraga, que el mateix Govern ens ha volgut presentar com una experiència pilot en aquest terreny, ens va servir com a pedra de toc per contrastar, i vam constatar —en el marc d'aquesta política l'equip de Govern de l'Ajuntament de Tàrraga i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques havien ideat el projecte de construcció d'una estació d'autobusos en l'esmentada ciutat, en combinació amb la d'un aparcament i d'un mercat municipal, per la qual cosa els pressupostos de la Generalitat hi destinaven 150 milions de pessetes—, vam constatar —ho repeteixo— que l'obra a realitzar era, en part, inútil, a causa de les seves proporcions desorbitades, i en part, contraproduent, a causa dels perjudicis que podia ocasionar a la mateixa població de Tàrraga.

Aquesta constatació ha estat ratificada en el curs de les darreres setmanes per multitud de testimonis de la mateixa localitat: articles en la premsa local, cartes adreçades al Diputat que els parla manifestant el total desacord dels veïns amb el projecte —testimonis que, naturalment, tinc aquí a la disposició de qui m'ho demani—, l'oposició adversa també dels grups municipals de l'oposició, i no solament del socialista, tots coincideixen en l'enèrgica impugnació del projecte per raons que van des dels costos excessius i injustificats, quan hi ha coses a fer molt més peremptòries, fins al transtorn del sistema comercial establert, passant pel desencertat emplaçament de l'estació que es vol construir, emplaçament que amenaça complicar molt i fer més feixugues les comunicacions intraurbanes.

Hi ha encesa a Tàrraga —i insisteixo que utilitzem Tàrraga

com un botó de mostra, i darrerament podríem utilitzar també Manresa—, hi ha encesa a Tàrraga, a propòsit d'aquest projecte, una viva polèmica, i tot indueix a creure que bona part de l'opinió pública local rebutja la idea. Això, però, no pertorba pas massa el batlle de la vila, entestat a portar a terme la seva obra descomunal, car l'altre dia en preguntar-li un ciutadà assistent a la sessió del consistori, en relació amb el tancament i la pavimentació d'un carrer, què faria si el 99% dels veïns afectats hi estiguessin en contra, va respondre, impertèrrit, que tiraria endavant. Jo suposo que és aquest batlle qui facilita les informacions a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

I ara anem a l'assumpte—, amb la qual cosa enllacem amb allò que deia sobre el nostre respectat amic Xavier Bigatà, no com a fabulador, ell mateix, de dades inexactes, sinó com a simple transmissor d'aquestes inexactituds. En la rèplica a la nostra interpellació, l'Honorable Conseller va citar l'estudi Larry Smith, al qual s'encomanà, a canvi de 5 milions de pessetes, si no estic mal informat, la justificació socio-econòmica prèvia del projecte, i va dir que el 55% de la venda comercial de Tàrraga és de gent que viu fora vila. Senyor Conseller, l'informe Larry Smith, encara que no acaba d'ocultar l'interès preconcebut que té de sublimar el projecte, no arriba a dir tant; diu simplement que el 55% dels comerciants de Tàrraga opinen que més de la meitat de llurs clients són de fora de Tàrraga; és, doncs, l'opinió d'un 55%. Però és que, a més, volum de vendes i nombre de clients no són pas magnituds homologables. També va dir el senyor Bigatà des d'aquesta tribuna que cada dilluns a Tàrraga es desplaça una mitjana de 10 a 12.000 persones. No és fàcil d'establir amb certesa quina és la mitjana de gent que acut el dilluns al mercat de Tàrraga, però creure que la ciutat duplica en tal ocasió el seu nombre d'habitants és una hipèrbole realment astoradora, deixant de banda que la majoria de la gent que hi va no utilitza autobusos, sinó vehicle propi. Amb la meitat d'aquesta xifra els comerciants de Tàrraga estarien molt contents. Ells calculen que es desplaça a Tàrraga un nombre de gent fora vila d'unes 3.000 persones.

Tota aquesta magnificació de Tàrraga com a centre comercial calia fer-la per encaixar-hi *a priori* un projecte que, en realitat, li ve molt ample —jo diria fins i tot ridículament ample— a la ciutat. A la mateixa intenció d'inflar les dades obeï la xifra de les línies d'autobusos que operen a Tàrraga, que ens donà l'Honorable senyor Conseller; ens digué que n'hi ha 47. Senyor Bigatà, els tarreguins les tenen ben comptades, aquestes línies, i, amb informacions directes de les empreses de transports, només els en surten 22.

Ben lluny d'aquesta distorsió hiperbòlica que ens vol presentar Tàrraga com un focus irradiant de plètora mercantil, el cert és «que hom constata cada cop més —es llegeix en el darrer número d'un òrgan de premsa local— com la gent fuig de Tàrraga per anar a comprar a altres indrets on la varietat de productes i la concentració d'establiments dels més diversos rams garanteixen mínimament el consum del comprador més exigent».

Però és que, a més a més, aquesta observació, més aviat descoratjadora dels que contempen de molt de prop, dia a dia, la vida ciutadana local, ha estat rotundament ratificada no fa gaire per un distingit càrrec de la mateixa Generalitat, el Director de Comerç Interior i Consum, el senyor Pere Carbonell, el

qual, en unes manifestacions a *La Vanguardia* del propassat dia 5, diu textualment: «El comerç ha d'adaptar-se a les necessitats del mercat, que, evidentment, no són sempre les mateixes. Tàrraga, Calaf o Vic, per exemple, han deixat de ser ja avui mercats comarcals d'envergadura, de la qual cosa cal deduir que el mapa de Pau Vila, amb les tradicionals trenta-tres comarques ha quedat ja desfasat comercialment parlant.»

Senyores Diputades i senyors Diputats, aquestes paraules i les immediatament anteriors són ben diferents del llenguatge que utilitzà l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques en ocasió de la nostra interpellació, perquè no acaben aquí les inexactituds, però no em voldria fer massa extens.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, jo li pregaria realment que intentés abreujar, perquè crec que els membres de la Mesa estan més obligats que ningú a complir el Reglament. (*Rialles.*)

El Sr. LORDA: Efectivament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El temps ja ha passat. Però pot continuar, senyor Lorda, però abreujant.

El Sr. LORDA: Em feia l'efecte que no havien transcorregut pas deu minuts encara. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. LORDA: Molt bé. Bé, podríem afegir —ja acabo, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. LORDA: ...altres circumstàncies que han concorregut en tot aquest afer, com ara l'adjudicació de les obres abans d'haver-se expedit la llicència municipal, o bé el sotmetiment de l'aprovació del conveni amb la Generalitat al consistori sense informar que la quantitat destinada a la construcció de l'aparcament era un simple crèdit i no una subvenció a fons perdut, circumstàncies que ens confirmen la idea que aquesta empresa s'ha volgut tirar endavant peti qui peti, els primers, els mateixos ciutadans de Tàrraga.

Efectivament, les obres ja han començat fa uns dies a nivell d'excavadora. Calia fer-ho abans que el Parlament s'ocupés de la nostra moció; a més a més, amb treballadors que no són veïns de Tàrraga: un altre motiu de greuge. I les darreres notícies, a més a més, són que, en excavar la terra, s'han trobat restes d'una muralla del segle XII (*remor de veus*), que, per tant, ve a complicar encara més la cosa, i s'haurà de procedir a una revisió de tot el projecte si no es vol atemptar greument contra el nostre patrimoni artístic.

La nostra moció, allixonats per allò que hem vist i constatat a Tàrraga i el que ens diuen que ha passat recentment a Manresa —on s'acaba d'inaugurar pel Molt Honorable President de la Generalitat en persona l'estació d'autobusos, però que no pot funcionar perquè Ajuntament, Generalitat i transportistes no es posen d'acord sobre les condicions d'explotació—, la nostra moció té el propòsit d'impedir que es porti a terme una política en matèria de transports públics suburbans i estacions de transport per carretera, que considerem precipitada, inadequada i, fins i tot, perjudicial, i fins i tot diria amb una certa flaire exhibicionista.

La moció diu així: «El Parlament de Catalunya acorda que, a l'espera de la presentació i aprovació del Projecte de Llei de transports de viatgers, el Consell Executiu procedeixi a la revisió dels projectes de construcció d'estacions d'autobusos, conforme a la xarxa concessional de transports de viatgers per car-

retera prèviament establerta amb criteris d'objectivitat, i que el resultat de la revisió esmentada es presenti a la consideració del Parlament.»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha hagut esmenes. El senyor Conseller desitja intervenir. El senyor Conseller d'Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes breus paraules, perquè crec —i el senyor President estarà d'acord amb mi— que no hem de repetir el debat que vam tenir en el moment de la interpellació, perquè el Diputat senyor Lorda el que ha fet, en tot cas, és fer una rèplica que m'hauria pogut fer en el moment en què vaig fer la meua rèplica a la seva interpellació.

Jo no voldria tornar a entrar en aquests moments en el detall que l'Illustre senyor Diputat, senyor Lorda, ha fet en aquest moment en relació amb el que és aquesta moció, perquè crec —com poden veure i han pogut veure els Il·lustres senyors Diputats— que la moció en relació amb l'explicació que ens ha donat el senyor Lorda és molt lluny de la mateixa redacció de la moció.

Però jo sí que voldria concretar dues coses que són importants. En primer lloc, no estem parlant d'aquest aspecte puntual que vostè ha tret en aquest moment —no sé per quin tipus de motivacions—, com és el cas de l'estació de Tàrraga. Jo només voldria recordar que tota la tramitació ha estat una tramitació, tant des d'un punt de vista tècnic, jurídic i pressupostari, correcta, i sempre acollida al que és el dret i al que és tota actuació correcta des d'un punt de vista de l'Administració pública.

Per tant, jo aquí no voldria portar un debat, que hi ha hagut moments —i perdoni'm, i amb la mateixa cordialitat que vostè s'ha adreçat a la meua persona jo em vull adreçar a vostè—, que hi ha hagut un debat aquí que m'ha recordat certs debats de la primera meua època política municipal. Aquí no hem de venir a reproduir un debat municipal, que amb tot el seu contingut —contingut importat per a una població com és la població de Tàrraga— han tingut, han de tenir i tindran sempre entre el que és el Govern majoritàriament i l'oposició. Portar aquí un debat, en el Parlament de Catalunya, crec que no és ni el lloc ni és adient, si és que hem de —i crec que el seu Grup parlamentari, com el meu—, sempre hem respectat, i respectarem l'autonomia municipal.

Després, jo només li voldria dir, Illustre senyor Diputat, que realment tot el que vostè ha dit, jo, aquí, per no allargar-me, remeto a tots els Il·lustres senyors Diputats el que jo vaig dir, que consta en el *Diari de Sessions*, i així, d'aquesta manera, em permetran que sigui més breu.

Per tant, des d'aquest punt de vista, també voldria recordar que jo vaig dir aleshores que vostès, i vostè, i el seu Grup parlamentari, en el moment que es va presentar el Pressupost de l'any 1983 en aquest Parlament, ni en les partides de la Direcció General de Transports ni en els seus annexos quan hi havia la memòria-programa a què feia referència, van presentar cap tipus d'esmena ni cap observació. Hi havia l'estació de Tàrraga i hi havia la quantitat de 150 milions, tal com després s'ha desenvolupat i, per tant, s'ha fet perquè realment estava dintre del

programa de Govern.

I una puntualització. No és cert que hi hagi hagut cap tipus de problema en la inauguració de l'estació d'autobusos de Manresa. L'estació d'autobusos de Manresa, Illustre senyor Diputat, que hi havia hagut una certa informació que havia un problema, hi va haver una reunió amb el President de la Generalitat, amb els transportistes i amb l'Ajuntament, i d'una manera unànime es va demanar, i es va concordar —que ja ho era, ja feia més de deu dies— que s'inaugurés l'estació de Tàrraga, i tant a la Generalitat com al mateix Ajuntament, per part dels transportistes que són els que l'han d'utilitzar, van demanar que al més ràpidament possible, i el compromís és que d'aquí quinze dies es posi en servei. Per tant, no hi ha cap tipus de problema en l'estació de Manresa. I li voldria recordar una cosa: l'estació de Manresa val 60 milions, i el Departament ens n'hem gastat 160 més a fer els accessos i a habilitar-la, perquè realment l'estació d'autobusos faci un bon servei a Manresa, de la mateixa manera que fem una estació d'autobusos, que fem un bon servei a la població de Tàrraga i a totes les altres poblacions del territori català en què es desenvolupa el pla d'estació d'autobusos.

I, parlant de flaires. Vostè m'ha parlat de no sé quin tipus de flaire. Jo voldria acabar dient-li que em sabia molt greu —li ho dic amb tota cordialitat— que la seva intervenció no hagi tingut un flaire preelectoral.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En aquesta moció no hi ha presentada cap esmena. Per tant, podem passar directament als posicionaments dels Grups. En primer lloc, el Grup de Centristes, que no desitja intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana desitja intervenir? (Pausa.) El Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyories, una breu intervenció, gairebé telegràfica, per precisar la posició del nostre Grup en el debat de la moció presentada pel Grup Socialista.

Preferim no entrar en consideracions puntuals i detallistes, referents a una determinada estació d'autobusos —en aquest cas la de Tàrraga—, perquè, com molt bé va recordar el President del Parlament en el moment en què es va exposar la interpellació, aquest afer, al seu judici i al nostre, hauria estat més apropiat de desenvolupar-lo en el marc d'una pregunta amb resposta oral o resposta escrita; però la cosa és així, ho tenim aquí i hem de fer-hi cara.

Nosaltres no ignorem els possibles inconvenients del projecte esmentat, que són probablement un cos aparentment excessiu, una ubicació discutible i un allunyament probable del desviament de la N-II. Nosaltres hem fet la nostra enquesta prop de la població de Tàrraga, i hem arribat a la conclusió que aquest afer és almenys un afer molt controvertit.

El nostre Grup és un Grup que en aquests afers d'obres públiques preconitza sempre una certa cautela i un cert allunyament dels projectes i de les concepcions excessivament triomfalistes. Recordem una intervenció que vàrem tenir en aquesta mateixa Cambra, parlant d'un afer d'obra pública, que no té res a veure amb aquest tema, que és el famós Hospital Psiquiàtric de Lleida, que va costar més de 1.000 milions de pessetes fa una colla d'anys, i avui dia no serveix encara pràcticament per a res. No dic que sigui el cas de la futura estació de Tàrraga ni

de bon tros. Estem convençuts que tindrà una utilitat, però no deixem de reconèixer que els arguments exposats pel Diputat que ha presentat aquesta moció són dignes de ser estudiats i de ser tinguts en compte.

Pel que acabem de dir, ja es comprendrà que nosaltres pensem que la moció socialista no ens sembla desencertada. Demanar al Consell Executiu que informi el Parlament sobre els projectes de construcció d'estacions d'autobusos després d'haver procedit a una revisió o reexamen, no ens sembla que sigui una petició desprovista d'interès; tot al contrari. Quan es tracta de problemes d'interès general com el que ens ocupa —i, evidentment, és un problema d'interès general i probablement amb aspectes de visió de futur—, és evident que valen més dues precaucions que una de sola.

Votarem, doncs, a favor d'aquesta moció, en el benentès que el nostre vot no ha de considerar-se de cap de les maneres com un desig d'immisció en un problema municipal específic, sinó que ha d'interpretar-se com una voluntat de millorar, a través d'informacions completes i objectives, coses tan importants com són els transports de viatgers i les corresponents estacions d'autobusos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup del Partit Socialista Unificat desitja intervenir en el debat? *(Pausa.)* No desitja intervenir. El Grup Mixt desitja intervenir en el debat? *(Pausa.)* No. El Grup de Convergència i Unió? *(Pausa.)* El Diputat senyor Martínez i Planas té la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. MARTÍNEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, l'humil Diputat que els parla en aquest moment ha quedat realment astorat de la presentació que d'aquesta moció —bastant concisa, concreta, exactament vuit ratlles en el document que tinc aquí davant— ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Lorda, en la qual, d'alguna manera, ha repetit la interpellació que es va substanciar al seu temps.

He quedat una mica més tranquil·litat per la intervenció de l'Honorable Conseller, que crec que ha posat bastants punts sobre les is, pel que fa referència a aquesta moció.

Jo voldria constatar només dos punts, molt breument per no caure en el mateix error que crec que ha caigut el senyor Lorda en la presentació de la moció. I vull dir que, en primer lloc, en el Pressupost del 83 —aprobat per aquesta Cambra— hi havia el detall de les realitzacions d'estacions d'autobusos dins la memòria de la Direcció General de Transports del Departament. En aquell moment, ningú no va fer absolutament cap menció; el Diputat que els parla forma part d'aquesta Comissió i va assistir a tots els debats de pressupostos. M'estranya, doncs, que en aquests moments s'hagi arribat a titllar l'estació, en fi, en unes paraules, dient-li ridícula per la seva magnitud, etcètera.

En segon lloc, perquè hi ha un acord de l'Ajuntament —de l'Ajuntament de Tàrraga, concretament— i una tramitació feta, i, per tant, la consideració del Consell Executiu, que creu que ha de respectar aquest principi d'autonomia municipal.

I una vegada fetes aquestes dues consideracions, que m'excusó d'haver-les fet perquè segurament no tenen res a veure exactament amb el text de la moció, voldria fer unes reflexions —aquestes sí— evidentment vinculades amb el text de la moció, que és el que estem debatent en aquests moments.

En primer lloc, tota llei de transport de viatgers per carretera

ha de recollir les previsions del marc jurídic i administratiu que conforma la construcció d'estacions o centres destinats a l'atenció dels serveis públics de viatgers per carretera, ja sigui de tipus regular, ja discrecional o d'ambdues modalitats a la vegada. Però cap llei de transport de viatgers és una disposició normativa per la qual es puguin establir els criteris de construcció concrets, ni característiques, ni emplaçament de cap estació d'autobusos. Aquesta és matèria que ha d'ésser reservada, o a un projecte concret, o, en tot cas, a un pla sectorial de construcció dins d'un àmbit territorial d'un conjunt d'estacions, amb la justificació de les necessitats públiques de les previsions del pla, i amb l'especificació de l'emplaçament i característiques de cada estació.

En aquest moment, i a resultes de la promulgació d'una nova Llei de transports per carretera pel Parlament de Catalunya, la legislació de referència en aquesta matèria és la vigent Llei d'Ordenació del Transport Mecànic per carretera, que aplega tant el transport de viatgers com el de mercaderies, de 1947, i el reglament que la desenvolupa, de 1949. En els principis de l'esmentada Llei es fonamenta l'actuació duta a terme fins ara pel Govern de la Generalitat, en matèria de construcció d'estacions d'autobusos, pel que fa a tota la seva tramitació administrativa i la promoció dels subsegüents expedients concessionals.

Segon. En aquest sentit, cal dir que el Govern de la Generalitat de Catalunya, a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i de la seva Direcció General de Transports, fonamenta la seva política de construcció d'estacions d'autobusos sobre la base del Pla d'estacions d'autobusos, el primer dels quals fou realitzat a mitjan any 1980, i que ha estat revisat de conformitat amb les modificacions de mobilitat i de serveis produïdes en el nou Pla d'estació d'autobusos de 1983.

Per tant, doncs, totes les actuacions en aquesta matèria es duen a terme sobre la base del compliment de l'esmentat Pla d'estacions d'autobusos, que fixa les seves prioritats sobre la base de criteris de necessitat pública, disponibilitat de sòl adient i possibilitats pressupostàries.

Tercera. És evident que, en tot cas, els projectes de construcció d'estacions d'autobusos i el mateix Pla que empara la seva realització, han d'ésser conformes a la xarxa concessionària, i, evidentment, també a la xarxa viària existent en cada moment i a les seves possibles modificacions, però substancialment ho han d'ésser a la xarxa de serveis públics regulats de transports de viatgers de carretera, establerts per via concessional, en el cas d'estacions d'autobusos de línies regulars, i, en el cas que calgui contemplar-ho, en l'afluència dels serveis ocasionals atesos pels serveis discrecionals de transports de viatgers per carretera. Aquest cas és, evidentment, el cas d'estacions d'autobusos *charter* o discrecionals.

Per aquestes raons, i perquè creiem que no ens hem d'immiscir en els temes —com hem dit abans— de l'autonomia municipal, i també perquè creiem que aquest Parlament, i quan algun Grup així ho manifesta, de tenir més informació respecte de l'actuació del Consell Executiu, creiem nosaltres que no ens hi hem d'oposar; volem deixar molt clar que mantenint sempre aquest principi d'autonomia municipal, mantenint el que hem dit que les consideracions d'aquestes realitzacions van ser exactament en el Pressupost aprovat per aquest Parlament, del 1983, és pel que votarem afirmativament aquesta

moció.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, com que no hi ha esmenes, ja no hi ha cas de la intervenció final del Diputat proponent, i podem passar directament a votació la moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, ens aturarem aquí. Aquesta tarda hem pogut avançar més del previst, i podrem acabar demà al migdia a una hora relativament aviat. La sessió es reprendrà demà al matí, a les deu.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.)